

Et juncto bipedum curru meritur equorum

Ovid. 10. Metam.

Tertius aquoreis inclusum piscibus annum

Finierat.

Horat. 4. Carm. Ode 3.

O multis quoque piscibus

Donatura Cygni, si libeat, sonum.

Tu tibi hos habeas turtures pisces, aves Plaut. Mostell. sc. 1. a. 1. Ibo ad macellum, ut piscium quicquid est pretio præstinet. Idem Psued. sc. 2. a. 1. Ibidem. Piscis patinarius, vel allus. Idem Asin. sc. 3. a. 1. Venio ad macellum. Rogito pisces, Indicant caros. Idem Aulul. sc. 5. a. 2. Iube pisces præstinentia abire. Idem Capt. sc. 1. a. 4. Piscatores præbent populo pisces fœtidos. Idem Menach. sc. 5. a. 5. Aves squamulos, pisces peanatos. Item.

Vidimus in glacie pisces harere ligatos:

Sed pars ex illis tum quoque viva fuit:

Ovid. Eleg. 10. lib. 3. Trist.

Quotquot fretum pisces, ovaque pisces habet.

Idem Eleg. 1. lib. 4. Trist. Ter. in Adelph. — pisces ex sententia Nactus sumhi mihi ne corrumpantur cautio est. Cic. 2. de nat. deor. Et si pisces, ut aiunt ova quam generunt; relinquent, facile enim illi aqua & sustinentur, & fœtum fundunt. ¶ Magis mutus quam pisces, hyperbole proverbio celebiis de vehementer infantibus atque infuscundis. Convenit & in hominem immodiè taciturnum. ¶ Piscis nequam est nisi recens, proverbio dicitur in hospitem, aut vulgarem amorem, qui priano quidem adventu non ingratus, ceterum ante triduum exactum putet. Plaut. Psued. sc. 2. a. 1. quasi pisces, itidem est amator lenae, nequam est nisi recens. Vide Chiliades Erasmi. ¶ Pisces pro signo cœlesti frequentius pluraliter declinantur. Col. lib. 11. c. 2. Quintodecimo Calendas Martij Sol in Pisces transitum fecit. ¶ Invenitur tamen & in singulari pisces, pro signo cœlesti. Virg. 4. Georg.

Aut eadem fidus fugiens ubi pisces aquos

Tristior hybernas casu descendit in undas.

Col. lib. 11. cap. 2. Quarto Nonas Septembribus pisces Austrinus desinit occidere. Ovid. Eleg. 7. lib. 4. Trist.

Bisque suum racto pisces peregit iter Sol.

Pisciculus, diminutivum, parvus pisces. ¶ ix. θύρος. GAL. Petit poisson. ITA. Peccio picciolo. GERM. Ein fischlein. Hisp. Pequeño pescado. ANGL. A little fish. ¶ Ter. in Andr. Etiam puerum inde abiens conveni Chremis. Olera & pisiculos minutos ferre obulo in coenam seni. Varr. 3. de re rust. c. 5. Et quo rixus peruenit in duas, quas dixi, piscinas ac pisiculos ultrò ac citro comeant. Suet. in Tib. c. 44. Pueros primæ teneritudinis pisiculos vocabat (Tiberius.)

Piscari, est pisces venari. ¶ αἴτην hedhigh. αἴδειν τετασαν, γεπτίζειν. GAL. Pescher. ITA. Piscare. GERM. Fischen. Hisp. Pescar. ANGL. To fish, to tak fish. ¶ plin. lib. 19. c. 1. Retia in piscando durantia. Cic. 3. Offic. Tum Pythius pescatores ad se convocavit, ab iis petivit ut ante suos hortulos postera die pescarentur. ¶ Piscari in aere, proverbium, idem significans quod opera ludere. plaut. in Asin. sc. 5. a. 1. Iubeas una opera me pescari in aere. Ex quo fit compositum Explicitor, de quo alibi.

Piscatus, us, piscatio, sive actus piscandi. ¶ γέρανα, ἀδεία. GAL. Peschement, pesche. ITA. Pescagione. GERM. Fischfang. Hisp. Obra de pescar. ANGL. Fishing or takinh effish. ¶ plin. Quos venatus, aucupia, piscatusque alebant. plaut. in Rudente, Piscatum hamatilem, satatilēque aggredimur. plin. lib. 6. c. 22. Esse in piscatu voluptatem, testudinum maximè. Piscatus pro piscibus interdum dicitur. Plaut. Most. sc. 1. a. 1. volo parare piscatum (i. pisces.)

Piscator, is, qui pescatur. ¶ αἴτην δαγάχ οἴτην δαιγάχ. αἴδεις. GAL. Pescheur. ITA. Pescatore. GERM. Ein Fischer. Hisp. Pescador. ANGL. A fisher. ¶ Cic. 3. Offic. Pescatores ad se convocat. Ovid. 14. Metam.

Miles erat gladio, pescator arundine sumpta.

Tet. Eunuch. Coqui, factores, pescatores, aucupes, &c. Plaut. Capt. sc. 1. a. 4. Pescatores qui præbent populo pisces fœtidos.

Piscatrix, feminini generis. ¶ η αἴδειν, η ix. θύρας. GAL. Pescheresse. ITA. Pescatrice. GERM. Ein Fischerin. Hisp. Pescadora. ANGL. A fisher. ¶ plin. lib. 6. cap. 42. Nec minor solertia tanæ, quæ in maii pescatrix vocatur.

Piscatorius, a, um, quod ad pescatorem pertinet, ¶ αἴτην λόγος. GAL. De pescateur, appartenant à pescateur. ITA. Da pescatore. GERM. Eines fischers/ dem fischer zugehörig. Hisp. Cosa para pescador. ANGL. Belonging to a fisher. ¶ ut, Navis, pescatoria, apud Cæsarem 2. bell. civ. & ludi pescatori, qui siebant pro quæstu pescantium. Pescatoria linea, Plinius lib. 24. c. 9. Pescatorium forum. Col. lib. 8. c. 17. Plaut. Capt. sc. 1. a. 4. Eis ego ora verberabo si pescatoriis.

Piscarius, a, um, Piscatorius, ιδιοθυμος ut Hamus pescarius plaut. in Stich. Arundinem fert sportulamque, & hamum pescarium. ¶ Piscarium forum, Idem Curt. sc. 1. a. 4. Symbolorum collatores apud forum pescarium. Piscaria copia abundantia piscium. Idem Casin.

Piscarius, pescarij, subst. qui pisces vendit. ¶ ix. θύρας. GAL. Vendeur de poisson. ITA. Venditore de pesci. GERM. Ein Fischverkoffer. Hisp. Vendedor de pescos. ANGL. A seller of fishes. ¶ Varro. Inter pescarios nemo vendat. Cetarius idein: quamvis Cetarij potius sint qui marinos pisces majores vendunt.

Piscaria, locus ubi pisces venduntur. ¶ ix. θύρας. GAL. Pescherie. ITA. Pescaria. GERM. Ein fischmarkt. Hisp. Pescaderia. ANGL. The fish market. ¶ Nullus in piscaria pisces erat.

Piscosus, a, um, pesculentus, pisibus abundans. ¶ ix. θύρας, ix. θύρας. GAL. Plein de poissons. ITA. Pieno di pesci. GERM. Fischreich. Hisp. Lleno de pescos. ANGL. Full of fishes. ¶ Mart. lib. 10.

Illuc pisco modo vix educta profunda.

Ovid. 3. Faust. Est prope pisco lapidosi Cratidis amnes Parvus ager.

Idem 2. de Arte, Cinctaque piscois Astypalaia vadis.

Pisculentus, Piscosus pisibus abundans, ix. θύρας. Cato Fluvium magnum pulchrum, pesculentum, plaut. in Rud. Neptuno has ago meo patrono gratias qui salis locis incilit pesculentis. Pesculentæ etiam dicuntur de pisibus ipsis. ix. θύρας, ut de potu atque esca pocula ta atque esculenta. Apul.

Piscinæ, fossa aquæ fovendis pisibus. Lacus & stagna ab initio dicta sunt in quibus vivi pisces coegeruntur. ¶ בְּרֵחָה berechah. ix. θύρας. GAL. Vivier, reservoir, estang, piscine. ITA. Peschiera, piscina. GERM. Fischgraben / roeyer oder dergleichen ört in welchen man Fisch ethalter. Hisp. Estanque do se crian pisces, vivar. ANGL. A fishe pond or stero. ¶ Varr. lib. 3. de re rust. c. 3. Piscinas vivo eas quæ in aqua dulci, aut salsa inclusos habent pisces. Vide Gellum. Martialis Piscina rhombum pascit, & lupos vernas. Alio nomine vivaria vocantur. plin. lib. 9. c. 17. Nec in piscinis vivariisque crescunt? sed quoniam in piscinis natare etiam solebant, invaluit consuetudo, ut omnes in hunc usum collectæ aquæ, sive frigidæ, sive calidæ essent, piscinæ dicentur. ιδιοθυμος, videnturque à piscibus dici, quamvis in his nihil piscium sit. nisi quis inde dictas malit, quod homines pisibus nataendo similes fiant. C. c. Latorem (inquit) piscinam voluisse, ubi jactata brachia non offederentur. Plin. jun. Epist. lib. 6. Si natare latius, aut tepidius velis in area piscina est, in proximo puteus, ex quo possis iutus abstergi. Eadem & uatatoria appellantur. ¶ Piscinæ pecorum, ex quibus aquantur. Colum. 1. t. c. 5. Hæc quoque si deficiant, & spes arctior aquæ manans coegerit, vastæ cisternæ hominibus, piscinæ que pecoribus instruantur colligendæ aquæ tandem pluviali. Piscinis calidis refotus. ¶ Quinetiam vala lignea ad tenendum aquam, piscinas vocantur. Gallicum vulgus cuves vocat. plin. decoquitur in aqua, & in piscinas ligneas funditur.

Piscinalis, quod est piscinæ, vel quod ad piscinam pertinet. ¶ ix. θύρας. GAL. Appartenant à estang ou vivier. ITA. Pertinente a peschiera, à piscina. GERM. Das zur fischgraben oder dem fischiwoyer gehört. Hisp. Perteneciente à estanque o vivar. ANGL. Belonging to a fish pond or stero. ¶ Vnde apud palladium piscinales cellæ leguntur. Ea vero est Palladius usus.

Piscinarius, qui piscinas pisibus referitas habet, vel qui pisibus alendis deleatur. ¶ ix. θύρας καταπλός. GAL. Qui a boutique on estang de poissons, ou qui se deleste a en auoir. ITAL. Chi tiene vivario, o peschiera, o qui se diletta di pescare. GERM. Der vil fischgraben voll fischen hatt/der gern mit fischwoyren umbgeht. Hisp. El que tiene estanque o vivar, o que ama de pescar. ANGL. That hath fishe ponds and feedeth fishe. ¶ Cic. ad Attic. lib. 1. Lucullum & Hortensium piscinarios appellat. Mihi verò ut invidesnt piscinarij nostri, aut scribam ad te alias, aut in congressum nostrum reservabo.

Piscinor, πολωνος, Centaurus, Ixionis & Nubis filius, apud Ovid. 12. Met.

Piscinus, πολωνος, nomen viri Typhoni, qui tubæ inventor fuisse creditur.

Autor plin. lib. 7. cap. 36.

Pisidia, πισιδία, Asia regio, Lycaonia, Isauria, & Pamphylia finitima, cuius oppida enumerantur. Selga, Sagallium, Permessum, Adadata, Brias, Cremna & alia nonnulla. Huius regionis populi, Pisidæ πισιδοι, appellantur, antea Solyai dicti. Plin. lib. 10. c. 27. ¶ Prima & secunda dictionis hujus syllabæ corripiuntur. Claud. lib. 2. in Eutrop. Finibus obliquis Lydi, Pisidæque feroci. Priscianus tamen in Peihegesi (modò emenda sit lectio) ut amque produxit, quum ait, post hos Pisidum pinguissima rura coluntur.

Pisistratus, πισιστράτος, Hippocratis filius, Atheaturn tyrannus, clarus genere, eloquentia verè tanta, ut ea delinuit Athenienses libertate, quam nihil chariū habebant, se sponte exuerent, illiisque facundia sanctitatem Solonis qui lumen fuerat civitatis, posthaberent. Attes liberales maxime fovi: bibliothecam primus Athenis publicavit, quam Xerxes urbe potitus, ad persas transtulit. Gellio teste cap. 17. libro 6. Eam deinde multis post annis Seleucus Nicanor restituendam curavit. Horneus est ejus iussu in eum ordinari, qui nunc est, redactus. Regnavit annos triginta tres, quo tempore Servius Tullius Romæ, ut autor est Gellius cap. 21. lib. 17. de eo Plutarch. in Solone. Plura de hoc, & quibus artibus tyrannidem adeptus sit, vide apud Iustinum lib. 1. Et eodem lib. apud Heidot. ¶ Pisistratus alter, Latissimus, histricus commemoratur à Snida. ¶ Pisistratus alijs filius fuit Nestoris & Eurydices, quem pater dedit in socium Telemacho Ulyssis filio voranti ire Lacedæmonem, interrogatus Menelaum numerus de Ulyssle aliquid sciet.

Pisones, πισόνες, è gente Calphurnia in primis Romæ nobili, ita appellati quod optimè pisa sererent, quemadmodum Lentuli à lente, Fabij à fabis, Cicerones à cicere optimè serendo nomen acceperunt. Gentem autem Calphurniam Festus ait, ad Calphurnium Numæ filium originem referre. Vnde Horat. in Arte poetica, Pisones Pomplium sanguinem appellavit.

Piso, is, isis, isere. Budæo significare videtur quod Græci πισον, hoc est, purgare, decorticare, quod pincendo fit in hoedo, & aliis frugibus.

¶ GAL. Purger, oster l'escorte. ITAL. Mundare, lever la scorza. GERM. Aus der härsen stampfen/enthusen/Rennlen. Hisp. Alimpiar, quitar la corteza. ANGL. To purge, or sack away the bark or outward skinne of any thing. ¶ Plin. lib. 18. cap. 10. Ut nisi intenti pisan, concidantur grana. Varr. de re rustica. Alij sicum & evam passam quuin piserint, affundunt sapam.

Piso, as, idem. Varr. de re rustic. c. 6. 3. Far quod in spicis condideris, per messem hyeme promendum est, in pistino piserint ac torrefactentur.

Pison quiddam veneni, quod clavi inest nardo.

Pissa, πισσα pix, à πισσα coagulo, figo, gelo.

pissigo, pix liquida.

pissaphältus, πισσαφάλτος. Medium quiddam est inter picem & bitumen, (ut ex ipso statim nomine appetat) sua sponte in Apolloniatur agro proveniens: quanquam & arte fiat, pice cum bitumine mixta præcipuum ad pecorum scabiem remedium. Attor. Plin. lib. 24. cap. 7.

! illicion, oleum ex picci generis materia excoctum, πισσα; quanquam & ex cedro majore, quam cedrelatæ vocant, fieri docet Plin. lib. 24. cap. 5. Cedrus (inquit) magna, quam cedrelatæ vocant, dat pisa.

cem quæ cedrina vocatut, dentium dolosibus utilissimam. Deinde subdit padi pōst. Fit & ex ea oleum, quod pistelæon, voca & vehementioris ad omnia eadem usus.

Pistocēon, μορόνγος, secundum mellificij fundamentum ex Cera & pice, sive gunimi resināe constructam. Plin. lib. 11. c. 7. Prima operis fundamenta comoen appellant periti, secunda pistoceron, tertia propolin.

Pistacium. ξιστάκιον. GAL. Une sorte de noix en Syrie, semblables à noix de pin, pistache. ITA. Pestacchio. GERM. Welsche Pimpermäss / eynd lange spicige nusslin / haben in verschalen ein kern verschlossen / werden in der Apotheke fürstig genennet. HIS. Althocigo fruro. ANGL. A sorte of nutt in Syria. Nucis genus apud Alexandriam Egypti, & Berthœam Syriæ copiosissimè proveniens, parum quidem nutiens, ceterum ad hepato-roboranum, & succos in viis eius infactos expugnandos in primis uile. Autor Galen. lib. 2. de alimentorum facultate.

Pistana, sive sagitta, herba frequens locis palustribus, cuius caulis innatis flos albi cum ternis foliis; serenæ in pilalis quales platani: radix plantaginis aquatice. A Gallis vocatur hæc herba, queue d' arondelle, i., cauda hirundinis.

Pisticus, a, um, πιστίκος, is, est ad fidem faciendam aptus. Idem fidelis, cui fidere possis, integer.

Pistica nardus Vx. Vocab. Pisticus, a, um, fidelis, à pistis fides. Vnde nardum pisticum, i.e. fidele, purum, non adulteratum commixtione aliarum rerum.

Pistillum, i, quod est Pistillus Nævio apud Nonium, instrumentum quo in mortaio quipiam tunditur, à pinsu quod est ferio assidue percusso Nævius. Pistillum grande est, Pistilli caler. ξιστής ήλιος. GAL. Un pilon à broyer ou piler en un mortier. ITA. Pestello da mortario. GER. Ein Mörstelste. HIS. Majadero o maquillo. ANG. A pestell to stampa with. Plaut. in Aul. Cultrum, securum, pistillum, mortarium. Quæ utenda vasa semper vicini togant. Colum. lib. 12. c. 55. In mortarium novum, aut bene emendatum conicitu, & pistillis conteito.

Pistis, genus aromatis. Gloss. Arab.

Pistöchīa, πιστοχία, quartum Aristolochiæ genus, tenuius quam clematis densis radicis capillamentis (unde & polyphyllos nominatur) fuaci plenioris crassitudine, odorem habens, ut reliqua Aristolochiæ species, medicatur. Autor plin. lib. 25. c. 8.

Pistor, vide Pinso, is.

Pistōrium, πιστόν. Ptolemaeo, civitas mediterranea Tusciæ inter Florentiam & Lucam: cuius meminit Plinius lib. 3. cap. 5. Vulgo Pistoia. Plaut. Capt. sc. 2. a. 1. Multigeribus opus est tibi militibus: primùm dum opus est tibi pistoriensibus. Mox, quorum sunt genera aliquot pistoricium, &c.

Pist. inum. Pistix, vide Pinso, is.

Pistis, is, sc̄m. gen. nomen navis apud Virg. lib. 5. Æneid.

— partem rostro premit amula Pistris.
Et paulo post. Sic Mnestheus, sic ipsa fuga fecerat ultima Pistris Æquora. Sunt qui scribant Pistrix: quos Servius errare putat. Si navem, inquit, intelligas, hæc Pistris, huius pistris, facit: si de bellua, hæc pistrix, pisticis. Hæc Servius in illud Virg. 3. Æneid.

Prima hominio facies. & pulchro peccore Virgo
Pubes tenui, postrema immanni corpore pistrix.

Quæ tamen omnino vera non arbitror, Germanicus certè in Arat. pro sidere celesti (quod proculdubio à bellua marina nomen habet) Pistrix dixit. Diversè posita & Boreæ vicina legenti Auster Pistris agit duo sidera, perlegit unum. Namque Aries supra Pistrix Picésque feruntur. Bellua sed Ponti non multum præterit annem. Non desunt tamen qui in omnibus hisce locis Pistrix legere malint, nimurum, deno & meliora rūnū, hoc est, secundis fluctibus.

Pistrix, vide in Pistor, post Pinso.

Pilum, i, genus leguminis, cuius caules sparguntur in terram nisi habeant adinicula, ξιστής, τὸ πῖλον. GAL. Un pilo. ITAL. Pesette, hiso. GERM. Erbs. HIS. Un cierto genero de arvejas. ANGL. A pease. Col. lib. 1. Similis quoque ratio est pisi, quod tum facilem & solutam terram desiderat. Plin. l. 18. cap. 12. Pilum in apricis seti debet frigoribus impatiensimum. Hinc Pisones dicti, de quibus suprà.

Pitanæ, sive Pitana. πιτάνη, urbs Æoliæ in Asia, non procul à Caici fluminis ostio: quæ portus duos habuit, Ab hac Pitana, πιτανία, & Pitana, πιτανία, nominantur. In hac urbe Arcesilaus Academicus natus est, qui cum Zenone apud Polemonem philosophiæ operam dedit. plin. l. 35. c. 14. autor est circa Pitana, lateres fieri solitos, qui siccata in aqua non mergebantur, et quod fierent ex terra quadam punicola. Corripit autem hoc nomen penultimam syllabam Ovid. lib. 7. Metam. Æolianam pitana à lœva parte reliquit, &c. Est & Pitana oppidum, teste plia. l. 4. c. 5. cuius iacolæ Pitana dicuntur, teste Hermlao in locum plinij iam citatum.

Pithaules, πιθαύλες, qui πιθαύλει, tibia instar dololi facta canit, Pithælam, πιθαύλη. Apud Græcos diminutivum est, δῶν η πιθαύλη, quod illis simiam significat. Vnde Plaut. in Milite, quoni mulierem deformem significare vellet, pithecium appellavit. Ædepol equidem Bellula est PAL. pithecium hæc est præ illa, & spinthuriuim.

Pithæsæ, vel Pitheciæ, arum, πιθαύλη. Stephano, Insula est Campano litto: i adiacens, non procul à Neapoli, ab Homero Inarime dicta, à Latinis etiam Ænaria, à statione navium Æneæ: dicta Pitheciæ, non à simiarum copia, ut Puëtæ fabulantur, sed à figlinis delianiorum, teste Plin. lib. 3. cap. 6. πιθαύλη enim Græci dolia vocant. Habet autem hæc insula in vertice oppidua eiusdem nominis. Ovid. 14. Metam.

— sterilique locatas
Colle Pitheciæ.

Pitheus, vide Pitheus, gemino tr.

Pitho, ūs, πιθα. Persuasionis dea à veteribus credita est, quam Ennius Suadam, Horatius Suadelam appellavit. Accipitur & pro persuadendi vi, quæ animum auditoris quoconque visum fuerit inflectit, unde & Græci φυγαδεύοντο, nostri flexanimam appellant. Pitho autem dicta est à verbo Græco πιθα, quod est persuadeo.

Pithodēmüs, πιθαδημος, Luctator egregius, cuius imaginem Dinomenes ex ære expressit, ut tradit. plin. lib. 34. c. 8.

Pitho ūcūs, πιθα, Argonticælator insignis fuit, teste plin. l. 34. c. 8. Pitho ūcūs, πιθα, festum erat Dionysij, tota Græcia celebratum, quo dolia relinabant: unde & nomen accepit quasi πιθα.

Pithogastrus, cui doliaris venter. Casaub. in Athen. lib. 3. c. 30. Isthmōs Come, πιθα, locus est in Asia, in campis patentibus ubi primo adventus sui tempore eiconie congregantur, & eam quæ ultima advenit lancinant universæ, atque ita abeunt. plin. l. 10. c. 23. Pitigmata, causæ. Gloss. 1. fid.

Pitillus, πιτίλλος Turn.

Pitillo, as, Patum vini paulatim, & quasi tentandi gratia gusto. ξιστής. GAL. Goaster, peu à peu, bevoitier. ITAL. Assaggiare il vino. GERM. Den wein antupfen oder nur bloß ein wenig versuchen. HIS. Bevor poco à poco, provare el vino. ANG. To taste little and little. Te-rient. Heant. Nam ut alia omitam, pitissando modo mihi. Quid vini absampsit? sic hoc dicens, Asperum, pater, hoc est, aliud lenius.

Pittacum, ij, apud Celsius lib. 3. cap. 10. accipitur pro modico panno, qui aliquo medicamento illitus modo præcordiis, modo capiti dolenti imponi solet ad mitigandum cruciatum. Duo pitacia (sic enim scriptum) quæ latitudinem frontis longitudinem æquent.

Pittacus, πιτάκης. Philosophus Mitylenæus, unus ex septem Græci sapientibus, qui ex Lesbo tyrannum Melanchrum depulit: & certantibus Atheniensibus atque Mitylenis dux in bello factus Phrynonem Atheniensium ducem singulari cerramine interfecit. Huius illud, providere oportet ne casus veniat: si fortè venerint, equo animo tolerare. Pittacum Mitylenæum scribit Acron. Ode 13. lib. 2. Carm. Tyrannum expulsum ab Alceo, sed hæc ut omnia Acron. Fuit alter pittacus legislator (ut Favorinus & Demetrius in homonymis meminere) qui minor est appellatus. Alianus de varia historia, pittacum quandam commemorat qui de mola pistrina entomium conscripsit, ut in parvo argumento vim dicendi ostentaret. Idem de sapiente, dicit cum in templo Fortunæ scalas constituisse ut quandam iis humanae vitæ imaginem exprimeret in qua alij ad summa honorum fastigia condensant, alij ex amplissima dignitate in summas descendunt calamitates. Pittheus, πιτίθεις, Thesei avus maternus, qui Ticezene regnavit: de quo vide plutarchum in vita Thesei. Hinc pittheis, πιτίθεις, patronymicum fœmininum, & pittheius, a, um, adiectivum, Ovid. in Epist.

Hic te cum Treælana colam Pittheia regna.

Pitvita, πιτίθη, humor ille, qui Græcis φιλίπης, nempe humidus, & frigidus. Sic dicta, quia petit vitam. Quintil. cap. 10. lib. 2. pituita autem natura trisyllabum est, ut apud Persium, Somnia pituita qui purgatissima mittunt. Catull. per diatesim,

Mucusque & mala pituita nasi.
GAL. Pituite Flegme, catarrhe. ITAL. Flemma, catarro. GERM. Die feuchte oder wasserige matery im geblüt. Item, Rog. HIS. La flem humor. ANG. Fleume, snevill. Vnus ex quatuor humoribus corporis animalis constituentibus, qui à Græcis φιλίπης dicitur. Pituitæ in pluri. Cels. l. 4. c. 18. Descendent pituitæ mucisque similia. Medici definunt esse sanguinem imperfectè coctum. In quibus autem humor hic abundat tardiusculi sunt, teste Aristotele, disciplinæque apprehendendæ parum idonei. Dividitur autem pituita apud Medicos in naturalem quæ dulcis est, sive potius αὔτη, hoc est saporis expensis, quæ una cum sanguine in venis permista, alit partes humidas & frigidas, quæ & cerebrum: & in non naturalem, quæ rursus dividitur in acidam, quæ summe cruda est, defectuque caloris aescit: & in salam, ex pituita dulci putrefacte natam. Impropiè item pituitæ nonæ latu extendimus, ut etiam eo nomine excitemata eius intelligamus, qualis est mucus, modo per narcs lese evacuans, modo in aliam corporis partem decumbens. Huius rursus quatuor sunt species, aquæ, muco-sa, vitrea & gypsea. Producit autem hoc nomen penultimam syllabam Horat. lib. 2. Satyr. 3.

Dulcia se in bilem vertent, stomachoque tumultum
Lenta feret pituita.

Ab imo pulmone pituitam trichleis adducere. Quintilian. Pituita interdum etiam accipitur pro morbo ex pituitæ fluxu nato, quo etiam gallinæ infestantur. Colum. lib. 8. c. 5. Sed iam validioribus factis, atque ipsis matribus etiam vitanda pituitæ pernicies erit. In arboreis item pituita nominatur humor lensus ex iis effluens. plin. lib. 17. c. 27. Defluens pituita abstergetur.

Pituitosus, a, um, qui Græci dicitur Plegmaticus. ξ φλεγματικός. GAL. Flegmatique. ITA. Flemmatico, catarroso. GERM. Volwæsserig geblüt. Item, Voltron/Rozechting. HIS. Flemmatico. ANG. Full of fleume and sneevel. Cic. lib. 1. de Fato, Inter locorum naturas quantum interit videamus, alios esse salubres, alios pestileates, in aliis esse pituitosos, & quasi redundantes, in aliis exsiccatos atque aridos.

Pituitariæ, æ, herba est, quæ à Dioscoride σφίξις πιθα appellatur, à quibusdam pedicularis dicta. Medetur pituitæ incommodes: unde nomen accepit. Autor. plin. l. 23. c. 1.

Pityis, πιτίθη, pinea absolute, resina pinea. Idem fructus pini, aut piceæ. Pitylismæ, tis, πιτίθη, genus excitationis, maximè quidem velox, sed circa intentionem, violentiæque. ξ πιτίθη, quod est, ut inquit, Galenus lib. 2. de tuenda bona valetud. quum quispiam summis pedibus ingrediens, manus protendit ocyssimè movens alteram retrosum, alteram prorsum. Quod potissimum exercitij genere ad parietes se excent, ut sicubi lapsentur, apprehenso mox pariete facile resurgent, atque ita & lapsus evitant, & ipsa fit exercitatio imbecillior. Vide Politianum Miscellaneorum cap. 38.

Pitylus, πιτίθη, sonus qui editur, cum secantur maria tonsis, i. cum remis impellitur aqua.

Pityocampæ, ξ πιτίθη. GAL. Chenilles de pin. ITAL. Verme di pino. GERM. Giflige röhr so in den eannen oder siechten roachsen. HIS. Gu-sanos de pino è de las piñas. ANG. worms breeding of the pine tree. Vermes à pinu arbore nascentes, venenato, nec dissimili à buprestis moysi. Plin. lib. 23. cap. 1. Vsus contra cantharidas, buprestin pinorum erucas, quas pityocampas vocant, πιτίθη Græci pinus est, & κέρας, erica, hoc est, vermiculus, qui olera depascitur.

Pityonicæ, vide Pythionices.

Pityrias, πιτίθη, Græcis panis genus est, cui nihil fuffuris ademptum est quem

quem nostri furfuraceum vertunt. Nasi *μύρος* Græci furfur appellant. Pityron, *μύρον*, furfur, pellicula illa, quæ inter molendum à frumento abscedit. Pityrias, *μύριας* & *μύριαν* ἡλίον, furfuraceus panis. Pityralis, *μύριαν*, porcino, cùm inter pilos quædam quasi furfuraceæ lquamulæ surgunt, &c à cute resolvuntur. Plinio, fufures capit. Pityris, *μύριδις ιχνες*, q. furfuraceæ olivæ. Pitysma, sive pitysma. Iuvenal. Sat. 11.

Ille fructur

Vobis obscenis omniisque libidinis arte,

Qui Laceammonium pysismate lubricat Orbem.

Vet. schol. exponit: Qui expuit supra marmor Lacædemonium, quò stratum est pavimentum, ut lene sit, ac saltantibus pueris nihil impedit.

Pitysoris herba.

Pitysæ, *μύρισαι*. Insulæ duæ sunt in mari Balearico, à pineorum frumento ubertate dictæ: teste Plin. lib. 1. cap. 5. Ex his quæ maior est Ptolemaeo Ebusus: quæ minor Ophiusa, hoc est, colubraria appellatur. Plin. tamen utramque Ebusum videtur appellare: & Ophiusam insulam ab hisce diversam facere. Est item pitysa insula è regione Ioniæ sita, quæ notiore nomine Chios appellatur, teste Plin. eod. lib. 5. cap. 31. Est & alia eiusdem nominis insula in sinu Argolico, ex Adverso Hermonij agri, teste eodem lib. 4. cap. 12.

Pityssa, *μύρισσα*, species tithymali; quia pinu figura sua repræsentat.

Pinicum, male pro. Pyrus. id vide.

Piùs, vide Pietas.

Pix, propriæ quæ ex picci generis & præcipue tædæ materia igni excoquatur: differtque à resina quæ sponte exudat. § ፲፻፻ *cepheth. μύρα*. GAL. De la poix. ITAL. Pece. GERM. Päh. HISP. La pez. ANGL. Pitch. § Quomodo autem excoquatur pix, docet Plin. lib. 16. cap. 11. his verbis, Lignum tædæ concisum, furnis undique igni extra circundato fervet, ut primus sudor aquæ modo fluat in canali. Hoc in Syria cedrum vocatur: cui tanta vis est, ut in Ægypto corpora hominum defunctorum eo perfusa serventur. Sequens liquor crassior iam picem fundit. Hæc Plinius. Plaut. Capt. sc. 4. a. 3. T. Atra bilis Agitar hominem. A. At te atra pix agitet apud carnificem, & tuo capiti illuceat.

¶ Pix Brutia, à Brutis dicta. ¶ Pix liquida, fluida, liquor, qui à truncis stipitibusque resinorum arborum in furno excoquitur, *μύρα υγρά*.

Sæt à Salherenax. ¶ Pix arida, concieta excocta, offic. pix navalis, *μύρα ξηρά*, pech/stein pech. ¶ Pix radulana, quæ radula instrumento è naviis deraditur Abgeschabter pech. Hadri. lun.

Pico, as, verbum, quod est pice illino. § *μύρας*. GAL. Poiffer, enduire de poix. ITAL. Impiegolare, impeciare. GERM. Pychen, verpychen. HISP. Empear con pez. ANG. To oversmear and daub with pitch. § Plin. lib. 11. cap. 7. Pissoteros super eam venit picantium modo seu dilutior.

Picare dolia. Suet. in Claud. cap. 16.

Picatus, a, um. ice illitus. § *μύραρος*. GAL. Poissé, enduit de poiz. ITAL. Impiegolato, impeciato. GERM. Geypichet mit pach bestrichen. HISP. Empagado. ANG. Smereed with pitch. § ut Dolium picatum, Navis picata. Vinum vero picatum dicitur quod pice conditum est. Solebat enim masto in primo fervore (qui ferè novem diebus peragit) pix aspergi, ut odor vino conciliaretur, & quoddam saporis acumen, qua de re vide Plinium lib. 14. c. 20. Fuit & vini picati genus in agro Viennensi sponte naturæ picent resipiens. Quod & Plin. memoriae prodidit 14. cap. 1. Iam (inquit) inventa vitis, per se in vino picem resipiens, Viennensem agrum nobilitans.

Picatus, idem quod picatus. Martial. lib. 8.

Nec contemne caput, nihil est furacius illo,

Non fuit Autolyci tam piceata manus.

Vide supra.

Picuum oleum, Græcæ, pissinum, *μύρινος*, *μύρινος* quod è pice fit, coquitur, vellerebus supra halitum eius expansis, atque ita expressis. probatum Maximè è Brutia. Plin.

Pixanthum, (quod hic alieno loco erat insertum.) Vide Pyxacanthum.

P L

Placabilis, placabilitas, placamen, placamentum, placatio, Placatus, placare, vide in verbo *Placo*.

Placentia, panis, sive libi genus quod citra fermentum in furno coqui consuevit: ex farina ferè constans filiginea caseo & melle adicto: quanquam & innumeris penè aliis modis confici solet. § *μύρη επαλλαγὴ λαγῆ* ḥayhā. *μύρας*. GAL. Gâteau, tourteau, ou tarte. ITAL. Focaccia, torta. GERM. Ein Fuchen/staden/oder tart. HISP. La torta hecha en cierta manera. ANGL. A tart, a roasting or a rusk, or any thing made in a past. § Nomen habet dñs τὸ μύραν, quod faciliter posset percoqui tenue admodum siebat, & latum; crustarum imaginem duritiamque referens. Plin. lib. 7. c. 53. A. Manlius Torquatus Consularis, quum in cena placentam appeteret, &c. Horat. lib. 1. Epist. 10.

Placentinus, a, um, à Placenta, & libi genere: vel à Placentia oppido.

Plaut. Capt. sc. 2. a. 1.... Opus Placentinis militibus. Vide Lambin. in illum locum.

Pane egeo, iam mellitis potiore placentis.

Placentia. § *μύρακτια*. ITAL. Piacenza. § civitas Gallæ togata ad Trebianum amnum, in Padum influenter. Est item placentia, Placentia, v. c. Hispania, sub A. Compostellano.

Placentinus, *μύρακτης*, possessivum T. Tina placentinus, apud Ciceronem de clar. Orat.

Piæ, o, cs, ui, tum, Gratum esse, probari. X. Displiceo. § *μύρη ναθαμ*

μύρη γαρθάριον jaschár *μύρη* rasfah. *μύρων*. GAL. Paire. ITAL.

Piacere, GERM. Gefallen. HIS. Aplazer. ANG. To please. § plaut. in Amphur. Apage non placet me hoc noscere, cœnari modò. Plin.

lib. 12. cap. 7. Mirum est longius piper sola amaritudine placere. Ne

quid emat, nisi quod tibi placere censeat. plaut. Mostell. sc. 3. a. 1. Volo

placere meo Pilolacheti. Ibidem. Non patiar te gratis hanc laudasse

quæ placet mihi. Ibidem. Sapis, consilium placet. Idem Pseud. sc. 2. a. 1.

Placet ut dicis, (assentientis & comprobantis.) Idem Mil. sc. 2. a. 1. Tri-

stis es, non mihi istuc satis placet. Idem Menach. sc. 2. a. 4. Illud non

placeat principium, de osculo. Idem Amphitr. Hei non placet convivium. Ibid. Apage non placet. Vide Apage. Non placent homines qui, &c. Ibid. sc. 6. a. 4. Expedivit ex servitute filium, si diis placet. Idem Cap. sc. 3. a. 2. Nunc tu mihi places. Ibid. sc. 1. a. 4. Vult placere se amicæ, vult mihi. Idem Asin. sc. 3. a. 1. Si tibi displiceo, patiundum. At placero huic Erotio. Idem Men. sc. 2. a. 4. Habes cur tibi placeas. (nisi.) Senec. cap. 14. de tranquill.

Terraque nescio quo non placet ista modo.

Ovid. Eleg. lib. 3. Trist. Tuæ mihi turbæ non placent. Plaut. Milit. sc. 5. a. 2. Tibi me exorno ut placeam. Idem Mostell. sc. 3. a. 1. Si vobis placet, si placuimus, plausum date. Idem Capt. sc. ult. a. 5. Ita diis placitum, voluptates ut mox omnes consequatur. Idem Amph. Item Sueton. in Casar. cap. 9. Et trucidatis quos placitum esset, dictaturam Crassus invadet. Item, Hoc tibi placet? (increpatus.) Martial. Epig. 94. lib. 11. Ovid. 4. Trist. Eleg. 3.

— omni tibi doce placebar.

Idem 2. Amor. Eleg. 4. Illa placet gestu. Cic. pro domo sua. Nonne fieri poterat ut populo de Cypro rege placaret, de exilibus Byzantiis displaceceret? placet ferè in tertii personis ponitur pro videtur. Cic. lib. 1. ad Lentul. Itaque postidie placuit, ut breviter sententias dicemus. Idem 1. de div. Ut doctissima sapientissime placuit. Ali quando ponitur pro effere, gloriari, & præclarè ac magnifice de se sentire. ἐγκομίας, δόξας, ut Ego placeo mihi, tu places tibi. Ille placet sibi. Quinti. placeat, licet tibi opum tuarum fiducia dices, si mihi idem invidere non expedit, pates sumus. Ovid. 2. Metam.

— Adamam tibi namque figuram,

Qua tibi, quaque places nostro importuna marito.

Hinc etiam Complaceto, Displiceo, & Periplaceto, de quibus suis locis.

Placentia, & placendi studium. απόθεται. Apuleius lib. de Philosophia, In homine ad placentiam ac mediocritatem libido reflectitur.

Placibile, quod placet. Cerd.

Placitus, a, um. Partic. quod placuit. § *μύρη νήρσα*. ἀγίστευ. GAL. Quis a pleu. ITAL. Chi a placito. GERM. Das gefallen hat. HIS. El quo a placit. ANG. That hath pleased: Tercut. in prolog. Hecyr. Vbi sunt cognitæ, placitæ sunt. Ibidem, & quæ vobis placita conditio est, datur Ovid. Epist. 16.

Est virtus placitis abstinuisse bonis.

Gell. c. 18. lib. 7. Non placita conditio. Ovid. 2. Fastor.

Sic quamvis aberat placita praesentia forma.

Placitum, i, nomen. Decretum, quod quæ decreta sunt, ea sic Senatui vel maioribus placuisse videntur, § *μύρη* ratson. ἀγονον ἀριστον ὄφας, δέληγ. GAL. Ce qui a pleu, ordonnance, decret, arrest. ITAL. Decreto, parere, oratione, statuto. GERM. Ein gesallung, ein satzung, oder etatnuß. HIS. Plazo, decreto. ANG. That thing which hath pleased, a decree or ordinance. § Plin. lib. 29. cap. 1. Eadem ætas Nerois principatu ad Thessalum transilivit, delectem cunctorum maiorum placita, & rabiæ quadam in omnes eius ævi medicos perorantem. Idem lib. 14. cap. 42. Medicorum placitis, novitate aliqua se commendantium. ¶ Placitum in ll. antiqu. histor. & jur. feust. scriptor. aliquando est ipsa consultatio & tractatio, decreti facienda causa instituta; etiam locus & tempus ad actionem destinatum. Si adiectivè sumamus, erit placita actio, placitus locus, placitus dies. Placitum est, Impersonale, idem quod placuit: ut Licitum est pro licuit. Virg. 1. Eneid. Confilia in melius refert, metumque fovebit Romanos rerum dominos gentemque togatam. Sic placitum. Vbi Servius, Placitum, vel fatis, vel mihi: nam impersonale est.

Placendus, adiectivum nomen usurpavit. Plaut. in Trin. Si illa, inquit, tibi placet, placenda dos quoque est, quam dat tibi, id est, debet, placere & accepta esse tibi.

Placito, placitas, frequentativum, πλάτες ἀπίστω. Plaut. in Bacch. Neque placitant mores.

Placia πλάτη Stephan. Mysia oppidum à tergo habens Olympum montem, qui Mysia cognominatur. Plin. lib. 5. cap. ult.

PLACIDVS, a, um, mites, sedatus, tranquillus, quietus, quod illa quæ quieta sunt, omnibus placeant. § *μύρη* hanav. μέτη, ημιτη. GAL. Placido. & coy, doux, & amiable. ITAL. Piacere, sedato, dilectivo. GERM. Still, ruvoig, fridlich, mild, sittig. HIS. Plazentero, cosa que aplaze. ANG. Patient, quiet, calme still. Ter. in Adelph. Ille semper egit suam vitam in otio, in conviviis, clemens, placidus, nulli lædere os, arridere omnibus. Donatus. Clemens est circa recte agentes, placidus etiam circa delinquentes. Clemens animo, placidus vultu. Ter. ibid. Quam feruimus maximè, tam placidum, quam ova reddo. Ovid. 1. Fast.

Da mihi te placidum, dederis in carmina vires.

Horat. in Arte.

Sed non ut placidis cœant immixta,

Da placidam fesso lector amice manum.

Ovid. Eleg. 3. lib. 5. Trist.

— Ut longi tædia belli

Mente ferant placida.

Idem 13. Metam.

Dum veniet placido mollier aura Deo.

Idem Eleg. 5. lib. 4. Trist.

Hinc placidus nobis per tempora labitur annus.

Tibull. lib. 4. de zona temperata.

— Ravidum placidis mare constitit undis.

Idem lib. 4.

Vexit & Aeolos placidum per Nerea ventos.

ibid. Item Plaut. Si tu me irriteris, placidum te hodie reddam. ¶ Arbor placida. X. Sylvestr. Plin. lib. 16. c. 5. Præterea sunt aliquæ sylvæ, aliæ placidiores: quæ culta obtinent. Cœlum placidum, hoc est, serenum, & tranquillum. Sil. lib. 12.

Nec placido commota sonitura cœlo.

Placidus & serenus dies. Plin. Epist. 101. Accipit ab hoc auras quamlibet sereno & placido die. Lumen placidum. Horat. 4. Carm. Ode 3. Mors placida. Virg. 6. Eneid. Pax placida. Idem 1. Eneid. Placidissima pax in animo. Cic. 5. Tusc. An delectationis & otij consumendi causa locutus

locuti sumus sapientem ab omni concitatione animi (quam Perturbationem voco) semper vacare, semper in animo eius esse placidissimam pacem?

Placide, adverbium. Quierè, sine tumultu. { οὐαύς, οὐαύς. GAL. Paisiblement, bellement, doucement, plaisamment. ITAL. Delicemente, piacevolmente. GERM. Still/ſtillsamlich/ſtiglich/tugenlich. HIS. Plazenteramente. ANG. Quietly, stilly, meekly. { Plaut. in Bacchid. Placidè volo unumquodque agamus. Hoc non placidè deceat. (sup. agere.) Idem Mil. sc. 2. a. 2. Placidè egredere. Idem Cur. sc. 3. a. 1. Inquire, Iubeo, & placidè noscita. Idem Mil. sc. 6. a. 2. Placidè rogita ut acquiescam. Idem sc. 2. a. 2. Quod hoc malum tam placidè is puere? Idem Pseud. sc. 3. a. 1. Quod properas placidè (sup. agendum.) Ibid. sc. 1. a. 4. Placidè pulita. Idem Men. sc. 2. a. 1. Ovid. Eleg. 8. lib. 4. Trist.

Sic optabam placidè vivere posse senex.

Placidè ferendo leniuntur aspera. Senec. c. 12. de consol. ad Mart. Placidè accipere mores & virtutia humana. Idem c. 5. de tranquill. Virg. 5. Aeneid. Amplexus placidè tumulum lapsusque per aras. Cic. 5. Tusc. Ad ferendum igitur dolore in placidè & sedatè plurimam proficis, toto pectore (ut dicitur) cogitare quā id honestum sit: sumus enim natura ſentiosissimi appetentissimique honestatis: cuius si quasi lumen aliquod asperxerimus, nihil est quod (ut eo potiamur) non parati sumus & ferre & perpeti. Idem 4. Verr. Prætoris iniurias tacite, hospitis placidè ferendas esse arbitrabatur.

Placidū, ās, atis, Trāquillitas, lenitas, quā Varro in oīibus esse afferit. l. 2. c. 1. In queis, inquit primū non sine causa putant oves esse assumptas & propter utilitatem & propter placiditatem. { כְּפָר hanavāh רַצְנָה. GAL. Paisible. ITAL. Piacevole. GERM. Stille/gamtheit fitisamkeit. HIS. Plazentera disposition. ANG. Quietness, meekness calancessse. { maxime enim quiete & aptillimae ad vitam hominum. Gell. l. 13. cap. 2. 1. Ac ne id quidem prætermittendum puto, cuiusmodi est, quod in commentario quadam Servij Clandij scriptum inveni, Nerio dictum, quasi Nerio, hoc est, sine ira & cum placiditate: ut eo nomine mitem, tranquillumque Martem fieri precemur.

Plāco, as, cum accusativo, Mitem, placidum facio, propitio, sedo, tranquilliorē reddo. { כְּפָר chippér. οὐαύς, ἀγίοντας, ζειρόντας, ιδάσκους. GAL. Appaiser, adoucir. ITAL. Placare, riconciliare. GERM. Sellen/versünen/befridigen. HIS. Amansar, placar. ANG. To appense or mitigate, to make calm, mecke and quiet. { Cic. 1. in Catil. Quos quidem ego, si ullo modo fieri posset, non tam ulcisci studeo, quam sanare & ipsos placare Reipublicæ. Virg. 1. Aeneid.

Sic ait & dico citius tumida aquora placat.

Itata est: placabit (eam) palla, quam dedi. Plaut. Men. sc. 2. a. 4. Nolo vias. Agnais me exitus placari volo. Idem Pseud. sc. 3. a. 1. Scu iudicis ira sit placanda, tuis poterit mitescere verbis. Tibul. lib. 4. Terent. in Heaut. Neque quod principium inveniam ad placandum scio. { Huius verbū compositū est Cōplaco, pen. prod, quod vide suo loco. Placor, tranquillitas. Gloss. lisd.

Placātūs, a, um. Propitiatus, sedatus. { מִכְבָּר mechuppár. ιχθαθέις, οὐαύτος. GAL. Appasé. ITAL. Placato. GERM. Gestillt/versünct/befridiget. HIS. Aplaendo. ANG. Mitigated, appased. { Plin. lib. 12. c. 18. Nec minus propitijs erant mola falsa supplicantibus, immo vero ut palam est placationes, placatissima quies. Cic. Tusc. 1.

placātē, adverbium, placide, æquo animo, patienter, sedatè, leniter, humane. { οὐαύς. GAL. Paisiblement, sans s'émouvoir. ITAL. Piacevolmente, senza sfegnarsi. GERM. Mit stille, sanftmütiglich/ one grifgrammen. HIS. Amanſadamente. ANG. Paisibly, quietly, meekly, calmly. { Cic. ad Torquatum lib. 6. Omnia humana placatè & humanè feramus. Idem ad Ligar. lib. 6. Sed hoc ipsum intelligimus cum quotidie remissius & placatius ferre.

Placātōnis, Mitigatio. { כְּפָר ratsón כְּפָר chophér. οὐαύτος. GAL. Pacification, appasement. ITAL. Pacificatione. GERM. Stilling, verſünung, befriðigung. HIS. Obra de amansar. ANGL. Appeasing. { Cic. 4. Tusc. Sed omnis eiusmodi perturbatio animi placatione abluatur.

Placābilis, propitiabilis, sive quod placatur. { מִתְחַדֵּשׁ mithratséh. ιχθ. GAL. Facile & aisè à appaser. ITAL. Facile di placare. GERM. Das leichtlich justisien oder zugefügten ist/ versünlich. HIS. Lo que puede ser amansado. ANG. Ease to be appeased. { Cic. 4. Verr. Omnia quæ habuisset æ quio: a & placabiliora quam animum pretoris, atque hospitis. idem ad Atticum l. 1. Nam si ita esse statueris, & irritabiles animos esse optimorum s̄epe hominum & eosdem placabiles, &c. Ter. in Phormione, Nunc quod ipsa ex aliis auditura sit Chremi, Id nos met indicare placabilius est. Ovid. Eleg. 5 lib. 3. Trist.

Quo quisque est major, magis est placabilis ira.

Placābili, itas, atis, Lenitas, clementia. { מִתְחַדֵּשׁ ratsón כְּפָר chophér. GAL. Facilité d'estre appasé, douceur. ITAL. Facilità di essere placato. GERM. Versunlichkeit / fridmut. HIS. Facilidad para ser amansado. ANGL. Gentleness easiness to be appeased. { Cic. 1. Offic. Nihil magno & præclaro viro dignus placabilitate & clementia.

Placabiliter, itus, in, ipsius. Gell. lib. 7. c. 3. Præcipitur indices conciliandos esse, ac propitiandos laudabiliter ac placabiliter, & leniter existimatione eius qui accusatus est.

Placāmēn, & placamentum, quo quis placatur. { מִתְחַדֵּשׁ ratsón כְּפָר chophér. ιχθ. GAL. Appasement. ITAL. Pacificatione. GERM. Ein versünung oder damit man versünct und befriedigt. HIS. Obra de amansar. ANGL. That whereby one is appeased. { Liv. 7. ab Urbe. Ludi quoque scenici, nova res bellicoso populo, inter alia cælestis iræ placamina instituta dicuntur. Plin. lib. 2. c. 7. Hoc veluti placemento terræ blandiuntur. Tacit. lib. 15. Non largitionibus principis, au deūm placamentis decebat infamia.

Placitis, οὐαύται, Cadmiæ species, quæ velut fuligo quædam, aut favilla ex fornacibus ærariis egesta parietibus adhæret: nam propter sui gravitatem ad testudinem evolare non potest. Dicta placitis eò quod speciem refusat crustæ, quam Græci οὐαύται appellant. Vide Galen. l. 9. simplicium, & Plin. lib. 3. 4. c. 9.

Pleraque in singulari. Salust. Iugurth. 1. 14. Quis tempestate Carthaginenses pleraque Africæ impeditabant. in Catil. Juventus pleraque.

Pleriquæ, pleræque, pleraque. { רַבְבִים וְאַתָּה GAL. Plusieurs,

ITAL. La major parte. GERM. Der mehrer theiss. HIS. La major parte. ANG. many the most parte. { vel potius sine diphthongo plerique, ut hodie à doctioribus ferè scribitur, cō quod ab obliqui nominis plus deduci putetur, u in e converso: quanquam alij nuēt rō whāgēt, quod plenum significat, fieri volūt. Accipitur enim ferè in ea significatione in qua dicimus plures, vel maiori ex parte. Salustius, in divisione orbis terræ plerique in tercia parte Aficā poluere: pauci tantummodo Asiam & Europam Cicero. 1. Academ. Ut contra omnium sententias dies iam plerosque duderet. Idem de Inventione. Nec ratione animi quicquam, sed pleraque viribus corporis admissabant. Horat. l. 1. Epistol.

Si quidam nimis antiquè, si pleraque durè.

Idem in Aris, pleraque differat & praesens in tempus omittat. Salust. plerosque senectus dissolvit, nisi qui ferro, aut bestiis intericeret. { plerosque ipsos, i. maiorem eorum partem. Salust. in Cæcil. plerosque ipsos, factaque eorum fortia noverat. Et in Iugurth. Sed ubi plerumque noctis processit. 6. 8. Rursus, deinde crebris ignibus factis, plerumque noctis Barbæ moeſe suo letari, i. pleraque & maiore noctis parte. Ali quando valet idem quod nonnulli. Quint. Videas plerosque ita percitos, id est, nonnullos. Quod significet in veterum libris plerique omnes, & quod ea verba accepta à Grecis viderentur docuit cap. 12. lib. 8, qui liber temporum iniuria periit. Itaque audiamus Donatum. Plerique omnes, teste Donat, complexus est, idem significans quod plerique, vel maxima ex parte. Terent. in And. Quod plerique omnes faciunt adolescentuli. Vbi Donat. Plerique omnes appassos est. Nam errant qui plerique parecon intelligunt. Hoc enim pro una parte orationis dixerunt veteres. Idem in Hoe. Plus satis novè sed intelligitur, plus quam satis. Hoc quidam putant: at mihi de his videretur esse quæ à veteribus geminabantur, ut plerique omnes, id est, omnes & pleraque omnia, id est, omnia. Sic & plus satis, pro satis. Terent. in Phorm. Ita plerique ingenio sumus omnes: nostri nosinet pecciter. Et in Heaut. Quid tei esset dixit huic. dixi pleraque omnia. { Gell. c. 2. lib. 7. Homo pleraque haud indiligens.

Plerūmquæ, adverbium, dupliciter sumi potest: nam aliquando valet idem quod ferè semper. { וְאַתָּה rō whāgēt. GAL. Le plus souvent, plusieurs fois. ITAL. Molte volte. GERM. Mehemalen/Mehrretheiss. HIS. Muchas veces. ANG. Ofte/manytimes. { Terent. in Andr. Ipsum animum ærorum ad deteriorem partem plerumque applicat. Ali quando ponitur pro nonnunquam. Quintilianus. Excussa sunt plerumque vitia verberibus, id est, nonnunquam. Dieimus quoque plerumque omnes, ut plerique omnes. Plaut. in Trinummo, Itaque plerumque omnes iam sunt intermortui. Invenitur etiam plerūs sine adiectione, pacuv. periclie Danaï, plera pars pessundata est.

PLAGĀ, x, latus, vulnus. { מִכְבָּר macchabé נִגְהָבָה ghghephah. וְאַתָּה rō whāgēt. GAL. Playe. ITAL. Percussione, piaga. GERM. Ein streich/ein wounde. HIS. Herida, ò llaga. ANG. A wound, a cut, a stripe. { Etiam de tergo ducentas plagas prægnantes dabo. Plaut. Asin. sc. 2. 2. Qui me fortior ad sufferendas plagas. Ibid. sc. 2. a. 3. Imperito plagi minitaris. Idem Ibid. sc. 2. a. 5. Ita plagi costæ callent. Idem Pseud. sc. 2. a. 1. Adhac (securis) retusa est. B. Itidem vos estis plagi. Ibidem, Plagam doloris sanare. Mox, vulnus. Senec. cap. 1. de consol. ad Mart. Et manu super plagam posita (doloris) Idem de consol. ad Helv. ap. 1. Virg. 4. Georg.

— plagiisque peremptum,

Tunsa per integrum solvantur viscera pellem.

Ovid. 2. Trist.

Non habet in nobis iam nova plaga locum.

In hac significatione apud idoneos scriptores his verbis appositum invenitur. Accipere plagi, Facere plagi. Imponere plagi, infligere plagi, perficere plagi. { Transfertur & ad arborum incisiones, & quibus succus profluit. Plin. l. 12. c. 2. 5. Succus è plaga manat.

Plagæ, arum, Retia dicuntur ratiōs ad capiendas feras. Cur igitur Horat. Od. 5. lib. 3. densas plagas appellat? quod plagi, i. foraminibus plena sint. { מִצְוָרִים mesodhim. aquuis. GAL. Rets à prendre bestes sauvages, filets. ITA. Rete di gran maglia da prendere animali selvatici. GERM. Die Jägergarn. HIS. La red de grandes mailles. ANG. Nets to catch roil de bestes. { Cic. lib. 3. Offic. Suntne igitur insidiæ, tendere plagi, etiamsi excitaturus non sis? Virg. 4. Aeneid. Retia rara, plagi, lato venabula ferre. Vbi Servius docet, plagi propriæ illos funes dici, quibus retia tenduntur circa imam & summam partem. In hac significatione dicimus, Incidere in plagi, pro eo quod est incidere in insidiæ. Cic. 2. Verr. Si ex his laqueis te exueris, in illas tibi maiores plagi incidentur est. { Plagi item in cæli, terræ divisione dicuntur spatiæ & tractus, qui modò climata, modò zonæ appellantur. Virg. 2. Metam.

— toridemque plaga tellure premuntur.

Cic. 2. de divinat. Quod est ante pedes nemo videt, cæli scrutantur plagi, ex poëta. Virg. Aeneid. 7.

— si quem tellus extremâ refuso

Submovet Oceano, & si quem extenta plagarum

Quatuor in medio dirimit plaga Solis inqui.

{ Hoc item nomine veteres appellabant linteum lecti tegmen, amplus & candidum, quod postea lecticarum sindonem, & torale appellauit. Varr. de vita pop. Rom. ut citat Nonius, Chlamydes, plagi, vela, vasa aurea. Idem, Ebutneis lectis, & plagi sigillatis.

Plagula, diminutivum, quod pio varia significatione primitivi diversa itidem sortitur significata. Nā in singulai exiguum vulnus, sive exiguum plagi significat: in numero vero multitudo modò minoris casses, modò etiam parvam sindonem, quæ lecto insternitur, απογεπάλευ. Plin. lib. 3. 9. Inde primū lectos æratos, vestem stragulam pretiosam, plagiulas, & alia textilia, &c. Hinc Vlpiān. tit. de auro & arg. plagiulas inter muliebres vestes recenset. Sunt vero plagiæ, vela & textilia, quibus lecticæ & lecti intendebantur, aut involvabantur. Tranquillus in Titio, Leictica dimotis plagiis.

Plagipatida, Plaut. Moſ. sc. 1. a. 2. Vbi sunt illi plagipatidæ? Idem Capt. sc. 1. a. 3. Nihil morantur iam Laconas iuni subcellij viros plagipatidas, &c.

Plagium,

Plagium, suppressio libeti hominis, vel alieni servi: crimen id, cuius auctor plagiarius.

Plagia fūs, iij, qui hominem, quem scit liberum esse, emit, venditve, aut pro servo tenet, vel qui servo, aut servē persuaderet, ut à domino, domine fugiat: vel cùm cum vel inyito, vel insidente domino celat, vinclum habet emit, vel vendit. {εὐδημοδίσις. GAL. Qui detinet en ser-vage homme libre, ou saborne le serf d'autrui pour le retirer. ITAL. Chi tiene huomo libero per servo o chi presta aiuto a consiglio a tenerlo. GERM. Ein Menschenauber einer der wössentlich ein freyen zu leibigen kauft oder verkauft oder einem anderen hinderrucks seyne leibgen abs zeucht: sie immhindehalset oder auch verkauft vnd mit dergleychen schels memerck vmb geht. HIS. El que hurta los esclavos, o libres. ANG. He that intiseth a mans servand to go frome him, or keepeth him in secret unknawing o his maister. } Dictus plagiarius, quod qui criminis huins convicti essent, lege Flavia plagiis damnarentur. Lex ipsa, plagiaria: crimen plagiis vocatur. Mart. lib. 1. Impones plagiaria pudorem. Vbi per translatiōnem plagiarium vocat furem libertorum suorum.

plagiator, δέος οὐδείς, id est, obliquo, quod non certa via gradiatur sed pelliciendo dolis. Ifid.

Plāgīgēr, quasi genitus ad ferendas plagas, πλαγίφερος. Plaut. in Pseud. sc. 2. a. 1. plagiaria genera hominum.

Plagio, as, plagiūm committit.

Plagipatida, qui plaga patitur: vox joco ficta. Parasit. tripheres, deisores, plagiapidae, sive Lacones, & adulatores. Vide Parasitus.

Plagōtūs, a. um, Plenus plagis. {πλάγωδης. GAL. Plein de playes. ITAL.

Impagato. GERM. Vol streich oder wunden. HIS. Lleno de plagas. ANG. Full of roades and stripes. } ut plagosae crura, apud Apuleium. ¶ Aliquando dicitur plagosus, qui multas plagas inficit, πλαγίτης, unde ab Horat. 2. lib. Epist. ad August. O. bilius Grammaticus plagosus dicitur quod nimium levaret in pacos. Non equidem infector, delendaque carmina Livi: sic reor, incunni que plagosum mihi parvo Oribilium dictare, &c.

Plagius, genus piscis, ita dictum quod non ve-sus caput, sed εἰς πλάγια, hoc est, in latera natet. Plaut. in Rudente, Ostreas, balanus captamus, conchas, marina n urticam, Muscios, plagusias striatas.

Planaratum, dicitur in quo cuspis vomens palæ effigiem habet, tanquam planum aratum.

Planaria, insula est maris Ligustici, sexaginta passuum millibus distans à Corsica, à specie sic dicta, quod aequalis freto existat, ideoque navi-gii fallax. Plin. lib. 3. cap. 6.

Planaria, πλαναρία. Insula est in mari Tyrrheno, non longè ab Ilva, ut autor est Ptolemaeus lib. 3. c. 1. & Plin. lib. 3. cap. 6.

Plancæ. { πλανῆς λεύθηκος κράσιος κράσιος herachim. πλάκες. GAL. Planches. ITAL. Tavole piane. GERM. Ebne brätter oder stecken. HIS. Tablas planas. ANGL. Planks. } Tabulae planæ, interpte Festo, à planicie ita appellatae. Plinius lib. 8. cap. 41. Nec pontes asini transiunt, per raritatem planarum transiūcēnt sibi viis. Sic enim legit Calepinus: tametsi in castigationibus exemplaribus hunc in modum legatur, Per ratiatem eorum translucentibus flaviis.

Planci, qui supra modum pedibus plani sunt: id est, qui pedes in eos gracie habent, plani que aequaliter, quasi tabellas, qui planæ vocantur. {πλάνες. ANG. Splay footed. } Itidem & Ploti, sive Plauti vocati sunt, teste Festo: unde & M. Accius Sarsians poëta, à pedum planitie initio plotus, deinde & plautus cognominatus est. Plin. lib. 11. c. 45. Vola hominum tantum exceptis quibusdam: namque & hinc cognomina inventa planti. Vinci, Scauri, &c. ¶ Plancorum Rōmæ celebris familia fuit, ex qua ortus est Numatius ille plancus, qui Lugdunum coloniam in Gallia condidit, quam Seneca sua ætate testatur conflagasse centesimo anno à quo condita erat.

Plantus vide Plantæ.

Plantæ, vide Plantæ.

Plantum nomen proprium virginis. Plaut. Curc. sc. 3. a. 1.

PLANETÆ. { πλανῆται. GAL. Planetæ. ITAL. Pianeti. GERM. Die planetæ sternens städtig zu round von einander gehn. HIS. Planetas ò estrellas erráticas. ANG. Planets. } Dicuntur septem cælestia corpora terris proxima præter motum primi mobilis quo ab ortu in occasum transiunt, peculiarem quandam illique contrariam habentia conversionem: nomen accepérunt δέος πλανῆται, ab errando, quod he sole ex omnibus stellis errant & vagentur, reliquis in uno loco cōsistentibus, unde & fixæ dicuntur. Latinæ Græcorum imitatione errantia sidera, & erraticæ stellas. Nisidius etiam errores appellat. Ex his Saturnus sumum locum obtinet, proximum Jupiter, tertium Mars, quem deinde Sol ordine subsequitur. Solem Venus, sub Venere Mercurius situs est, Luna ultius autem terrestre citatum, ideoque minimum orbem possidet si antiquioribus cedimus. Mantuanus poëta hoc versu comprehendit.

Saturnus, Mars, Luna, Venus, Sol, Jupiter, Hermes.

¶ Planeta, vestis face: totalis dici videtur, quod sit ex planis plagiis consuta. Quidam dici putant ex eo, quod πλανῆται, i. erat circa corpus. Vide Phœnolium.

Plane arius, Augustinus, qui in natales hominum inquirit & de vita evētis iudicat, ex plane arius maximè aspectu divinans, aliter Genesiaclus Babiloniæ. Ch. Idæus, Apotelesmaticus.

Plango, x, etiun, Tundo, verbere. { הַקְרֵב hukkabah חַמְחָה machah. εὐθύειν. GAL. F apper. ITA. Percutere. GERM. Schlagen. HIS. Herir. ANG. To hitte, thump or knocke. } Lucilius, Plangunt littora fluctus. Ovid. Meram.

Plangere nuda mea conabor pectora palmis.

Idem lib. 4. Fast.

Atque indignanti pectora plangit humum.

¶ Sepe accipitur pro lamentari, & clara voce, pectorisque percussione similibusque signis animi dolorem testari. { קְרֹב konen יְהוּדָה saphad. ἀλεῖσθαι καὶ κραυγάζειν. GAL. Mener dueil, se tourmenter. ITAL. Piangere. GERM. Mit heulen vnd weinen an die Brust schlagen. HIS. Llorar ó herir Morando. ANG. To bewaile and weep. } Virg. 1. Georg.

Nunc nemora ingenti vento, nunc littora plangunt.

Vbi Servius, Plangunt, id est, resonant.

Plancūs, us, nomen, Lamentatio cum pectoris percussione, istu femo-

Calepini pars 1. l.

rum, manuum, pedum supplosione, evulsione crinum, aliisque multitudinis imperitiæ inceptis, animi dolorem indicantibus. { תְּסִפְתָּה מִשְׁפָּדָה תְּמִיכָה kinah. καταρός. GAL. Grand dueil, frappement contre la poitrine ou autre lieu. ITAL. Battimento di mani per dolore. GERM. Heulen mit schlagen an die Brust / wehstlagung / leidgeschrey. HIS. Llanto con herida de manos. ANGL. A weeping, hitting or knocking. } Statius 10. Thebaid.

— vallantur planctibus are.

Fœmineo cum plaintu nullus clamor. Senec. Ode. Propriè tamen eam ipsam percussionem qua summo in luctu pectus nostrum, aliâmre pectoris partem cædimus, planctum appellamus: à verbo plango, quod propriè significat percutio. Silius, lumentia planctu brachia. Lucan. lib. 2.

Exigit ad savos famularum brachia planctus.

Plangor, σίσις, Percussus, verberatio. { תְּמִיכָה machchah. καταρός. GAL. Frappement. ITAL. Battimento. GERM. Schlachhung. HIS. Herida. ANGL. Hitting knocking. } Catullus.

Procedunt, leviterque sonant plangore cachinni.

¶ Szpius pro lamentatione & planctu ponitur. { טְסִפְתָּה מִשְׁפָּדָה kinah. ὄλοφυρίς. GAL. Grande douleur. ITAL. Grande dolore. GERM. Ein leidgeschrey, mit schlagung an den leib. HIS. Llanto con herida. ANG. A beyonding sorrow. } Cic. 3. de Orat. Plangore & lamentatione complevimus forum. Idem 4 Philippica. Tu diadema imponebas cum plangore populi, ille cum plausu reiiciebat.

Plangonium, unguatum aliquod.

Plaupiæ, planities, vide Planus.

PLANTĀ, Tota pedis pars inferior cui insistimus, quem & imum pedem vocant. { ἡ πλατή παρθενία, πάνη. GAL. La plante des pieds. ITAL. Pianta del piede. GERM. Die solen vnden an den füßen HIS. La planta ò bazo del pie. ANGL. The sole of the foot. } Virg. in Moreto.

Cruribus exilis, spatiose prodiga planta.

Plin. l. 7. c. 2. Endoxus in meridianis Indiæ viris plantas esse cubitales, feminis adeq patvas ut struthopodes appellantur. Ovid. 2.

— ut tercis niteant talaria plantis.

Iuvén. Satyr. 14.

— ancipiū figens vestigia planta.

¶ In stirpibus autem plantæ dicuntur surculi transferendi, vel in seundi gratia à matre rapti, vel stirpes adhuc teneriores qui cum a cibis de loco uno in alium transferri possunt. { φύνε. GAL. Une plante d'arbre ou d'herbe. ITAL. Pianta d'albero. GERM. Ein zweig, ein schoss das man einzweigt. HIS. La planta para plantar. ANG. A plantæ à slice of a tree. } Virg. 2. Georg.

Hic Plantas tenero abscedens de corpore matrum

Deposui sulcis.

Plin. lib. 17. c. 15. Sativæ plantæ sylvestrium radicibus inseruntur natura siccioribus. C. c. de senect. Malloeli plantæ: sarmenta, vites, trudices, propagines nōnne ita afficiunt ut quamvis cum admiratione delectent? Virg. 2. Georg.

— deinde feraces

Planta immittuntur.

Plantanimal, vel plantanimans, imperfectum animal, tanquam partim planta, partim animal, ambigens cum planta & animali.

Quint. Generosioris aibolis planta, statim cum fructu est.

Plantaria, orum, ipsæ plantæ teste Servio, quæ è semine ortæ cum radicibus & terra propria transferuntur de uno loco in alium. { φύλαττα. GAL. Une pepiniere, plante d'arbres ou d'herbes. ITAL. Pianta d'albero. GERM. Ein sezlin so man mit sampt den wortzen aufsgraben vnd an ein ander ort setzet. HIS. Las plantas que se transponen con suas raíces. ANG. Plants or young springs of trees and hearbes. } Virg. 2. Georg.

Sylvarūmque alia pressos propaginis arcus

Expectant & viva sua plantaria terra.

¶ Plantaria etiam dicuntur plantarum loca. Plin. lib. 13. cap. 4. Ergo plantaria instituunt, anniculâque transfrunt, & iterum bimæ: gaudient enim mutatione sedis. Idem lib. 15. cap. 1. At nunc etiam in Plantaria serunt, translata: umque altero anno decerpuntur baccae. Idem lib. 17. Quædam in plantatio insita, codem die transferuntur. Persius Satyr. 4. vocem hinc ad obscuratum partium veniculos transtulit.

Quinque (inquit) palafitæ licet hac plantaria vellant.

Non tamen illa filix ullo mansuetit aratro.

Plantaris, e, adiectivum, ad plantam pedis pertinens. Statius libro 1. Thibaid.

Summa pedum properè plantaribis alligat alie.

Item ad plantam teræ. Plantaria, olea. Juvenal. Sat. 13.

— exigui latum plantaribis horti.

Plantariūs, a. um, quod plantari debet, seu quod est aptum ut plantetur. { φύλαττος. GAL. Qui se peut planter. ITAL. Che si puo piantare. GERM. Das man zwelgen oder pflanzen kan. HIS. Cosa que se puede plantar. ANG. Meet to be planted, feet or grafted. } Colum. lib. 5. c. 9.

Ipsæ autem aibulæ hoc modo possunt transferri: ante quām plantarias aibulæ effodiāt solo, rubrica notato partem eius quæ meridiem speget.

Plantarium, locus plantarum.

Plantæ, a. um, plantas gerens. { φυτοφύσης. GAL. Qui porte plante. ITAL. Chi porta piante. GERM. Das zwelgen oder pflanzen kan. HIS. Cosa que traе plantas ANGL. That hath or beareth plantes. } ut Plantigeræ arbores, quæ ex sece pullulando plantas emittunt. Plin. lib. 13. cap. 8. Siliqua plantigeræ est in imis partibus.

Plantato, as. Scio. { γυναῖκα τῶν σχατῶν schatál. φύτεω. GAL. Planter. ITAL. Piantare. GERM. Zwelgen/ pflanzen. HIS. Plantar arboles, ó plantas. ANGL. To plant, to sert, to graft. } Plin. l. 7. c. 10. Hoc modo plantantur punice. Huius composita Deplanto, quod est contrarium suo simplici, Explanto & Supplanto de quibus suis locis.

Plantatio, Satio. { γυναῖκα τῶν σχατῶν matál. φύτεω. GAL. Plantation. plantement. ITAL. Plantatione, piantamento. GERM. Pfanzung / zwelzung. HIS. Plantamiento. ANG. A setting or grafting. } Plin. lib. 21. cap. 40. Vnde accolæ transferentes consenserunt, ipsaque plantatione proficiunt.

Plānāgo, inis herba est nota. { ἄγριασσος. GAL. Plantain. ITAL. Pian-tagine. GERM. Schafszunge, lingua agnina, à forma usi: atissimè Wegerich HIS. La llenten. ANGL. A plantaine or waybred. } Duo sunt ejus genera. Quæ minor est angustiora habet folia & nigiora, lingua pe-corum simillima, caule angulosum, in terram inclinato. Major foliis est laterum modo inclusa: quæ quia septena sunt, quidam eam heptaple-vron vocavere. Autor Plin. lib. 25. c. 8.

PLĀNUS, a, um, æqualis, in quo nihil eminet. { שָׁרֵךְ יַסְחָרְךְ. ὀμολόγησ. GAL. Egal. ITA. Piano uguale. GERM. Eben. HIS. Llano ò yugal. ANG. E uall, even. } ut planum solum, apud plinium Epist. 161. Martial. lib. 1. E: planus modico tumore vertex. Cicer. 2. de natura deorum. Q[u]æcumque duæ formæ præstantes sint, ex solidis globus (sic enim sphæ. an interpretari placet) ex planis autem circulus, aut o: bis Liv. lib. 34. & Romani simul a portu, unde aditus planior erat, ut diftenderent ab apertiore loco hostes, &c. Cicer. pro Cætin. Sed ne æquo quidem & piano loco. Senec. cap. 10 de Tranquill. In planum defensiva fortuna. Plaut. in Milit. sc. 4. a. 2. Dudum hoc planum quidem. Ovid. 3. Trist. Eleg. 4.

Qui cadit in piano (vix hoc tamen evenit ipsum)

Sie cadit ut talia surgere possit humo.

Sueton. in August. cap. 49 In loco piano. (i. humili.) De piano, vel è piano aliquid facere, quid sit, docet Budæus loco Vlpian. (2. de consilit. princ. Vel cognoscens decrevit, (ait Vlpianus) vel de piano interlo-cutus est. De piano, inquit, hoc est, à Iudice non sedente. Solent enim Iudices in tribunalibus editioribus sedere. paulus de Quæstor. l. unius. Custodie non solùm pro tribunali, sed & de piano audiiri possunt, atque damnari. Sueton. in Tib. cap. 32. Iudicis que aut è piano, aut è quæstoris tribunal, adinonebat, id est, è solo in quo populus stabat. Hic à Suet. De piano & pro Tribunalis opponuntur. Papin. in l. miles, ad leg. Iul. de adult. Libellus; (inquit) de piano dari potest, id est, Iudice non sedente, vel diebus feriatis. ¶ Planipedis ædificium dicitur à Vitruvio, ad differentiam concamerationis & hypogei, lib. 6. cap. 10. Et pleno pede ad differentiam contignationum, lib. 7. cap. 1. & 4. Budæus. ¶ Piani pilces dicuntur qui superficiem planam, non rotundam habent, ut sunt rhombi, & iæ. Plin. lib. 9. cap. 24. Planorium pescum alterum est genus quod pro spina ea tilagine habet. ¶ Planus accipiatur aliquando pro aptero, & manifesto: quod quæ plana sunt, nullum impedimentum habeant quia andecumque videi possunt. { πνευστάς οὐχίς γλαῦκος. GAL. Clair & evident. ITA. Piano, chiaro. GERM. Heyter vnd klar / verständlich / gut gunterken vnd zun ersehn. HIS. Claro, manifesto. } Plaut. in Pers. Satin' hec tibi sunt plana & certa? Planum facere, est declarare, & rem difficultem, aut dubiam solvere, & ante oculos verbis explanando poneare & patetfacere, translatione sumpta à loco inæquali, qui cultu adhibito, aut opera planus fit. Cicer. 2. Verrin. Hoc planum factum est. Idem pro Ros. Amer. planum fac. Apud eundem pro Flacco, plana & stabilis via. X. P. a. ceps, lubrica legitur.

PLĀNĒ, adverbium, Cerrò, omnino. { ἀπλάνης, οὐφεύς. GAL. Plainement, clairement, certainement. ITA. Certamente, chiaramente. GERM. Eins gentlich/Gewöhnlich/gar wos. HIS. Ciertamente, llanamente, claramen-te. ANG. Plainelie, evenly. } Terent. in Heaut. Sed te miror, qui alias tam planè scias. Aliquando ponitur pro clare, aperite, manifeste. & οὐφεύς. Plaut. in Menach. sc. 1. a. 2. Non potuit paucis pluta planè proloqui. Vide ut sc. ibas planè & probè. Idem Asin. sc. 4. a. 3. Visus ea est? In dō planè ea est. Idem Milit. sc. 5. a. 2. Vin' leue planè (an ea sit.) Ibid. sc. 6. a. 2. Istam colloca crumenam in collo planè (ac mox.) Quod jubes, me planè collocare. Idem Asin. sc. 4. a. 3. P. fraus populi. B. planissi mē (assentient s.) Idem P. eud. sc. 3. a. 1. B. Tu illius servus es. H. planis mē. Ibid. sc. 7. a. 4. ¶ Quandoque omnino, funditus, penitus. { πάντως. GAL. Totalem. ITAL. Al tutto, & fatto. GER. Ganzt vnd gar/Gentylisch. HIS. Del todo. } Quatuor minæ perierte planè, ut ratio redditur. Plaut. Menach. sc. 3. a. 1. Planè perdidisti mulierem. Idem Ps. ud. sc. 7. a. 4. Stulta est planè. Idem Moschell. sc. 3. a. 1. Digna planè est. Ibid. Ex hac familia me planè excidisse intelligo. Idem Men. sc. 2. a. 4. Cicer. Treb. Quare si planè à nobis deficit molestè fero.

PLĀNUS, & PLANISSIMÈ Plaut. in Capt. sc. 1. a. 1. Est ne invocatum, an non? planissimè. Verùm hercle, verùm vos parasiti, planius, quos nunquam quisquam neque vocat, neque invocat. Cicer. 3. Verr. Non possum illa planius commemorare, quoniam ipsum Ligures pro testimonio dicere audistis. Idem 2. de div. Multi etiam naturæ vitium meditatione atque exercitatione sustulerunt. Demosthenem, ut scribit Phalereus, quoniam Pyrho dicere nequirit, exercitatione fecisse ut planissimè diceret. Vide supra in dictione præcedente.

PLĀNUS, a, um, à piano, qui planè & aperè dicit quod sentit, & liberè. { φανερὸς λέξεως, φανερολόγησ. GAL. Qui dit plainement: & ouvertement ce qu'il veut. ITA. Che ragiona liberamente. GERM. Der frey heiter oder glar ausshin redt. HIS. El que habla francamente. ANG. That speaketh plainelie and freele. } Plaut. in Tricul. Planiloqua est, paucis ut rem ipsam attigit?

PLĀNUS, a, um, à piano, quod de piano fit: ut planaria interpellatio pro compellatione magistratus quæ fit de piano, id est, antequam in tribunal ascenderit. Constant. l. 4. C. de dilat. Et cogitio cause non interpellatione planaria, sed considente iudice colligatur.

PLĀNUS, edis, qui pedes planos habet, σπαραγής. Qui istam faciem planipedis scuis, sunt verba Cassii generi apud Quint. Vide interpretem Iuvén. Satyr. 8.) Diomedes scribit planipedem Græcè μιγρή, significare. Vnde comœdia, sive fabulæ genus dicebatur planipedia, ubi nullo procedebatur cultu, quod actio es pedibus planis, id est, nudis pro se nra introirent: non ut tragici actores, cum cothurnis: neque ut comicci cum soecis. Ideo ob vilitatem actorum qui piano pede in scena erant, & ob hugilitatem argumenti, ut inquit Donatus, Planipedia dicta est. Sive quod olim nou in suggestu scenæ, sed in piano orchestræ, positis instrumentis mimicis actitarent, Gel. l. 1. c. 11. si ut planipedi saltanti, ita Gracchus concionanti numeros & modos tibicen incineret.

Planipedia. Donat in Terent. planipedia dicta ob humilitatem argumenti ejus ac vilitatem actorum, qui non cothurno, aut socco utuntur

in scena, aut pulpite, sed piano pede, vel ideo, quod non ea negotia continet, quæ personarum in turribus, aut in cœnaculis habitantium sunt: sed in piano & humili loco.

PLĀNUS, ei, æqualitas, vel locus planus. { שָׁרֵךְ meschár בִּקְהָה חִיכְחָה. ὀμολόγησ ποσίτης. GAL. Vne plaine, un lieu uni & égal. ITA. Pianezza, pianura. GERM. Ein ebne. HIS. El llano, llanura. ANG. A plaine, or even place. } Salust, in Catil. Nam ut planities erat inter sinistros montes, & dexteram rupem asperam, ostè cohortes in fronte constituit. Liv. 7. ab Vrb. Duū in millium planities castra Roma-na ab Hernieis disiunebat. Cæsar 7. bell. Gall. Legiones ut primū planitiem attigerunt, infestis contra hostes signis constiterunt.

PLĀNUS, inis, Planities. { שָׁרֵךְ mischór בִּקְהָה יַסְחָרְךְ. } Coliun. lib. 4. c. 30 Perita eacunum modice planitudinis, quæ tamen dipondiariorib[us] orbiculi crassitudinem non excedant, optimè pangantur, hoc est quæ sunt aliquantulum plane.

PLĀNUS, a, tatis. Tacit. de Orat. Is compositionis decor, sententiarum planitas. Fortasse legendum plenitas. Planula, instrumentum fabricile, quo assamenta levigantur & poliuntur, quia plana ea facit scabendo.

PLĀNUS, vox ortu Græca, sed usu quoque Latina facta est. { ωδά. GAL. Un affronteur, abuseur, trompeur. ITA. Ingannatore, baro. GERM. Ein betrieger. HIS. Engañador. ANG. A deciver. } Ab A. Gellio lib. 16. c. 7. commemoratur inter voces inusitatæ, quibus usus sit Laberius Mianus: quæ nomine significari existimat sycophantam. Budæus autem ait impostores à Græcis planos dictos, sed certi cujusdam genitis impostores, insigni vesueta prædictos: quo vocabulo potius quam Latino Cic. pro Cluentio usus est. Hic ille planus, inquit, improbissimus, quæstus judicatio pastus, &c. Horat. quoque lib. 1. Epist.

Nec semel irrisis trivis attollere curas

Fracto crure planum licet illi plurima manet
Lacryma per sanctum juratus dicat Osirim,
Credite, non ludo, crudeles tollite claudum:
Quare peregrinum, vicinia tota reclamat.

Quo in loco Planus (ut Acron annotavit) uomen est notissimi sui temporis impostoris, qui ut in vehiculo tolleretur, fingebat se crux fregisse, sed quum postea vere crux fregisset, rogarètque ut vehiculo in urbem cecheretur, non est ei creditum. Eustathius Homer interpres in Odysseam sic inquit, interprete Budæo, planus est, qui artem quandam proficitur imponendi etiam spectantibus; quales fuerunt Cephisodus, & Pautaleon, & Matreas apud Alexandriam.

Plasea, Bovis canda, silagine, & sanguine delibera.

PLASMĀ, artis. { שָׁרֵךְ יַסְחָרְךְ. } Figmentum, sive commentum. { ωδά. artis, quod est siagere, sive simulare. } Persius plasma pro quadam medicamenta usurpavit, quod ex rebus liquidis adjuvandæ vocis gratia confici solet. Satyr. 1.

— liquido cum plasmate guttur
Mobile colluerit.

Quint. e. 14. lib. 1. Plasmate effeminata vox.

Plasmo, fingo, formo; est à Plasma inde verbale.

Plasmatio; formatio.

PLASTÈS, æ, masc. gen. formator. { שָׁרֵךְ יַסְחָרְךְ. GAL. Potier de terre, qui fait ouvrages de terre. ITA. Colui che lavora di terra, uasaio. GERM. Ein Hafner, der etwas Bildwerke aus erden machen. HIS. El que hace alguna cosa de barro, obrador de los uajos de tierra. ANG. A potter, that maketh pottes or other vessell of earth. } Fictor qui figilinam artem exercet, qui & figulus dicitur: item qui ex argilla statuas conficit. Plin. lib. 35. cap. 12. Plastæ laudatissimi fuere Damophilus & Gorgasius, Plastæ & sculptores.

PLASTICÆ, sc. fæm. gen. { ωδά. } GAL. L'art de poterie, ou de faire images de terre élevées. ITAL. L'arte di coloro che lavorano di terra. GERM. Die hafnerkunst / die Kunst etwas aus erden oder Leim zu formieren. HIS. Arte para obrar de barro. ANG. The art of making carthen vessels } Ars figlina, qua finguntur imagines ex argilla: { ωδά. artis, quod est fingere Plin. lib. 37. c. 7. Similitudines exprimendi quæ prima fuerit origo, in ea quam plasticem Græci vocant dici convenientius erit. Hinc & proplasticæ, περιπλαστικæ, dicitur ars faciendi typos, id est, formas ex argylla sive gypso, quas in æcis, marmoreis & operibus imitabantur. Dicitur etiam Proplasticæ pro ipsa forma quam ad formanda alia opera adhibent. Idem Plin. Arcesilai proplasticem pluris venire solitam constat ab artificibus ipsis, quam aliorum opera.

Platagidorus, nomen proprium militis apud Plaut. in Cure. sc. 1. a. 3.

Plata, Plata. V. A. mediterranea America meridionalis in provincia de Charcas, versus Potosi montem auti argentique fodinis nobilem.

PLĀTĀ, æ, à Cicerone 2. de natur. deor. appellatur avis quam plinius plateam vocat. Elianus candem facit cum pellicano. Vido infra in ditione PLATEA.

Platamodes, πλαταμώδης, Peloponnesi oppidum in tractu Occidentali centum stadiis distans à Coryphasio promontorio, teste Strabone lib. 8. Dictum videtur à fossis propinquis, aquam falsam recipientibus, quas Græci vocant πλαταμώρες.

Platanistus, πλατανίστης, Promontorium est Peloponnesi, non procul à Leprio, cuius meminit Plin. lib. 4. c. 5.

PLATANUS, { ωδά. } GAL. Plane ou plaine. ITAL. & HIS. Plantano. GERM. Massholderbaum. ANG. A plaine tree. } Arbor latè spargens ramos, umbrae tantum gratia expedita: { ωδά. πλάτας, hoc est, à latitudine nomen sortita. Petronius Arbiter, Nobilis aestivas platanus diffuderat umbras. Virg. 2. Georg.

Et steriles platani malos gessere valentes.

Cicer. 2. de Orat. Platanus ad opacandum locum patulis diffusa ramis. Quintil. Platani steriles & Myrti tonsæ. De hac arbores sic scribit Plin. lib. 12. cap. 1. Quis non juve miretur arborem umbrae gratia tantum, ex alieno petitam orbe? Platanus hæc est, per mare Ionum in Diomedis insulam, ejusdem tunuli gratia primum investita: inde in Siciliam transgressa, atque inter primas donata Italiae, & jam ad Morinos usque pervecta, ad tribunarium etiam pertinens solum ut gentes vestigal & pro umbra pendant. Legitur & platanus, us, quartæ inflexionis. Virg. in Culice.

Nam primum prona surgebant vallis parentes
Aeria plantans.

Platanum, i. πλατανός. Locus platanis consitus.

Platanius, a. um, quod ex platano est. ξ πλατανός. GAL. Dplane.
ITA. Di platano. GERM. Das von dem Platanenbaum ist. HIS. Cosa
de platano. ANG. Of a plaine tree. 3 ut Folia platanina, apud Colum.
lib. 12. c. 16.

Plataniștā, pīcīs est in Gange Indie fluvio nascens, delphino rostro &
cauda similis, sed multo maior, ut qui in longitudinem quindecim
cubitorum excrescat. Autor Plin. lib. 9. c. 15.

Platēa, 2, penultima indifferens, quamvis secundūm Græcam originein
prodicenda videatur. ξ Καρανάσση σχολή ιππού ριών. GAL. Vne
grande & large rue, place publique. ITAL. Via larga, piazzza. GERM.
Ein weite gassen/strass. HIS. La plaza, aldea, o barrio. ANGL. A broad
street, the high waye. 3 Nam græci πλαταια dicunt, Plateam Latini
sicut πλαταια Medeam, πλαταια spondeum. Horatius tamen in Epistola
corripuit: Puræ sunt plateæ, nisi ut properantibus obsteret. Similiter &
Catullus ad Aurelium.

Istos qui us platea modo hucmod illuc,

In re prætereunt sua occupati.

Sunt autem plateæ viæ latiores in urbibus, & qui vici appellantur. Te-
rentius in And. In hac habitaſte platea dictum est Chrysostom. Nam
omnes plateas perreparvi, &c. Plaut. Amphit. Ne me indicetis quæ
platea aufugerim. Idem Menach. sc. 3. a. 5. Ne quis in hac platea nego-
tij conferat quicquam sui. Idem Capt. sc. 1. a. 4. & Circ. sc. 1. a. 2.
¶ Quandoque etiam capit pro area in qua convenire populus soler.
Lampridius in Heliogabalo, Plateas in Palatio stravit Lacedæmonii
& Porphyreticis laxis. ¶ Est & nomen avis quæ ad eas volat quæ in
maiis incidunt, & capita illarum morsu contigit, donec capturam ex-
torqueat. Dicta platea à latitudine corporis. Vide Plinium lib. 10. c. 50.
Cic. Platæam vocat. lib. 2. de nat. deor.

Plateæ, arum, per 2 diphthongum in penultima, πλαταια Stephano,
civitas est Boeotiae, sub Cithærone monte, non longè à Thebis. Dicta
à latitudine remorum, ut inquit Strab. l. 9. Nam πλαταια, Græcis est la-
tior pars temi: Platæenses autem remigatione vietum quæritabant.
Non procul ab hac urbe Pausanias & Aristides Mardonium Xerxis
dacei & consobrinum superavere. Vide Plutarch. in Aristid. Hinc
Platæenses, πλαταια, populi dicti.

Plathænum, instrumentum in quo panes infornabantur.

Plato, nis, πλάτων, Philosopher, ab humerorum latitudine ita cognominatus, quoniam antea ex avi paterni nomine Aristocles vocaretur.
Fuit egregio corporis habitu, & in palestra se exercuit apud Aristonem
palæstritam, à quo primùm cognominatus est Plato. Natus est
Athenis eo die quo apud Delon Apollo Studuit picturæ & tragœdias,
poëmataque edidit. Adèo autem in omni disciplinarum genere, &
præsertim in philosophia excelluit, ut Divinus Plato, & philosophorum
Homerus vocatus sit. Cicero in lib. Tuscul. quæst. Platonicae mai-
statis maximus est buccinator, adèo ut ipsum Deum appelleret. Labeo
etiam inter semideos commemorandum puravit. Et defuncto, Magi ut
Deo immolarent. Fuit varius, multiplex, & tantæ eloquentiae, ut lové
(si græce loquui voluerit) Platonicæ loquuturum philosophi dicentur.
Athenis primum Socrati dedit operam. Deinde dum licuit per etatæ,
in Italiâ profectus, est, uti Pythagoreos audiret, ubi Philolai Crotonia-
te libtos de sedta pythagorea ceterum minis atque adèo in difficultate
rei familiaris mercatus est, ex quibus multa in suum Timæu transstu-
lit. In Ægyptum deinde properans, ut auditet Gymnosophistas, oleum
ut ait Plutarch. is) secum mercaturæ gratia vexit, ut viaticū sibi inde
suppeditaret, ubi & libros Mæcos legisse creditur. Ter. in Siciliam
navigavit, primum Ætnæ flagratis risandæ gratia, ut Apul. ait. Rever-
sus apud Æginam captus est à piratis, ac minis triginta venundatus.
Deinde à Nicete Cyrenæ redemptus est. Iterum rediit sub iuniore
Dionysio spe liberandi Siciliam. Sed paulò post expulso Dione, & ipse
suspectus remigravit. Tertiò, quoniam maxime nollet, rogatus ab Archita
ut Dionem tyanno reconciliaret, iter ingressus ab eodem Dionysio
obviam procedente quadrigis exceptus est. Denum in suspicionem
veniens, vi xrogante & spondente pro eo Archita dimissus. Dialogum
primum illustravit, licet prius inventum à Zenone Eleate, ut Aristoteles
tradit, ut Favonius, ab Alexamene Teio, Decessit annos natus
lxxxi. morbo, ut fertur, pediculari. Is motetas triplici nomine Deo
gratias egit, ut testatur Plutarch. in Mario. De hoc Quintilianus, Pla-
tonem (inquit) quis dubitat esse philosophorum præcipuum? ex quo
multum eloquentiae se traxisse Cicero fatetur: sive acutum differendi,
sive eloquendi facultate, divina quadam & Homerica, multum enim
supra prosam orationem, & quam pedestrea Græci vocant, surgit, ut
mihi non hominis ingenio, sed quodam Delphico videatur oraculo in-
structus. Vita fuit cœlebs, ac castus, ut scribit Augustinus. Vide plura de
eo apud Plutarch. in vita eius. ¶ Plato, alter Atheniensis, poëta præse
comœdit tempore Aristophanis & Eupolis, cuius fabulas Suidas co-
memorat, & Athenæus in Diphysophistis. ¶ Tres item alios Diogenes
Laëtius cōmemorat: unus Rhodium philosophum, discipulū Panætij:
alium Peripateticum, ex Aristoxenelis ludo: tertium Praxiphanis discipulū.
Platonicus, quod est Platonis.

Platycē, ὄτες, πλατυκέπατες, Animalia latis armata cornibus. plin. lib. 11.
c. 37. Aliorum cornua natura finxit in palmas, digitosque emisit ex iis:
nude Platyceratas vocant. Varro de R.R. Vt in Samothrace capraram,
quæ latine rotas (leg. platyceratas) appellant.

Platycoria, πλατυκορια, pupillæ dilatatio, morbus, à πλατων, latum, & κέρων
pupilla.

Platypophylax, πλατυφύλαξ. Lapis spuma candida nitensque,
non tamen translucentis, quod stiunni appellant, alij stibium, alij
alabastrum, alij larbas. Dictum platypophthalmon, quod callible-
pharis admistum mulierum dilatet oculos. Vide Plin. lib. 33. cap. 6.
Vulgaris Antimonium vocat.

Platypophyllum, πλατυφύλλον. Genus tithymali à latitudine foliorum di-
cūm: de quo plin. lib. 26. c. 8.

Plaudo, is, si, sum, Gratuler, lætitiam manibus pedibusque ostendo,
machēh iad η προσοφθάλμος iad. εγρίων. GAL. Applaudir,
Calcipi Pars I L.

frapper des mains l'une contre l'autre, en signe de quelque chose qui plaît.
ITAL. Applaudere, sbattere con le mani. GERM. Die hand vor freod zusam-
men schlagen, strocken. HIS. Favorecer, hazer palmas con las manos
en señal de alegría o favor. ANG. To rejoice, to clappe handes for ioye. 3
Seneca Unam rem adiiciam, & favere, ac plaudere te iuyabit. Cic. ad
Attic. lib. 2. Inimici erant equitibus, qui Curioni stantes plauferant,
Idem pro Sestio, His in theatris plaudebatur. Virg. 6. Aeneid.

Pars pedibus plaudunt, choreas, & carmina dicunt.
Plaudunt parum (saltanti) clamitant me ut iuortar. plaut. Pseud. sc. 2.
a. 5. Lepide dictum. Euge, plando Scaphæ. Idem Most. sc. 3. a. 1.
Quaque ibis manibus circum plaudere tuorum.
Ovid. Eleg. 2. lib. 4. T. ist.

Cumque felicit amans aliqua novitate maritum
Plauditur, & magno palma favore datur.
Ibid. Eleg. 1. lib. 2. Pueri plaudite, & mihi obiectu (Veneris) Centharo
mulsum date. plaut. Asin. sc. 2. a. 5. plaudere sibi, est sibi blandiri, &
placere, sua nimium amare. plin. Epist. 91. Nec ipse tibi plaudis, & ego
nihil magis ex fide, quam de te scribo. ¶ plaudite, verbum addi solli-
tum in fine comediatum. Quint. 1. 6. c. 2. Tunc est commovendum
theatrum, quoniam ventum est ad ipsum illud, quo veteres comedie
tragœdiæque clauduntur plaudite. Horat. in Arte,

Guque
Sessuri donec cantor, vos plaudite, dicat.
Plaut. Men. sc. ult. a. 5. Nunc spectatores valete, & nobis clarè plaudite.
Idem in Curc. Quæ res veritatem bene mihi & vobis, Spectatores plaudite.
Item in Amph. Nunc spectatores Iovis summi caussa clarè plaudite.
plaudere aliquem. Cum plausu laudare. Statius. 5. Sylv.

non toties victorem Castora gyro
Ne fratrem casu, ut rudes plausere Terapna.
Huius composita sunt Applaudo, id est, alicui plundo, iniquorū: &
Supplaudo, de quibus suo loco.
Plaudi, passivè Cic. Att. Populum vero præclarum, quod propter malum
vicinum, ne viatoria quidem plauditur, id est, plausu excipitur. Ovid.
4. Tristium Eleg. 2.

Quaque ibis, manibus circumplaudere tuorum.
Plauditur, impersonale. Ovid. 2. Trist.

Quumque felicit amans aliqua novitate maritum,
Plauditur, & magno palma favore datur.

Plaudens, tis, participium. η προσοφθάλμος iad. εγρίων, 3 Virg. 5. En.

¶ alio
Plaudentem nigra figit sub nubo columbam:

hoc est, sonora percussione alas diverberantem.
Plaudus, perott. plaudi appellantur canes quorum aures languide sunt;
ac flaccidae & latius videntur patere.

Plausus, a. um, aliud participium, προσοφθάλμος. Virg. 3. Georg.

¶ plausa sonitum ceruicis amare.

Ovid. 4. Metam.

numeris, ut ex agmine maior

Subvolat, & remos plausis circumvolat alio.

Plausus, us, actus ipse plaudendi. η προσοφθάλμος iad. εγρίων, εγρίων.
GAL. Applaudissement frappement de mains en signe de joie ou de fa-
veur. IT. Plauso, aplauso. GERM. Strockung / frerod erzeugung mit gisas
menschlagung der henderd vnd dergleichen zeichen. HIS. Aquel favor.
ANG. Clapping of handes for joye. 3 Cic. in Catil. Quibus quoniam à cum-
culo consesso plausus esset multiplex datus. Idem Att. 1. 2. Hinc plau-
sus maximi, consulutatio forensis per honorifica. I. laut. Capt. sc. extre-
ma. Qui pudicitia præmium esse vultis, plausum date. Idem in Asin.
in fine. Si plausum clarum datis. ¶ Ponitur aliquando pro sonora
percussione, plin. de gallinaceo. Diem venientem nocturni cantu, ipsum
vero cantum, plausu laterum, hoc est, alarum concusso.

Plausibilis, e, Favorabile, jucundum, populare, quod plausu populi excipi
solet. η εὐηγόρων, εὔπολος, δημόσιος. GAL. Favorable, plausibile;
ITA. Popolare, favorable. GERM. Lieblich/ ammenlich/ ammung. HIS.
Favorable, y favorecido. ANG. Pleasant, to be received with joye. 3
Cic. 3. Tusc. Quoniam plausibilia haec non sunt, ut in situ gaudent,
gloriosè loqui desinant. Idem 1. Verr. Id nunc poscit, id iam popu-
lar, atque plausibile factum est. Sic Oratio plausibilis que placet &
plausum populi meretur. Quint. lib. 4. c. 13. In aliquam noctum atque
plausibiliter locum quoniam maximè possent favorabiliter exciserent.
Idem Quint. populare, & plausibile.

Plausibiliter, Diomed. lib. 1.

Plausoris, verbale. η προσοφθάλμος iad. εγρίων, εγρίων.
GAL. Celuy qui frappe les mains l'une contre l'autre en signe de joie. IT. Chi batte
le mani insieme per laudare alcuno o per allegrezza GER. Ein frölockend
mit zusammen schlagung der henderd. HIS. El que favorece de se alegra
battiendo las manos. ANG. A clapper of the handes for joye. 3 Hor. 2. Ep. 2.
Qui se cedebat niros audire tragœdos, in vacuo læsus lessor, plau-
sorique theatro. Idem in Arte, Si plausoris egas aulæ manentis & us-
que sessuri.

Plausito, as, frequentativum à verbo plaudo, πλάυσις, iniquorū. Autor Phi-
lomeia, quisquis fuit is (Ovidij enim non esse satis constat) putavit eo
verbo palumbi sonum exprimi. Plausitas, inquit, arborea clamans de
fronde palumbes.

Plaustro, is, resonare per modum plaustrum, vel resonare plaustro, secundum
Hug. Gl. Isid. Planstrit, quod de plaustro sonat.

Plaustrum, i, quod & plostrum, currus, quod ex omni parte sit palam
quod in eo vehitur, ut inquit Varro lib. 4. de L. L. η πλάυσις, η πλάυσις.
GAL. Chariot. ITA. Carro. GERM. Ein wagen. HIS. El carro o
carreta para cargas. ANG. A roayne or carre. 3 Plaut. in Epid. Perij
plaustrum perculti. Cic. 1. de divin. Se interfictum in plaustrum à cau-
pone esse coniectum. Ovid. 2. Metam.

Quamvis tardus eras, & te tua plaustra tenebant.

Virg. 1. Georg.

Tardaque Eleusina matris volventia plaustra
Ducunt (per glaciem) Sarmatici barbaræ plaustra boves.

Ovid. Eleg. 10. lib. 3. Trist.

Ruris opes parva peccu & stridentia plaustra;

ibidem.

V 2 Stridula

Stridula Sauromates plaustra bubulus agit.
Ibid. Eleg. 12. lib. 3. Plus Plaustorum in eis (matronarum) videoas, quām tūti, quām ad villam venētis. ¶ Plaustrum item accipitur pro Septentrionalibus duobus syderibus, quas & Vītas appellamus. Constat enim utrumque ex quatuor stellis in quadrangulum dispositis, quae totidem rotarum speciem referunt: & aliis tribus, quas qui poēticā Astrologiam descriperunt, tribus equis cūrum trahentibus asimilatunt. Ovid. 10. Metam.

Flexerat obliquo plaustrum temone Bootes.

Senee. OEdipo. Quāsque despēctat vētice summo Sydus Arcadicum, geminūmque plaustrum. ¶ plaustrum item aliqui pro matronarum vehiculo accipiunt quemadmodū & carpentum. Liv. 3. ab Urbe, Hōno tēmque matronis ob eam magnificientiam habituā, ut plaustrum ad facia ludōsque carpentis festo, profestō que trahentur. Et hēc digna Calepino commentatio, qui pro plento plaustrum sensinavit.

*Piātūs, Attīs plaustrorum. Lampridiūs in Alexānd. Sevēro, Brac-
ciōrūn, līneōrūn, vitrēiōrūn, pellōnūm, plaustrōrūn, argē-
tatiōrūn, aurificūm, & cāterarūn artiūn palchērūn vestigal in-
sticuit.*

*Piātūs, qui sunt planis pedibus, anteā plōti nominati. Festus,
plōti appellantur qui sunt planis pedibus: unde & poēta Accius, qui
Vmber Sarsinas erat, à pedum planicie initio plōtus, postea plautus
est dictus. Soleas quoque diuidiatas quibus utebantur in verando,
qua planiūs pedem ponere, semiplotia appellabant. Hēc ille.*

*Plautius, Poēta comicus, cuius meminit post Varronem Gell. lib. 3.
cap. 3.*

*Plantus, nōmen poēte Comici, Latinorū omnium festivissimi cuius
fabulæ etiā hodie oīnūm manibus teruntur, quas horis successivis
quibas à versanda mola otium erat, in pistrino fertur scripsisse. A no-
mine plauti, plautinissi ui verius dicuntur Gell. c. 3. lib. 3. De hoc extat
honorificū illud Varronis elogium, Musas, si Latine loqui vellent,
non alio quām Plautino sermone usuras. Huius epithaphium extat
apud eundem Gellium hēc in verba.*

*Postquam morte est captus Plautus,
Comœdia luget, scena est deserta.
Dainde risus ludusque, & numeri
Innumerū simul omnes collacrymaverunt.*

Decessit P. Claudio, L. Poicio coss. Autor. Cic. de claris Oratoribus.

*Plautinus, & hinc superlativus Plautinissimus. Gell. lib. 3. c. 3. Qui versus,
quoniam sunt, ut de illius Plauti more dicam, plautinissimi, propterea
& meminimus.*

Plaxaura, vide Plexaura.

Plebanus, a. um, ad plebem pertinens. Est & substantivum curio plebis.

*Plebas, bis, vel Plebes, ei. per quintam inflexionem dixerunt veteres. Gell.
c. 23. lib. 3. Tribuni plebei. Vulgas, hoc est, viiior pars populi. {τοις θάμ.
τοις θάμ. τοις θάμ. GAL. Le menu & commun peuple. ITAL. Plebeo.*

*GERM. Das schlecht gemein volk. HIS. El pueblo menudo. ANGL. The
common people, the rascal multitude. } Item Plebes numero unitatis,
legunt apud Gell. 20. l. 10. & multitudinis, apud Livium lib. 9. dec. 3.
Vnus, velut in iubis iavaferat omnes Italiæ civitates, ut plebes ab op-
timatibus dissentient. Cic. pro Milone. Nec timet quām plebem mun-
tribus placuit, nos verò conciliarit meritis in Rēpublica singula-
ribus. &c. Lucan. lib. 5.*

nescit plebs ieiuna timere.

Horat. 1. Serm. Satyr. 8.

Hoc misera plebi stabat commune sepulchrum.

*Gell. lib. 10. c. 20. Plebem autem Capito in eadem definitione à popu-
lo divisit: quoniam in populo oīnūs pars civitatis, omniē que eius or-
dines contineantur, plebs verò in qua gentes civium patritiæ non in-
sunt, &c. Media de plebe snaritus, Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist. Idem Eleg.
1. lib. 1. Item de Saturno*

Ausus de media plebe sedere Dōnis.

*Idem lib. 5. Faſtor. Plebs mutabat Cerecalibus: Patricij Megaleansibus.
Gell. c. 2. lib. 18. Plebs pia, cūmque pia latetatur plebe Senatus. Et eques
Ovid. Eleg. 2. lib. 4. Trist. Plebs scelestas. Horat. Ode 4. lib. 2. Plin. lib. 1. 6.
c. 10. Tanta plebei conſernatione, ut primò pulsus ex ea regione, mox
& interemptus sit. Tacit. 1. 6. Tribunus plebis Plin. lib. 19. c. 4. non licet
plebei. ¶ Plebs de uno tantum. Horat. 1. Epist. 12.*

*Est animus tibi, sunt mores, & lingua fidēisque,
Plebs eris.*

*id est: ut inquit Acron, in duodecim ordinibus non sedebis, hoc est,
plebēius eris.*

*Plebius, Plebij Romæ multi siebant ex patritiis: sicuti contrā ex plebiis
patriti: id quān siebat, adoptione nomen mutabatur, quod opinor fa-
tis constare: quām verò non adoptione, sed aliquo privilegio aut à
plebe ad patres, aut à patribus ad plebem transibant, conservabatur
nomen, quod Octavie gentis exemplo Suetonius ostendit: air enim,
modò patritiam, modò plebēiam fuisse, nomine conservato, & D. o
lib. XLII. P. Cornelium Dolabellam, qui Ciceronis gener fuit, tran-
ſisse ad plebēm tradit, ex quo postea tribunus pl. factus est Dolabella:
nec desit esse Cornelius, sed desit esse patritius. Nam 1. 13. Epist. fam.
Cic. P. Cornelius vocari dicit eum, qui Dolabellæ beneficio, civitate
à Cælare, victo iam Pompeio, donatus, quod factum est post illud
tempus, quo transisse ad plebēm Dolabellam scripsit Dio. Video etiam
in histriis, tribunū impl. appellari M. nūcium Augurinū, factum vi-
delicet ex patritio plebēium nomine conservato: nam antea Minutios
omnes patritios videamus. Ex Paul. Manutij commentario in Epist. ad
Quintum Fratrem.*

*Plebēiā, & diminutivum est à plebs. {τοις θάμ. GAL. Le petit peuple,
le plus menu & commun peuple ITAL. La fece de la plebe, la mar-
miglia. GERM. Das gemein schlecht volcklin. HIS. Pueblo menudo. ANGL.
The ignorant and poore, common people. } Cic. Attic. lib. 1. Accedit ad
illud, quād illa conationalis hirudo ærarij, misera & ieiuna plebecula
me ab hoc magno unicè diligi putat. Ad eundem lib. 1. 6. Videtur enim
mih & plebeculam urbanam, &c., si fidem fecerit, etiam bonos viros
secum habiturum. Persius Satyr. 4.*

Ergo nob̄ ceteros ferues plebecula biles.

Horat. 1. Epist. 1. his nam plebecula gaudet.

Plebascerē, plebem alloqui Gl. Isid. lege plebes ciere.

*Plebiscitū, i. Plebis statutum. { ψεψία, ψεψία. G AL. Ordonnaunce
faite par le commun peuple. ITA. Ordinazione del popolo. GERM. Ein
erkanntus des gemeinen volks oder einer gemeine. HIS. Ordenamiento
de decreto del pueblo menudo. ANG. The ordinance of the common pe-
ople. } Plaut. Pseud. sc. 4 a 2. Estne scitus? Plebiscitum non æquè sci-
tum. Sciscere enim statuere est. Scita verò plebis appellantur ea quæ
Plebs suo suffragio sine patribus iussit Tribuno rogante. In populo
enim omnis civitas & omnes ordines continentur: in plebe neque
Equites sunt neque patitiij. Liv. 3. ab Urbe, Omnia primum quām
veluti in controverso iure esset, tenerentur patres plebiscitis, legem
ceaturiatis comitiis tulere, ut quod tributum plebs iussisset, populus
teneret: qua lege Tribunitiis rogationibus telum aceratum datum
est. Est igitur plebiscitum quod à plebe nulla autoritate Patrum con-
stitutum est. Atqui auctoritate patrum Plebiscitum etiam dicitur
apud Livium lib. 7 bell. Pun. Lucanus lib. 1.*

Hinc leges & plebiscita consta.

De plebiscito vide Gell. lib. 1. 5. c. 27. & c. 20. l. 10.

*Plebēiūs, a. um, quod est ex plebe: ut Ädiles plebeij. { άδιλοίς. GAL. Du-
menu peuple, vulgaire, de nulle estime. ITAL. Plebero. GERM. Des ge-
meinen volks. HIS. Cosa de aquel pueblo menudo. ANG. Of the com-
mon sort, or rascall multitude. } Liv. 6. ab Urbe, Criminando Patres
alliendo ad se plebeiam auram, non consilio ferrari. &c. Plebeius fieri
dicebatur Patriiūs, qui se plebeio homini in adoptionem dabat. Cic.
Attic. lib. 1. Sed videbatur mihi, siquid esset in eo populare, quād ple-
beius factus esset, id amissurus. ¶ Aliquando idem quod vulgatis, te-
nuis, pauper. { ψεψία, ψεψία. Plin. lib. 1. 3. c. 4. Ex reliquo genere ple-
bei evidentur. Mart. l. 1. 3.*

Imbut plebeius Clusinus pulibus ollas.

*Gell. c. 2. l. 12. Vernacula & plebeia c. audito. Ovid Eleg. 3. Trist. Sumi-
te Plebeix carmina nostra manus.*

*Plebicolā, qui plebem colit. { πλεικός, πλεικών, ο το δημος ιερα-
πόσσι. GAL. Qui soutient la querelle du commun peuple. ITAL. Chi
sostenta le querelle della plebe. GERM. Der das gemein volk in achbar
keit hatt und demselben dienet. HIS. Honrador y sostentador del pueblo
menudo. ANGL. That defendeth the cause of the common people. } Cic.
pro Sestio. Qui credo, non libidinis cauta, sed ut plebicolā videbatur,
libertinam duxit uxorem. Liv. 3. ab Urbe, adeoque novum sibi inge-
nium induerat, ut plebicolā repente, atque omnis auræ popularis ca-
ptator evaderet, p. o truci insectatore plebis.*

*Plebitas, atis, Ignobilitas. Cato pro Veritorio. Propter tenuitatem & plebi-
tatem. Hemina in Annal. Quicunque propter plebitatem agro publico
ciecti sunt. Ex Nonio. Nam ita legendum, & non plenitatem, ex ma-
nuscriptis optimis cognoscitur libris.*

Plechas, vide Plichas.

*Plecta, æ, dicitur quilibet nexus ex virgulis, vel papyro, vel caresto fa-
ctus, unde cohipnos faciebant, inde Plectula diminut.*

*Plecto, is, xi, Etūna (secundum Priscianum) vel potius xii, xiii. { πλέ-
κτος, πλέκτης hichchāh πλέκει naghāph. utriq. ouay. GAL. Punir, frap-
per, batre. ITAL. Punire, percuotere. GERM. Straffen, schlagen. HIS.
Herir ò punir. ANG. To punishe, Chastise or correcte } Significat supplicio
afficio, punio, ferio, θνήσθαι πλάτω. Plaut. in Menecmus, Plecto illos
pugnis. Idem Capt. sc. 1. a. 4. Nisi manticulatus hēc fuerit, fusti plecto.
Plecto item tanquam à Græco πλάτω, ponitur pro Implico, Necto,
Texo. Ovid. ad Pisonem.*

Mobilitate pedum celeres super orbibus orbēs

Plectio & obliquis fugientem cursibus urges.

Hinc Plexus, a. um, Participium, ut Coronæ plexæ Lucr. lib. 5.

Tum caput atque humeros plexis redimire coronis.

*Plector, passivum. Terent. in Phorm. Tu iam lites audies ego plectar pen-
dens, i. feriat, ut inquit Donatus. Cic. de Amicitia. Sed quād multis in
rebus negligentia plectimur, tum maxime & in amicis diligendis &
colendis. Idem 1. Offic. Cavendum est etiam ne maior pena quam
culpa sit. Et ne iisdem de causis alij plectantur, alij ne appellentur quidem.
Horat. 1. Ep. 2. Quicquid delirant reges, plectuntur Achivi. Ovid.
Eleg. 5. lib. 3. Trist. Inscia quod crimen viderunt lumina plector. Hinc
composita Amplexor, Complector, Circumplexor. ¶ Item Implexus,
a. um, participium, idem significans quod Implicatus. Simplex est Ple-
xus, a. um. Gell. c. 2. l. 18. Plecta è lauro corona. ¶ Et per translationem
idem quod obscurus, vel intricatus. Et adverbium Perplexè, hoc est,
obscure, implicate. Ter. in Eunuch. Pergin' scelestā mecum perplexè
loqui? Donatus. Ideò perplexè, quia statuerat vitium celare virgiis.
Hinc perplexor quod est perplexè loquor, seu in dubio pono. Plaut. in
Aulul. At scio quo vos soleatis pacto perplexarier: pactum non pa-
ctum est: non pactum pactum est, quod vobis lubet, Inde perplexibilis,
& hoc perplexibile. Idem in Asinar. Neque ullum verbum facit per-
plexibile, id est, ambiguum, obscurum.*

*Plectibile πλάτω, πλάτω. Gloss. Isid. plectile πλάτω, quod sc. plecti
potest.*

Plectūlūs, quod plexum est, πλέκτος. Plaut. in Bacch. Pro galea scaphium,

p. o insigni sic corolla plectilis.

Plexus, punitus, à plecto, punio.

Plectronias, centaureum magnum.

*Plectropæus, πλέκτρον, qui plectra & citharas facit πλάτω
noīs.*

*Plectrum, i. πλάτηρον. GAL. L'archet d'un rebec ou autre instrumente à
toucher ou faire sonner les instrumens de musique. ITAL. Plettro, at-
chetto, della lira. GERM. Ein instrument oder rüstung damit man ei se-
tenspyp schlegt. HIS. Instrumento para cassir. ANG. A quill or lyk-
thing to playe on an harpe or musicall instrument, a bove to playen a
rebeck. } Instrumentum cithareedi quo fides pulsantur, δόρ & πλάτω,
quod est percutere. Cic. 2. de nat. deor. Itaque plectri similem linguam
noīs solent dicere, chordarum dentes. Suet. in Claud. cap. 30. Plecta
lingue titubantia. (Ita citat Passeratius:) Cassaubonus veò ib
agit, praterea. Martial. lib. 14.*

Ferrida ne tricō sibi pollice pustula surgat,

Excerptum

*Exornent docilem garrula pletra lyram;
Annotris dicitur quandoque peccatum. Virg. lib. 6. Eneid.*

Iamque eadem digitu iam pettine pulsat eburno.

Plectra in criam quandoque dicitur calcar aeneum, quod olim gallis

gallinaceis addebatur dum inter se pugnarent Sipontinus.

*Pleiades, teste Servio, Septem sunt stellæ ante genua Tauri, quæ ortu
suo primæ navigationis tempus ostendunt: unde græcæ οὐραῖδες, ἡ
τοῦδε, Pleiades dicuntur, δὲν γένους, quod est navigare. Latinæ
Vergilie dicuntur, à verni temporis significatione quo omnintur. Nam
vece exoruntur, & circa æquinoctium mande occidunt. Cell. cap. 10.
lib. 1. Item Vergilius, quas οὐραῖδες, vocant Ovid. 13. Metam. Pleiades
que Hyadæque, immutæque æquoris Arcton. Higinus in Astron.
Poëtica, Inter Tauri fintiūrem & caudam Arietis stellæ sunt, quas
nostræ Vergilius, Græci οὐραῖδες dixerunt. Fuerunt Atlantis filia septem,
ex pliione nymphæ, cum qua Iupiter concubuit: unde & Pleiades di-
ctæ. Sunt qui putent Pleiades dictas, quasi οὐραῖδες, hoc est, plotes,
quod iunquam singulæ appareant, sed omnes simul, præte: Metopem
quæ vix appetet. Pherecides tradit septem sorores faisse, Lycurgi filiæ
ex Naxo insula: & quæ Liberum patrem educaverunt, ab Iove
inter sydera fuisse relatas. Harum nomina putantur, Elektra, Halcyone,
Ceæno, Maia, Asterope, Taygete, Metope: quarum septima vix cer-
ni potest: cuius causam affectuat, quod quæ teliqæ sorores diis nup-
fiscunt, sol Metope mortali viro Sisypho nupserit, quam ob causam
veluti pudibunda latitat. Alij putant hanc esse Electram, & idcirco
obscuroreæ videri, quod excidium Troianum spectare, non potuerit,
sed oculis manus opposuerit. Ovid. lib. 4. Fast.*

Pleiades incipiunt humeros relevare paternos

Quæ septem dici, sex tamen esse solent:

Sex quæ in amplexus sex hinc venere deorum:

Nam Asteropen Marti concubuisse ferunt,

Neptuno Alcionem, & te formosa Celeno,

Maianæ acque Electram, Taygetemque Ior:

Septima mortalæ Metope ibi Syrype nupsit:

Fænet et facili sola pudore later.

Sive quæd Electre Trois spectare ruinas

Non tulit, ante oculos opposuitque manum.

Fit autem quandoque hæc dictio tetralyllaba divisione diphthongi.
Propriæ.

Non habet Pleiades faciunt, nec aquosus Orion.

Peræ interdum abiecta vocali præpositiva, ex diphthongo Pleiades
essent, penult. correpta. Stat. lib. 1. Syl.

Nec per Ὀ Ἔγαστ Hyades, Pliaximque nivosum

Sydis, & Olenis dignum perire sub astris.

Pleione, es, per tres syllabes, media co:repta, οὐραῖη, vel pleione per qua-
taor syllabas, οὐραῖη, Nympha, Oceanæ & Tethyos filia, & uxori At-
lançis, qui ex ea pleiades suscepit. Ovid. 5. Fast.

Duxerat Oceanum quondam Titanida Techyn:

Qui terram liquidis qua patet ambit aquæ.

Hinc sata Pleione, cum califero Atlante

Iungitur, ut fama est, Pleiadæque parit.

Plemina cum in manibus & pedibus calusi sulci sunt. Gloss. Isid. leg.
callosi, vide Flemina, sunt ruptæ ex inflammatione, ergo φλεμόνι.

Plemyrium, οὐραῖη, testuarium, οὐραῖη, testuantis maiis recessus. Gloss. πλημμύρων in undatio.

Plemyrium, οὐραῖη, Fluvius Siciliae, qui per agrum Syracusanum
labitur, οὐραῖη, quod est exundo. Virg. 3. Eneid.

Sicanius prætensæ sinu iacet insula contra

Plemyrium undosum, nomen dixerit priores

Ortygiam.

Vbi Servius annotavit, poëtam Græci nominis originem Latino epi-
theto expressissime: idem enim græci πλημμύριον, quod Latinis undosum. Stephanus plemyrium φέρει, hoc est, aream Siciliæ esse tra-
dit, non fluvium.

PLÈNVS, a, um, Refertus, solidus. Vacuo opponitur. οὐραῖη malé. οὐραῖη,
μήτη, οὐραῖη. GAL. Plein. ITAL. Pieno GERM. Voll. HIS. Complido,
lono. ANG. Full. Plaut. in Sticho, Propino tibi salutem plenis fauci-
bus Cic. de Oris. Orator plenus & perfectus is est qui de omnibus re-
bus variè potest, & copiosè dicere. Iungitur aliquando genitivo, Plaut.
in Mercatore, Quam sis iam ætatis plenus, anima fætida. Plenus est
undarum mare. Idem Mil. sc. 6. a. 2. Negotij nunc sum plenus. Idem.
Pf. sc. 3. a. 1. Si quis videat gloriatum pleniorum. Idem Mil. sc. 1. a. 1.

Mulsi congiatem plenam faciam tibi fideliam. Idem Aut. 2. a. 4. Fides
plena convivaram & mulierum. Idem Mos. sc. 1. a. 2. Dedetoris facia-
re pleniorum. Hera plenus periurij & adulterij. Idem Mil. sc. 1. a. 2. Te
alloquor vitij probisque plena. Ibia. sc. 5. a. 2. Idem in Amph. cum
ablativo. Vxor me stupro & dedecore plena enecat. Et in Curc. sc. 3.
a. 2. Os amarum habeo dentes plenos (qua re?) Inedia, plena festina-
tione epistola Cic. Attic. 1. 5. Plin. Epist. 5. Et ille quidem plenus annis
ebiit, plenus honoribus. οὐραῖη amplius, cassus opponiturq; tenui.

Cels. lib. 7. c. 2. 6. de fistillus quibus chirurgi urinam manu emoliuntur,
cum illa non redditur, loquens, precipit parati neque nimis plenes, ne-
que nimis tenues. Ponitur aliquando pro divitiis onusto. Cic. 4. Verr.
Verrem ipsum qui plenus decesserat, &c οὐραῖη manu dare, est ampli-
ter, copiosè, libenter, & minimè malignè dare. Senec. Ep. 3. 3. Pleno gra-
du ingredi dicuntur qui magno studio rem aliquam aggrediuntur: cui
oppontitur, summo pede ingredi, hoc est, leviter rem aliquam attingere.

Liv. 1. 4. ab urb. & 1. 4. a. 4. De pleno promere Plaut. Asin. sc. 3. a. 1.
Itæ pleno convivio, i. cùm multi adessent. Suet in Cas. c. 49. Et in Ang.
c. 51. & in Calig. c. 24. Hæc pleniora & uberiora ad suos scribe-
bant. Cæsar. 1. de bell. civ. Item, plenam gratiam referre. Velleius. plen-
issimam. Quint. Vide latius Erasmus in Adagii. Plena proprietas,

id est, qua ulti fructus continentur in l. si ita stipulatus, de verb. oblig.
Budæus. Plenum pro int. gro & iusto. Quintil. 1. 1. c. 2. Num sum adeò
æstatum imprudens, ut instantum tenetis protinus acerbè putem, ex-
gendamque plenâ operam. Budæus. οὐραῖη pro grida. Ovid. 4. Fast.

Telluri plena victimæ plena datur.
Plaut. in Amphit. Cum te gravidam & pulchram plenam aspicio, gau-

Calepini Part II.

deo. Item, Ad perfectum & ad plenum beatus. Senec. Epist. 72. Plena
manu congerere. Senec. cap. 9. de consol. ad Polyb. Pleas manibus. Suet.
in Galig. cap. 42.

Pleinè, adverb. Perfectè, cumulate, abundanterr. οὐραῖης, επιθετ.
GAL. Pleinement. ITA. Pienamente. GERM. Zu vollem, vollkommenlich,
genüglich. HIS. Complidamente. ANGL. Fullie. Plin. Epistol. 243. Pro-
pect charitatei eius nondum mihi video lati plenæ fecisse. Horat.
1. Epist. 1. 1.

— furinus & balnea laudat.

Vi forunatam plenè præstantia ritam.

Idem 2. Epist. 1. Multa fidem promissa levat, ubi pleniū æquo Lau-
dat venales qui vult extrudere merces. Cicero. 4. de finib. Quum enim
superiores è quibus plenissimè Polemo, secundum naturam vivere
sumnum bonum esse dixisset. Pleaè inimicus. i. Planè, omnino. Suet.
in August. cap. 69.

Pleniludo, inis, plenum esse, perfectio. οὐραῖη melo. οὐραῖη
GAL. Plenitude, großeur. ITAL. Pienezza. GERM. Die volles/
vollkommenheit. HIS. Hinhaben, complimiento. ANGL. Fulness. οὐραῖη
sumitur & pro corpulentia, sive crassitudine, οὐραῖη. Plin. lib. 11. cap. 37.
Homo crescit in longitudinem ad annos usque ter septenos, tum
deinde ad plenitudinem. Colum. lib. 4. c. 3. Peccatæ cacuminum medi-
æ plenitudinis, quæ tamen dipondiarij orbiculi crassitudinem non
excedant, optimè panguntur.

Plenilunium, ij, plena Luna, quæ est quando longissimè est à Sole se-
iuncta & ei ex diametro opposita: tunc enim plena, id est, omnino il-
lustrata nobis apparet. οὐραῖη. GAL. Pleine Lune. ITAL. Plenilu-
nio. GERM. Der Vollmond. HIS. Luna llena. ANGL. Full moon. οὐραῖη
lib. 18. c. 32. Quum Sole occidente Luna orietur ex adverso, ita ut pa-
riter aspiciantur, tunc erit plenilunium.

Pleñias, atis, pro ignobilitate ab antiquis positum nonnulli purarunt;
decepti mala lectione Nonij. Est enim in optimis libris & testis, Ple-
bias, & non plenitas. Vide supi à Plebias.

Pleo inusitatum, cuius generis multa & frequentia sunt.
Pœnæsmus, πλονεῖσμος, figura est, teste Fabio, quæ sit quoties verbis
supervacuis oneratur oratio. Nos redundantiam vestere possumus.
Nam πλονεῖσμος idem est quod redundare.

Pleonexia, πλονεῖσμα, studium πλαισίου, cupiditas quarumcunque re-
rum copia majoris & abundantioris, plus habendi aviditas: avanitia.

Pleraque Gell. cap. 8. l. 3. Pleraque Italia ad eum desciverat. Idem c. 8.
l. 4. Ut est in plerque historia. Item in c. 1. lib. 20. In plerque parte.
Vide supi à Pleraque.

Pleroma πληρότης, complementum, plenitudo: à πλεῖστος, impleo.

Pliophoria, firma persuasio.

Pliers, a, ius, maius numeri, propè omne.

Pliersque, aque, umque, plurali usitatus, plerique, æque, aque, à plerius.

Plethora, πληθυσμός, est quatuor humorum æqualis in corpore abundan-
tia: qualis solet esse in athletis, in quibus vasa nonnunquam tanta
plenitudine sunt distenta, ut de ruptione sit timendum. Hinc
Plethorici πληθυσμοὶ dicuntur, in quibus humores æqualiter abu-
ndant.

Plethora, πληθυσμός, quidam pro jugero accipiunt: in qua sententia fuit
Laurentius Valla, qui πλεῖστος iugerum verit ex Herodoto. Ex verbis
Herodoti apparet lex tam partem esse stadij qd c' (inquit) ingratōρ ὅργα
διαγγεια στοιχ. ετοι μέτρον. Suidas autem πλεῖστος mensuram esse
sit centum pedum, quod cum Laurentij sententia non satis convenit;
qui plethrum idem putavit cum jugero, jugeum enim (ut ex Quintiliiano patet in longitudinem continet pedes ducentos quadraginta;
& in latitudinem viginti).

Plevia, πλεύση, & πλεύση, latus, costa.

PLEVRITIS, itidis, Latetum dolor. οὐραῖη. GAL. Plevreſie, douleur de
costé. ITAL. Mal di punta. GERM. Der seitenschich / oder brustschich. HIS.
Dolor de costado. ANGL. The plevreſie. οὐραῖη. Inflammatio est membranæ
costas succingentis, quam Græci πλεύση appellant, cum febri acuta;
dolore pungente, respirationis difficultate, & tussi. Plin. lateris com-
punctionem vocat.

PLEVRITICUS, qui ex lateribus laborat. οὐραῖη. GAL. Plevreſiques
qui est malade de plevreſie. ITA. Chi patisce dolor di fianchi. GERM.
Der den seitenschich hat. HIS. El que tiene dolor de costado. ANGL. That
is sickle of the plevreſie. οὐραῖη. Plin. lib. 20. c. 17. Datur & plevriticis & pe-
ripneumonicis.

Pleviron, πλεύση, οὐρ. Stephano, Ετοιης uibz, & Meleagri patria. De qua Plin.
lib. 4. c. 2. Stat. lib. 4. Thebaid.

Fleraque cognatis uibz Meleagria Plevron.

Plexaire, es, πλεξαιης Nympha, Oceanæ & Tethyos filia, ut placet. Hes-
iodo in Theogonia.

Pleximon, catena, torques. Gl. gr. b.

Plicæ, plicatus, à plico, necto.

Plichas, adis, spatium inter ciuita & locorum: intermedia crutum & fe-
minum pars.

Plico, as, avi, atum, & plicui, plicitum. οὐραῖη sabach. πλάκη, πλεύση. GAL.
Plier. ITA. Piegar. GERM. Faltenwicketen. HIS. Plegar. ANGL. To fold,
to plait. οὐραῖη. Cuius quatuor composita, Applico, Complico, Explico,
& Implico, duplex etiam præteritum, & duplex supinum habent. Re-
liquæ singula tantum in avi & atum terminata: ut Duplico, Triplico,
Quadruplico, Multiplico, Replico, Suplico. Significat autem Plicare,
nectere, & veluti rugas facere. Tractum à Græco οὐραῖη, quod est ne-
sto. Virg. 5. Eneid.

— sequit in sua membra plicantem.

Lucretius.

— ideo fastigia posse

surarum ac feminum pedibus fundata plicari.

Senec. Epist. 96. Scripta & plicata arætissimæ (alias minutissimæ) histo-
ria. οὐραῖη. Huius composita Applico, & Complico, Amplico, Circumpli-
co, Replico: de quibus suis locis.

Plicatæ, οὐρ. οὐραῖη. GAL. Pliure, reply. ITAL. Piegatura. GERM.

Faltung. HIS. Plegadura. ANGL. Folding or plaiting. οὐρ. Plin.

Plicatilis, e, quod plicatus aut plicari potest. οὐρ. GAL. Aitæ &

V, pliæ.

pler. ITAL. Facile da piegare. GERM. Das gut zu falten/ oder zusammen zu legen ist. HIS. Cosa que se puede plegar. ANG. That is or may be folded or plaited. \exists ut, Navis plicatilis, que facta ex corio complicata circumferunt ad traiicendos amnes. PLIN. lib. 5. c. 9. Ibi Aethiopice convenientiunt naves: namque eas plicatiles humeris transfertunt, quoties ad cataraetas ventum est. plicatilis crista. Idem lib. 10. c. 29. Vpupa crista visenda, plicatili, contahens eam, subrigensque per longitudinem capitis.

Plinialis Secundus, Veronensis, temporibus Vespasiani vixit, cuius negotia administrabat: noctibus veò & succisivis (ut ipse inquit) temporibus, opus de Rerum natura conscripsit, unus omnium parvissimus temporis. Perit in montis Vesovi incendio, dum eius causam indagare cupit. Eius vitam diligentius narrat sororis filius Cæcilius Plinius, cuius extat liber epistolarum, & Panegyricus, Traiano Cæsari dicatus, quo illi gratias agit Consul ab eo factus. Quintilianus filiam dore iuvuisse, & Martialem Poëtam secundentem viatico prosecutum fuisse testatur ipse in epistolis. Volaterranus lib. 18.

Plinthides, quid sit, Hyginus in libro de limitibus declarat his verbis, Questorij dicuntur agri, quos populus Romanus, devictis pulsisque hostibus, posset mandavitque questoribus ut eos venundarent: que centu ix nunc appellantur Plinthides, id est, lateculi, eisdem in quinquagenis iugibus quadratas clauerunt limitibus, atque ita certum cuique modum vendiderunt. Idem in eodem libro sic. Sunt plinthides, id est, lateculi quadati, uti centuriae per sena milia pedum i. limitibus inclusi, habentes singuli lateculi iugera numero 1. cc. 1.

Plinthium. $\omega\alpha\tau\delta\sigma\tau\alpha$, lateculus.

Pliris, arcticon (princeps.)

Plisärtchä. $\omega\alpha\tau\delta\sigma\tau\alpha$, civitas Cariæ, alias Heraclea appellata.

Plisärtchites, Gentile est, $\omega\alpha\tau\delta\sigma\tau\alpha$. Steph.

Plithenæs, $\omega\alpha\tau\delta\sigma\tau\alpha$, vel opis fuit filius ex Hippodamia, qui quum iuvenis more erat, Agamemnona & Menelaum filios suos parvulos Atreco fratri commendavit, qui eos suscepit, filiorumque loco educavit: & ob id Atreui habitu, Atideæ sunt appellati. Vide suprà in dictione ATRIDES.

Plistöänäx. $\omega\alpha\tau\delta\sigma\tau\alpha$, $\omega\alpha\tau\delta\sigma\tau\alpha$. Pausanias filius, & Lacedæmoniorum rex, cuius res gestas vide apud Thucydidem.

Plitabolinda. $\omega\alpha\tau\delta\sigma\tau\alpha$, lusus species, per tesseras & astragalos. Hadr. Jun. Plitabolinda ludus, quo qui plura iactu numerat puncta, appositam argenti sumam aufert.

Plitobolochiæ, $\omega\alpha\tau\delta\sigma\tau\alpha$, herba est ex malvarum genere, quam & hibiscum & molochem agriam, hoc est, malvam sylvestrem appellant. Author. Plin. lib. 10. c. 4.

Plistonictus, $\omega\alpha\tau\delta\sigma\tau\alpha$, Medici nomen apud plinium saepius repetitum. ¶ Fuit & Appion quidam cognominatus Plistonicus, non multo tempore Plinio superior, ut idem ultimo volumine testatur. ¶ Quandoque plistonices scriptum legitur, sicut Olympionices.

Plocamus, $\omega\alpha\tau\delta\sigma\tau\alpha$, crinis propriè plexus & intortus.

Plocamos Isidis, $\omega\alpha\tau\delta\sigma\tau\alpha$, $\omega\alpha\tau\delta\sigma\tau\alpha$, frutex est in mari nascens, circa Troglodytarum insulas, corallio similis, sine foliis, qui præcisus lapidescit, colore in nigrum commutato: ut ex Iuba sententia refert. Plin. lib. 15. c. 25. Latine vertere possumus Isidis capillum.

Plocium, stuppa & quasi crassido serici, & est Græcum nomen Isid.

Plodiarij, inter mimos Gl. Isd.

Plodo, is, si, suus, idem quod pludo, diphthango migrante in monophthongum significat, queriendo, sive collidendo manus, pedesve, sonum aliquem facio. $\{\pi\pi\pi\}$ macháh $\pi\pi\pi$ saphák. $\pi\pi\pi$. GAL. Frapper les mains ou pieds l'un contre l'autre. GERM. Ein gerößt machen / oder schallen mit schagen/stossen. ANGL. To thump or mak a sound with hands or feet. ¶ Eius composita sunt. Applodo, Complodo, Explodo, Displodo & upplodo: quorum significata vide suis locis.

Ploro. as. Lacrymos, ciuile, siccō $\pi\pi\pi$ bechi $\pi\pi\pi$ damah $\pi\pi\pi$ saphadh. $\omega\alpha\tau\delta\sigma\tau\alpha$, $\omega\alpha\tau\delta\sigma\tau\alpha$. GAL. Pleurer ou plorer. ITAL. Piangere, lagrimare. GERM. Weinen. Heulen. Greinen. HIS. Llorar. ANGL. To weep, to wail. ¶ Quintilian. lib. 6. cap. 2. Date pueru panem ne ploret. Cicer. pro domo sua, Senatum pro me non modò propugnare, amplissimum ordinem sed etiam plora & supplicare mutata ueste prohiberent. Horat. de Arte.

Vi qui conducti plorant in funere, dicunt,
Et faciunt propè plura dolentibus ex animo: sic
Derisor vero plus laudatore moveatur.

Idem lib. 2. Epist. 1.

Pioravere suis non respondere favorem
Speratum meritis.

Cic. Att. lib. 15. Fessus sum plorando. Senec. Epist. 64. Lacrymandum, non plorandum. Quint. Aliena diu ne no plorat. Plaut. Aul. sc. 1. a. 2. Aquam hercle plorat cum lavat profundere. Idem Cure. sc. 2. a. 4. Quid stulta ploras? Ne time. Ibid. sc. 2. a. 1. Phedrome mi ne plora. ¶ Eius composita sunt. Apploro, de quo suo loco, Comploro simul ploro. Liv. lib. 1. ab Vrb. Tum demum palam facta morte ex comploratione in regia orta. Servius presidio firmo munitus, primus iniussu populi, Voluntate patrum regnabit. Deploro, Exploro, & Imploro, vide suis locis.

Ploratius. as, um, participium, seu nomen ex particípio. $\{\pi\pi\pi\}$ nippáhd. $\omega\alpha\tau\delta\sigma\tau\alpha$. GAL. Ploré. ITAL. Pianto. GERM. Beinein. HIS. Llorado. ANGL. weeped, lamented for. ¶ Stacius.

Quos Veneri plorata domui, neglectaque tellus, &c.

Ploratus rogo, Ovid. 4. Fast.

Vitima plorato subdita flamma rogo est.

Ploratius, us, ui. Fletus, lamentatio. $\{\pi\pi\pi\}$ bechi $\pi\pi\pi$ bacháth. $\omega\alpha\tau\delta\sigma\tau\alpha$, $\omega\alpha\tau\delta\sigma\tau\alpha$. GAL. Pleur, pleurement. ITA. Eso piangere, pianto. GERM. Beineinungh, greunung, heulung. HIS. Lloro, llanto. ANGL. A weeping or wailing. ¶ Cic. 2. Tusc. ex Poëta, Heu virginalem me ore ploratum edere. Idem. Att. lib. 5. Civitatum gemitus, ploratus, &c. Liv. 5. ab Vrbe, clamor omnia varijs testentium & paventium vocibus, misero mulierum ac putorum ploratu complet.

Plorat, is, qui plorat. $\{\pi\pi\pi\}$ bechi $\pi\pi\pi$. $\omega\alpha\tau\delta\sigma\tau\alpha$, $\omega\alpha\tau\delta\sigma\tau\alpha$. GAL. Pleurer. ITA. Chi piange. GERM. Ein wainer / greynen. HIS. El que llora. ANGL. A weeper. ¶ Matt. lib. 14.

Si quis plorator collo tibi vernala pender.

Plorabundus, Vehementer plorans. $\{\pi\pi\pi\}$ $\omega\alpha\tau\delta\sigma\tau\alpha$, $\omega\alpha\tau\delta\sigma\tau\alpha$. GAL. Qui pleure fort, tout esploré. ITAL. Chi piange forte. GERM. Heftig weinen. HIS. El que llora mucho. ANGL. That weepeth much. ¶ Plaut. Aul. Honio ad prætorem plorabundus devenit.

Plōstrūm, ti, idem quod plastrum: nam au in o sape convertitur. $\{\pi\pi\pi\}$ $\omega\alpha\tau\delta\sigma\tau\alpha$ tagaláh. $\omega\alpha\tau\delta\sigma\tau\alpha$. GAL. Chariot. ITAL. Carro. GERM. Ein was gen. HIS. Carro o carreta para cargas. ANGL. A waine, cart. ¶ Col. lib. 6. c. 2. Post eiusmodi experimenta vacuo plastro subiungendi.

Plōstēllum, diminutivum $\omega\alpha\tau\delta\sigma\tau\alpha$. plostellum, pœnicum quid sit, declarat Varro his verbis lib. 1. de re rust. c. 52. E spicis in aream excuti grana quod fit apud alios iunctis iunctis, ac tribuloid fit à tabula lapidibus aut ferro exasperata, quæ imposito auriga, aut pondere grandi trahitur iumentis iunctis, ut discutiat è spica grana: aut fit ex asperibus dentatis cum orbiculis, quod vocant plostellum phoenicum.

Plōtæ, $\pi\lambda\omega\tau\alpha$, insula quæ ad Occidentale latus peloponensi sitæ, non procul à Zacyntho, Meridiem versus, postea Strophades dictæ, à conversione Zethæ & Calais, qui Harpyias in eas usque insulas sunt prosequi. Meminit harum insularum. Plin. lib. 4. c. 12.

Plotci, proprij Gl. Isd.

Plotia, arundinis genus.

Plōtīnā. $\pi\lambda\omega\tau\alpha$, Traiani Cæsaris coniux, sanctitate, probitate, & omnibus quæ in muliebrem sexum cadunt, virtutibus celebrata. Hæc tonso capillo virum mentita, coniugem comitata est in exilium cunctem, impetrata, & quedam quasi virago tolerans virtutum.

Plōtīnūs, $\pi\lambda\omega\tau\alpha$, pen. prod. Iusfigis fuit Academicæ sectæ philosphus, Egyptius natione, patria Lycopolites, discipulus Ammonij, preceptor Porphyrij: qui Galeni, Taciti, & probi temporibus floruit. Fuit corpore gracili, tenuique valetudine, morboque sacro obnoxius. Hæc Suidas.

Plotium, Menandri Comedia. Gell.

Plōtīus gallus, patria Lugdunensis, Rhetor insignis Romæ tempore Ciceronis floruit, à quo & se, & Quint. fratre Latinas literas fuisse edoctum testatur. Cic. de Orat.

Plōtūs, M. Accij Sarasinatis cognomen fuit, Latinorum Comicorum fastissimi à planicie pedum illi impositum. Ploti (inquit Festus) appellantur, qui sunt planis pedibus: unde & Poëta Accius, qui Vamber Sardinas erat, initio Plotus, postea dictus est Plautus. Hæc ille.

Ploum, quod habet duas rotas, gloss.

Ploxemus, $\pi\lambda\omega\tau\alpha$, lingua Transpadanorum significat capsam. Catul. de Amylio epigram. 92.

— hoc dentes sesquipedales,

Gingivas verò Ploxemus habet veteris.

Meminit. Quintil. c. 5. lib. 1.

Plōmā. Mollior & minor pena. $\{\pi\pi\pi\}$ notfah. $\pi\pi\pi$. GAL. Plum. ITAL. Piuma. GERM. Flaum fäder. HIS. Pluma. ANGL. A light and soft feather. ¶ Plaut. in Men. Pluma levior. Martialis lib. 14. Laetus Amyclæ pectoris requiescente pluma. Virg. 10. Æneid.

Dum canit & mæstum muſa solatur amore,

Canentem molli pluma duxisse senectam.

Cic. 2. de nat. deor. Animantium verò quanta varietas est? quarum alia coris rectæ sunt, alia villis vestitæ, alia spinis hisutæ: pluma alia, alias squama videmus obductas, alias esse cornibus armatas, alias habere effugia pennatum, Idem ad Attic. lib. 8. Nec me coss. movent qui ipsi pluma, aut folio facilius moventur.

Jam mea Cygneas imitantur tempora pluma.

Ovid. Eleg. 8. lib. 4. Trist. Pluma haud inter est Patronus an cliens fuit homini. laut. Mostel. sc. 1. a. 2. Quid ais tu homo levior quæ pluma? Idem Men. sc. 2. a. 3.

Plümüla, æ, diminutivum, Parva pluma. $\{\pi\pi\pi\}$ $\pi\pi\pi$. GAL. Plumetto, duvet. ITAL. Piumicella. GERM. Ein flaum fäderlin. HIS. Pequena pluma. ANGL. A little feather. ¶ Columell. lib. 8. cap. 5. Plumulæ sub cauda clunibus detrahendæ, ne iteriore coinquinante durescant, & natura lia præcludant.

Plumacium, cervical, vel scriptorium. Voc. Ver.

Plümëus, a, um, ut Lectus plumeus? $\{\pi\pi\pi\}$. GAL. De plume. ITAL. Di piuma. GERM. Aus Flaum fäderen gemacht. HIS. Cosa de materia de pluma. ANGL. Of a feather. ¶ Plumæ culcitra, Cic. 3. Tusc. Etiam huius aegritudinem. Quomodo? Colloctemus in culcitra pluma, psaltriam adducamus, cedrum incendamus, demus scutellam dulciculæ positionis, &c. Ovid. Metamorph. 10. At medio torus est hebeno sublimis in antis Plumeus, vnicolor, pullo velamine testus, Quo cubat ipse Deus, &c. ¶ Implumis & hoc implumis, quod est sine pluma, $\omega\alpha\tau\delta\sigma\tau\alpha$ ut avis implumis.

Plumatiüs, a, um, quod est ex pluma. $\{\pi\pi\pi\}$, $\pi\pi\pi$. GAL. Faïff de plume. ITA. Di piuma. GERM. Flaumin / aus Flaum fäderen gemacht. HIS. Cosa hecha de pluma. ANGL. Made of a feather. ¶ Vnde plumariam culcitra dicimus quæ pluma plena est. Et plumariam dicitur opus pluma factum, quod Græci à licitorum multiplici varietate $\pi\pi\pi$ appellant. Plumaria as, ex plumis aliquid artificiosè contendi peritia.

Plumā. ius, ij, substantivum, qui pluma depingit in tabula, aut charta. $\{\pi\pi\pi\}$ $\omega\alpha\tau\delta\sigma\tau\alpha$. GAL. Un brodeur de outils à lit de plume, et leuy qui le accoustre. ITA. Ricamatore. GERM. Ein Stickter / der Bildwecker näyen Pan. HIS. Broßador à bordador. ANGL. That paynter with a feather. ¶ Varro. in Catone de liberis educandu apud Nonium Etenim nulla que non didicit pingere, potest bene iudicare quid sit bene pictum à pluminario aut textore in pulvinaribus plagiis.

Plumātilis, c, quod ex plumis factum est. $\{\pi\pi\pi\}$ GAL. De pluma ou fait de plume. ITAL. Fatto di piuma. GERM. Flaum fäderin. HIS. Cosa hecha de plumas. ANGL. Made of feathers. ¶ Plaut. in Epid. Cumatile, aut plumatile, aut cerinum. Nonius glavatum interpretatur, aut pluma factum.

Plumella, culcitra aut quid aliud ex plumis. Greg. Tur.

Plumo, as, Plumis induo, plumam emitto. $\{\pi\pi\pi\}$ $\omega\alpha\tau\delta\sigma\tau\alpha$. GAL. Letter hors les plumes, commencer à en avoir. ITAL. Mandar fuori le plume. GERM. Fäderen vertommen / Geflucht werden. HIS. Empiumecor, echar suela la pluma. ANGL. To beginne to have feathers. ¶ acilius lib. 2. cap. 2.

cap. 26. Avicula est parva, nomen est cassita, habitat, nidulaturque in segetibus, id fermè temporis ubi appetit messis, pullis iam iam plumbatis. ¶ Homines plumbatis corporibus avium ritu scribit in India esse, idem Gell. cap. 4. lib. 9. ¶ Plumare item est acu pingere. *φάνεις*. Flavius Vopiscus. Lanceas tunicas purpura micantes, & plumbati difficultate pernobiles.

Plumbatio, is, scire, ab inusitato, plumeo, plumes, pennatus sio, plumas emitto. {περιέσων. GAL. Commencer à avoir des plumes. ITAL. Far le piume. GERM. Anfahen gefüllt oder gefüllter werden. HIS. Emplumecer, tricar plumas. ANGL. To roax feathered. } Plin. lib. 20. c. 53. pullus ab eodem tempore plumescit.

Plumbatus, a, um, plumbus testus, pennatus. {περιέσων. GAL. Emplumé, convert de plumes. ITAL. Coperto di piume. GERM. Gefüllt mit Federn bedeckt. HIS. Cubierto de plumas. ANGL. Feathered. } Cicci. 2. de natura deorum. Nitens plumbato corpore corvus. Plin. lib. 8. c. 30. Molli plumbata lanugine.

Plumbosus, a, um, Plumatus, hoc est, plumis testus. Ovid. ad Liviam.

Sic plomosa novis plangentes pectora pennis

Oenidem subita concinnitas aves.

Propert. lib. 4. Eleg. 2.

Cassibus impositis venor, sed arundine sumpta.

Fasces plomo sum Deus aucupio.

Plumbiger, qui plumam, vel plumas gerit. Plinius lib. 10. cap. 22. velantur quibusdam locis bis anno. Rursum plumbigeri vestiuntur, de aenariis.

Plumbipes, edis, qui pedes habet pennatos. {περιέσων. GAL. Qui a des plumes aux pieds. ITAL. Chi ha i piedi coperti di piume. GERM. Das Fäderen an den Füßen hat. HIS. Cosa qui tiene los pies cubiertos de plumas. ANGL. That hath feathers on the feet. } Catullus in Camerarium, Epigram. 51.

Non Ladus ego, pennipésve Perseus,

Non Rhēsi nivea citaque biga,

Addi huc plumbipedes, volatilésque

Ventorūque simul require cursum, &c.

PLUMBVM, i. Metallum ignobilium fragile & molle. {מְלָבֵד. GAL. Plomb, vel μόλυβδος. GAL. Plomb. ITAL. Piombo. GERM. Blei. HIS. Plomo. ANGL. Lead. } Duplex est, album scilicet, & nigrum: album, stannum dicitur. Nigri plumbi duplex origo est: aut enim sua sponte nascitur vena, nec quicquam aliud ex se parit: aut nascitur cum a gento, mixtisque venis conflatur. Primus liquor, qui in fornacibus fuit, album plumbum & stannum vocatur: secundus argentum, quod remansit, galena dicitur, & Latinè plumbago. Vide Plin. lib. 34. c. 16 & 17. Plumbum album nascitur in Britainia. Cæs. lib. 5. de bell. Gall. ¶ Est & plumbum genus vitij in oculis. Plin. lib. 15. cap. 13. Hac commanducata si oculus subinde liniatur, plumbum, quod est genus vitij, ex oculo tollitur.

Plumbosus, a, um, quod plurimum plumbi habet admistum. {μολύβδης. GAL. Plombeux, où il y a beaucoup de plomb mêlé parmi. ITAL. Che ha moscolato affai piombo. GERM. Voll blei, darinnen viel Blei verschafft ist. HIS. Cosa llena de plomo. ANGL. Full or lead, or that hath muche lead. } Plin. lib. 34. c. 18. Melior hæc, quanto magis aurei coloris quantoque minus plumbosa. Friabilis, & modicè gravis. Idem lib. 33. c. 5. Fæc eius intelligitur plumbosissima.

Plumbœus, a, um, quod ex plumbo est. {μολύβδης. GAL. De plumb. ITAL. Di piombo. GERM. Bleien. HIS. Cosa de materia de plomo. ANGL. That is of lead. } ut, imago plumbea. Plautus in Trin. Cui si capit is res fieri, numrum nunquam credam plumbeum. Numus plumbeus proxima pecunia, hyperbole proverbio trita. Sueton. in Neron. cap. 20. Plumbeam chartam pectori sustinere. Martial. Epigr. 47. l. 10. Plumbæ (numi) Et Epigr. 94. eiusdem libri, plumbea mala. Et Spartianus in Alex. Severo. Plumbeæ ictu mortuus. ¶ Plumbeo iugulare gladio, est futili, levique argumento convincere quempiam. Cicero ad Atticum. Qum illum plumbeo gladio iugulatum tamen iri diceres. Idem de finibus. Plumbeus homo à Plauto dicitur lividus: à Terentio, obtusus, & stupidus in Heaut. In me quidvis harum reum convenit. Quæ sunt dicta in stultum, caude, stipes, asinus, plumbeus, Plumbeum ingenium, hebes, & obtusum, quod cogitando, mentisque aciem intendendo penetrare non potest. ¶ Plumbeum esse in te aliqua. Cic. 1. de finibus. In animi autem cogitatione dubitare non possumus, nisi plane in physicis plumbæ simus, quin nihil sit animis admistum. ¶ Plumbeæ iræ, sunt gravissimæ, & quæ altissimè incident pectoribus. Plaut. Pro. Verum ita sunt omnes isti nostri divites: Siquid benefacias, levior pluma est gratia: Si quid peccatum est, plumbeas iras gerunt. ¶ Plumbeus color, color est plumbum referens: qualis appareat in his qui ictu nigro laborant. Plin. lib. 11. c. 52. Igitur vitæ brevis signa raro dentes, plumbeum colorem.

Plumbago, inis, communis vena plumbi & argenti. Græcæ. μολύβδης. à Plinio etiam galena dicitur. Vide ea quæ annotavimus in dictionibus Molybdana, & Galana, & quæ paulo ante diximus in dictione Plumbum. ¶ Est etiam plumbago, sive molybdæna, herba in artis nascens folio lapathi, crassa radice, hispida: qua commanducata si oculus subinde liniatur, plumbum (quod est genus vitij) ex oculo tollitur. Autor Plin. lib. 12. c. 13.

Plumbæ, iüs, a, um, quod ad plumbum pertinet. μολύβδης. GAL. Appartenat à plumb. ITAL. Pertinente à plombo. GERM. Das zu dem Blei gehört. HIS. Perteneiente à plomo. ANGL. Pertaining to lead. } ut, plumbaria officina. Plin. lib. 34. c. 18. Plumbum quoque, hoc est, cerussam, plumbariæ dicitur officinæ.

Plumbæ, iüs, i, qui ex plumbo facit opera. {μολύβδης. ANGL. A plumper or worker in lead. } Vitruv. lib. 8. c. 7.

Plumbo, as. Fertumino, vel plumbo conglutino. {μολύβδης. GAL. Plomber, souder de plomb. ITAL. Soldar con piombo, impiombaro. GERM. Mit Blei löten. HIS. Soldar con plomo. ANGL. To solder with lead. } Plin. lib. 34. c. 17. Neque argentum ex stampo plumbatur, quoniam prius liqueficit argentum. Hinc replumbo, quod est resolvo, iureconsultus, ff. de aur. & argento, Emblemata valis & lapidibus inclusa replumbari posse significat. ¶ Applumbo, idem quod simplex plumbum.

Calepini Pars II.

Vlpian. lib. 2. de sepulcr. viol. Idem querit, si statua neque applumbata fuerit, neque affixa.

Plumbatores, qui plumbas bullas membranis bullarum Pontificum appendunt. Scibani.

Plumbatū, a, x, Ferruminatio, quælibet coniunctura plumbo facta. {μολύβδος. GAL. Soulure de plomb. ITAL. Solda: ura con piombo, impiombaro. GERM. Lötzung oder zusammenfügung mit Blei, vergießung mit Blei. HIS. Soldadura de plomo. ANGL. Leading or soldering with lead. } Vulgus Gallicum Solduram vocant, Cælius apud paulum in. in rem actio, ff. de rei vendicat. Ferruminatio per eandem materiam facit confusionem, plumbatura non efficit.

Plumbatus, a, um, id cui plumbum est applicatum. Hinc substantivæ.

Plumbata, dicuntur pilæ plumbæ, quas veteres peregrino vocabulo Martiobalbos vocant. {μολύβδων. GAL. Plomblées. ITAL. Palle di piombo. GERM. Ein Bleyclon oder Bleifugel. HIS. Pelotas di plomo. ANGL. Plummets of lead used as instruments or weapons in warre. }

A quo & milites qui his utebantur, martiobalboli appellati sunt. Veget. de re militari lib. 1. c. 17. plumbatarum quoque exercitatio, quas martiobalblos vocant, est tradenda iunioribus. Alciatus, Plumbatæ, inquit, sunt iaculi genus, quum dicitur virga in capite ferrum apponit, dein undique tribuli plumbo affixi, unde nomen datum.

Plvō, is, plui, vel pluvia, tum, totæ significatio, veatum est, cuius actio soli Deo, vel naturæ tribuitur, ideoque absolute scriptores utuntur. {τρυπανη himter βροχη. GAL. Pluvia. ITAL. Piuvore. GERM. Regen. HIS. Llover. ANGL. To rayne. } Virg. 10. Æneid. Dum pluit in terris. Cic 2. de natura deorum. ex Arato. Has graci stellas hyadas vocitare consueverunt, à pluendo, ut enim est pluere. Plin. lib. 6. cap. 26. Etiam si non pluat, plaut. Cur se. 2. a. 1. Bibit a cæs. pluet hodie. ¶ Aliqua tempora invenitur habere nominativum eius rei quæ pluendo decidit Virg. 4. Georg.

Nec de concusa tantum pluit ilice glandis.

Tibullus.

Multus & in terram deplueretque lapis.

Quandoque etiam ablativum. Liv. lib. 6. bell. Mace. Tarracina, & Amiterni nuntiarum est aliquoties lapidibus pluisse. Quandoque accusativum Liv. lib. 10. ab Urbo, Nam & terram multifatiam pluisse, & in exercitu Appi Claudijs, plerisque fulminibus ictos nuntiatum est. Compluo. Varro, Deorsum, quo impluebat, impluvium: sursum, quæ compluebat, compluvium. Depluo, Impluo, Perpluo: quo: um significata vide suis locis.

Pluitar. Adul. Flor. Totum illud spatium, quæ pluitur & ningitur.

Pluvia, à pluendo, est aqua ex cælo decidens. {τρυπανη matar. verds. GAL. Pluye. ITAL. Pioggia. GERM. Ein Regen. HIS. El agua, lluvia que viene del cielo. ANGL. Rayne. } Virg. 1. Æneid. Dum pluit in terris.

ruit ardus aether,

Et pluvia ingenti fata lata, bozimque labores Diluit.

Idem 9. Eclog.

Aut si non pluviam ne colligat ante veremur.

Idem 1. Georg.

Ne tenues pluvia, rapidive potentia Solis, &c.

Cic. ad Attic. lib. 13. Evidem etiam pluvias metuo, si prognostica nostra vera sunt, tanæ enim προσοδεῖται.

Pluvicinare, pluviare, s. p. pluie, legendum pluvitare, pluittare.

Pluviüs, a, um, pluëdo emissum, ut, Aqua pluvia, quæ & pluvialis dicitur.

{τρυπανη. GAL. Pluvieux. ITA. Piovoso. GER. Des Regen, oder regens, lich das regen bringt. HIS. Cosa de agua lluvia. ANGL. Rainie, } Plinius. Tertürque in mortariis admista aqua pluvia, Horat. lib. 1. Carm. Ventos pluvios vocat, hoc est, pluviam inducentes, ουσιοφόρος. Columella in Praef. l. 1. Ver pluvium nominat in quo ciebi pluit, Auter pluvius, pluviam inferens. Ovid. 1. Metam. Cœlum pluvium. Varro 1. de re rust. c. 13. Frigus pluvium. Virg. 3. Georg.

— unde nigerrimus Auter

Nascitur, & pluvio contristat frigore cœlum:

Hvades pluviae. Idem 1. Æneid.

Pluvialis, & Pluviatilis, adiectiva eiusdem significatio. {τρυπανη. GAL. Pluvieux, de pluye. ITA. Piovoso, di pioggia. GER. Das regens, Regenlich. HIS. Cosa de agua, lluvia. ANGL. Rainie, belonging to rayne. } Hinc aqua pluvia, vel pluvialis, quæ de cælo decidit. Pluvialis aqua. Cels. lib. 6. c. 6. Festus Compluvium, quod de diversis tellis aqua pluvialis confluit in eundem locum. Virg. 3. Georg.

— & dum

Vere madent & vdo terra, ac pluvialibus Austris.

Colum. lib. 2. c. 1. Pluviales quoque, & feriarum computantur, quibus non aratur, dies quinque & quadraginta. Ovid. 2. Fastor.

Ecce velut torrens undis pluvialibus auctus,

Aut nive, qua Zephyro vieta repente fuit.

¶ Hædi pluviales, stellæ duæ sunt quæ Autiga (quod signum cœlestis est super cornua Tauri) in manu teneri.

Pluviale, & Pluvium, vestis quæ cont. a pluviam gestatur.

Pluviösus, a, um: ut Annus pluviosus, in quo ciebi imbre decidunt. {τρυπανη. GAL. Pluvieux. ITAL. Piovoso. GERM. Vdi Regens, das vil regen hat. HIS. Cosa de agua lluvia o lluvioso. ANGL. Full of rayne, or that hath muche rayne. } Plin. lib. 18. cap. 23. Nubilo occasu pluviam hyemeni denuntiat.

Plus, pluris, vide Multes.

Plusules, plures, antiqu. Aul.

Plusquam potuit: (ut vulgo plus qu'il a peur) sicut dicitur quantum plus, quantum magis. Gell. lib. 3. c. 1. Aut hoc, inquit, quod dixisti, probabile est, aut Salustius odio avaritiae, plusquam potuit eam criminatus est.

Pluslaib in ll. Longob. lib. 1. t. 8. l. 14. Si battide: it aut percussit, pro una ferita, id est, plus laib, si vulnus aut livor apparuit, componat, sol. medium.

Pluslivetum, τρυπανη. Gloss. Ibidem plus iusto, τρυπανη. Ergo plus ex postremo emendandum.

Plutarchus, τρυπανη. Chætonensis philosophus, floruit sub Trajano & Adriano Imperatoribus, (nā Trajano lib. os Apophthegmaton inscriptis) vir eruditissimus, & multijuga eruditio invenit, ac fecundus.

Poēnūs, Carthaginensis, à nomine phœnix, detracta aspiratione, *λιοντίς*.
Sumpserunt enim Carthaginenses originem à Tyriis Phœnicis populis, qui duce Elisa (quæ & Dido dicitur) Pygmalionis sœvitiam fugientes, in Africam appulerunt. Ovid. Eleg. 6. lib. 4. Trist.

Tempore Pœnorum compescitur ira Leonum,
Servius in illud. Virg. 1. Aeneid.

ponuntque scrocia Pœni

Corda volente deo:

Pœni, inquit, ἀρτίζονται quasi phœni, quia à Phœnicibus orti. Hinc deducitur Punicus, a, um, cōmutata cōdiphongo in u. Vide suo loco.
Pœnūlūs, diminutivum est à Pœnus, quo nomine Plautus fabulam inscriptis, cum qua Pœnus Hanno Punicè loquens introducit.

Pœnicūs, a, um, antiqui dicebant, quod nos Punicus, cōdiphongo in u, cōalmutata. *λιόντις* Ita Pœnica pavimenta vocabant quæ nos Pœnica appellavimus, ex lapide Numidico strata. Gell. c. 13. lib. 8. Simili etiam modo Pœnici dicebant quod posteritas Punio extulit.

Pœphagūs, ποπάς, animal est Indiae peculiarare, duplo majus equo eaudam habens pulcherrimam: cuius setæ humani capilli subtilitatem vincunt: quo nomine à mulieribus maximè expertuntur, quæ iis capillos suos implicant. Autor Ælian.

Pœtā, οἱ μύτις. GAL. Poëte, faiseur de vers. ITA. & HISp. Poëta GER. Ein poët/das ist ein versdichter / der alle seine geschrisste in vers susset. ANG. A poët, & Carminum insignium scriptor dñs & p̄t̄s, quod inter cetera significat ποιητας γραφεις, hoc est, meie tricè aliquid conscribere. Gellius cap. 15. lib. 13. Poëta comediarum philippides. Tu poëta proslus es, ad eam rem unicus, plautus. Asin. sc. 3. a. 3. Nunc ego poëta sum. (i. reperiā quod nusquam est.) Idem Pseud. sc. 1. c. 1. Poëte diem festum Bicchi ut celebrabant. Ovid. Eleg. 4. lib. 5. Trist. Item. Cūm dicitur poëta, solus Homerus intelligitur, iuquit Velleius.

Horat. in Arte,

pietoribus atque poëtis,
Quilibet audendi semper fuit aqua potestas.

Virg. 9. Eclog.

& me fecere poetam

Pieredes.

Cicero 2. de Orat. Bonus poëta nemo sine inflammatione animorum existere potest: & sine quodam afflato quasi fuso: is. Horatius. 1. Serm. Satyr. 4.

Disiecti membra. poëta.

Pœmā, atis, & poëlis, ποίησις, & ποίησις. Opus poëtarum, segmentum, fictio. { ποίησις. GAL. Poësie, poème, ce qu'un poëte a composé. ITA. Poema, poesia. GERM. Ein gedicht in vers oder reimen gestellet. HIS. Obra de poeta. ANG. Poesie, the werke of a poëte. } Plaut. Asin. sc. 3. a. 1. Nam nec fictum unquam, nec pictum, nec scriptum in poëmatis. Plin. lib. 7. c. 36. De poëmatum origine magna quæstio est Cic. 4. Tusc. Anac. contis tota poësis amatoria est. Nonius ita distinguit inter poëmia & poësia, quod illud sit inventio paiva, quæ paucis verbis exprimitur: hæc verò contextus ipse scriptorum & opus totum. Sic, tota Ilias poësis appellabitur: Armorum autem Achillis descriptio, poema. Verum hæc diffentia à nemine observatur.

Pœticūs, a, um. { ποιητικός. GAL. Poëtique. ITA. Poëtico. GERM. Poetisch. Das cinem poeten zugehörig. HIS. Cosi perteneciente à poëta. ANGL. Pertaining to a poëte. } Quod ad poëtam pertinet, ut Ars poëtica, Verba poëtica. Cic. 3. de Orat. Sed tamen ratiō habet etiam in oratione poët cum aliquod verbum dignitatem. Poëticas numerus & modus. Idem de Orat. lib. 1. Quintil. lib. 1. At in eadem vitijs geminatione, metier, sufficiet dicens Ennius, poëtico jure defenditur, Licentia poëtica. Idem Quintil. lib. 2. c. 4. poëtici dij. 5. Cic. de nat. deor. Mella poëtica manu te Horat. 2. Epist. 20.

Pœticē, adverb. Moē poëtatum. { ποιητικῶς. GAL. Poëtiqment. ITA. Poeticamente. GERM. Auf poetische weise oder gattung. HISp. En maniera de poëta. ANG. Lyke piere } Cic. 6. de finib. bon. & mal. Ut poëtice loquar.

Pœtice, es, aut poëtica, cæ, Ars conscribendorum versuum. { ποιητική. GAL. Poesie, l'art de composer vers. ITA. Poëtica, l'arte di comporre versi. GERM. Die poetenkunst/herliche gedicht in künstliche Vers und reymen anzustellen. HISp. Arte de la Poesia. ANG. The art of making verses. } Cic. 1. Tusc. Scritus poëticam nos accepimus. Ibid. O præclarum emendatricem virtutem poëticam.

Pœtōr, aris. In poëtica me exerceo, sive poëtam ago. ποιητῶς. Ennius. de scipio. Nunquam poëtor, nisi podager-apud. Priscian. c. 8.

Pœtria, æ, & poëtis, idis, Mulier poëtices perita. { ποιητία. GAL. Femme qui sait faire & composer des vers. ITA. Poëtessa, donna che sa l'arte di comporre versi. GERM. Ein Poetin/ein Versdichterin HIS. La muger poëta. ANGL. Ashe poëte. } ut Sappho, & Corinna. Persi in præf. Poëtrias picas Cantare credas Pegaseum melos. Cic. pro Calio. Verum hæc tota fabella veteris & plurimorum fabalatum poëtria, quam est sine argumento, quam nullum invenire exitum potest.

Pœtificūs, adjectivum, quo usus est Ennius, qui Caballinum fontem poëtificum nominavit.

Pogonīla, æ, πογώνια, genus cometæ, barbatæ stellæ similitudinem refæns, unde & nomen habet, dñs & πογώνια, hoc est, à barba. Plin. lib. 1. c. 2. 5. Pogonias vocant quibus interior parte in speciem barbæ longa prouittitur juba.

Pol. jurandi, adverb. ethicum, id est, per Pollucem, quod juramenti genus tam viris, quam mulieribus erat commune in πολυδοκη. Plaut. in Amph. Neque pol dedi, neque dixi. Amicis an inimicis es datus coenam? Evidem pol miror. Idem Most. sc. 3. a. 1. Ego pol te uiciscar. Ibid. sc. 1. a. 1. Pot ego amicis scilicet. Idem Pseud. c. 2. a. 3. Atqui pol hodie non feres. Idem Asin. sc. 3. a. 3. Pol haud scio quod post fiat. Idem Aul. sc. 2. a. 3. Pol si conaux essem transmitemeret. Idem Milit. sc. 5. a. 2. Vix gessi moem, qui pol me reliquit. Idem Most. sc. 3. a. 1. Eam pol osculantem videtas. Idem Mil. sc. 5. a. 2. Hah pol quideat nisi Sibylla legerit. Idem Pseud. sc. 1. a. 1. Pol haud te rogeam si sciām. Idem Men. sc. 2. a. 4. At pol non potes. Ibid. sc. 1. a. 6. & sc. 2. ibid. Pol profecto hiud diligenter est. Ibid. sc. 9. a. 5. Nam pol una dedit. (pro Atqui, sanct.) Ibid. sc. 3. a. 3. & in Mil. sc. 4. a. 2.

Pola, unde polula, pila ex aluta molli tumento farcta, qua datatim ludabant in foro: unde Polire, pila ludere dicebant veteres, author Festus. Inde cognomenta Romanae polliones, pollæ. Polvinar etiam à polulis Varroni, erant enim πολυνιφάλημα οὐρίνα. (i. pulvinaria coriacea, vel ex alutaceo scorto) polluce teste. Vide Polimenta & Pollus.

Pölä, πόλη, Ptolemaeo, Istiæ utibz à Colchis condita, postea à Iulio Caesar, qui eò coloniam deducendam curavit, Iulia pietas appellata. Autor plin. lib. 3. c. 19.

Pöleā πόλεις, Aristoteli, Syrorum lingua Fimus est pulli asinini, quem mater in partu ante factum effundit. Plin. lib. 28. c. 14.

Poledrus, juvenis equus; qui & pulletus, & Pultrinus, in ll. antiqu. Ital. poledro est pullus.

Poleum. Ibid. lib. 17. 9. dictamnum, quidam Latinorum poleum Martis propter bellum tela excutienda.

Polemistades bellatores. Gl. g. b.

Polemōn, pen. cor. πολεμόν, Philosophus Atheniensis, Philostrati filius: qui quum in juventute petulans esset & aliquando ebrius, & colonatus Xenocritis scholam ingressus fuisset, ejus oratione quæ tunc de pudicitia erat, adeò mores immutavit, tantumque in Philosophia profecit, ut Xenocriti in schola succederet. Autor Gellius. Diogenes cum multa scripsisse testatur. Suidas nihil scriptum reliquisse asserit.

Polemon, cognomento Helladicus, patria Iliensis, historicus nobilissimus, & equalis Aristophanis Grammatici, panætij discipulus, scripsit de origine civitatum Phocidis, Ponti, Laconia Geographiam, & de cursu Solis libros tres. Idem Suidas. Polemon alias, à Laodicea Caesarea, qui Smyrnæ vixit ac professus est, & equalis Herodis Attici, sub Adriano principe, ad quenam legatus quandoque Smyrneorum missus, ab eoque honorificè exceptus, & Museo Ägyptio adscriptus est.

Polemōnium πολεμόνιον, civitas est Themilycæ (que pontica regio est)

Sideno fluvio irrigata. Autor. Plin. lib. 6. c. 4.

Pölēmōnia, πολεμωνια. Diiscordidi. Herba quæ alio nomine philetzia appellatur. de qua Plin. lib. 5. c. 6.

Pölenṭā, æ, hordeum madefactum, deinde siccatum, & tostum. ξάφιτα.

GAL. Farine d'orge séchée au feu, ou frite, griote séche. ITA. Polenta, che si fa di farina d'orzo. GERM. Gersten mal ausgs dem mannvorszeiten Gersten muss machen wie bey unsaß Habermäls / Habermüss.

HIS. Polienda. ANG. Barley steeped in water and after dried, parched or fried. } Präparabatur autem hoc modo, Perfusum aqua hordeum hincant nocte una, postero die frigunt: deinde molis frangunt, servantque in multis dies. Est autem polenta tantum fœminini generis, quamvis Calepinus neotericos Grammaticos sequutus, putavit etiam in neutro genere inveniri. Cato de rer. rust. cap. 18. Tum id percolato, polenta adjicito. Vario de rer. rust. lib. 3. cap. 9. Polentam mistam cum nasturtii semine. Plaut. in Asin. Vbi sunt nequam homines qui polentam pransitant. Alij pinstant, non recte, vide πανονγιτη in Constantini Lexico plaut. Asin. sc. 1. a. 1. Vbi fit polenta tu fortasse dicis (de pistino) Duo omnino à Grammaticis adducuntur testimonia ex Ovid. Met. quibus probate conantur polenta fœmininum est, non neutrum. Vide Raphaëlem Regium Ovidij interpretem in 5. lib. Metam. & Despatiuum de generibus nominum.

Pölenṭārīūs, a, um, quod pertinet ad polentam, seu quod est ex polenta αλφινης. Plaut. in Curc. sc. 3. a. 2. Excutiam ex unoquoque eorum cripium polentatium.

Pölenṭā, æ, πολέμην. Oppidum est sub Apennino, in confinio Liguriz, cuius meminerunt Ptol. lib. 3. c. 1. & Plin. lib. 3. c. 5.

Polentinus, a, um, Suet. in Tib. c. 37. Polentina plebs.

Policastrum, Policastro. V. E. Lucania, sub A. Salernitano.

Pöli, orum. πόλεις, πολύμην. Martiano. GAL. Les poles du monde, arctique & antarctique. ITAL. Poli. GERM. Die großen ubrigelichen himmelischen punkten deren einer in Mitternacht ist zu eußerst süden dem kleinen Süden der ander stracks dagegen iro Mittag. HISp. Los polos del mundo. ANG. The polos arctik and antarctik. } Duo sunt puncta immobilia in celo, circa quæ tanquam circa cardines quosdam totum cælum volvi videatur: unde etiam nomen accepunt, δοῦλοι πολέμων, hoc est, à vertendo, sive circumvolvendo. Horum alter qui Borealis appellatur, in nostro hemisphærio perpetuo appetet, cui alter, quem Australem dicimus, ex diametro opponitur: neque ex nostro horizonte unquam conspicitur. Ab horum uno ad alterum imaginaria quædam linea dicitur, quam Axem appellant: cuius extrema occupant ipsi poli. Plin. lib. 2. cap. 15. Quoniam terra à verticibus duobus quos appellaverunt polos, centrum cæli est, nec non signiferi, obliquè inter eos siti Gell. c. 10. lib. 3. Circulos quoque ait Nigidius in celo circum longitudinem axis septem, è queis duos minimos, qui axem extream tangunt, πόλεις appellari dicit, &c. Vide Polus infra.

Pölia, armamentum equorum. πόλεια καὶ πολύμην. Varro, Equariam appellat. Vlp. l. 3. 8. D. de adit. edit. Si polia venierit, dicemus unum equum, qui vitiosus est, non omnem poliam redhiberi oportere. Hotomanus.

Polimen inis, ζεργη, λειάροι. Apul. De deo Socratis. Neque enim in emendis equis faleras consideramus, & baltei polimina inspicimus.

Pölimēntā, teste Festo, dicuntur testiculi porcorum quum castrantur, quod ad similitudinem vestium poliantur. Plaut. in Men. pernam itidem, aut sinciput, aut polimenta porcina. Sed polimenta non à politione vestium dicuntur, (ut voluit Festus) sed à Pola, quæ pila ex alata: quia polimenta, i. pilis similia. Vide Pola, sic à χαλκός (quod vereum è corio) fit fallos.

Poligon, ubi cadavera ponuntur, forsitan Pollinētrum. Sic supra lethum analogium supra quod legitur.

Pöllō, is, ivi, vel polij, politum, Orno, complano. { קְרָמָה מִצְבָּח לְאַתָּרָיו. GAL. Polir, orner. ITAL. Polire, ornare. GERM. Polieren/Stetten/aufzubauen. HISp. Polir, ornar, acicalar. ANG. To polish and mak trimme. } Deducit: δοῦλοι πολύμην, ab urbe, quod urbana omnia politiora esse soleant. M. S. Plaut. in Pæn. Politi, expoli, pingi, siugi. Virg. 8. Aeneid.

Ægidaque horrificam turbata Pulladis arma

Certam squammis serpens, aurōque polivant.

Ovid. 1. de Ponio. Eleg. 6.

Cur ego sollicita poliam mea carmina cura?

Cic. de natur. deor. Orationis faciendæ & poliendæ ignarus. polii calce. Vide Poliri calce. § Dicitur etiam hoc verbum de agro. Ennius apud Nonium Annal. 9. Rastrorū dentefabres carpit causa poliendi agri. § Hinc politi campi apud eundem, Testes sunt lati campi quos gerit Africa terra politos. Veteres etiam polie dicebant pro pila ludere, autore Festo. Vnde polulae, vel polæ, pila, vide Polula infra. § Hujus composita, Depolio, Expolio, Perpolio, Repolio de quibus suis locis.

Politum, dicimus cultum, ornatum. § טוֹרָם marūת טְכַרְתָּמָר memorat. § 6.

GAL. Polorn. ITA. Polico, ornato. GERM. Wel geziert / durchgezogen / aufgebunt. HIS. Polido. ANG. Polished trimmed. § Vario 1. de re rust. 2. Video hac venire Cn. Tremelium Scrofam, vitum omnibus virtutibus politum. Cic. 3. de finib. Quinetiam agricultura quæ abhorret ab omni polliciore elegancia, &c. Idem 4. Acad. Politissimus & acutissimus nostræ memoriae philosophus. Ibidem, Nihil acutius, nihil politius Aristotele. Idem P. Lentulo, Nunc, ut Appelles Veneris caput & summa pectoris politissima arte perfecit.

Politor, is, qui polit, artifex poliendi. Politores agrorum à Nonio dicuntur artifices agri diligenter colendi, & quasi polieadi. Vlpian. 1. 52. D. pro socio, si coœunda societate aitem operatice pollicitus est alter, veluti cum pecus in communi pascendum, aut agrum politi idamus, in commune quærendis fructibus nimirum ibi etiam culpa praestanda est.

politic, adverb. § γλυφούς, ἔκτασις, ὅρμα. GAL. Poliment, nettement, de bonne grâce. ITA. Politamente, ornamento. GERM. Schlichtig, glattig, zierlich. HIS. Polidamente. ANG. Cleanelie, trimmellie. § Cicero 1. Tusc. Fieri autem potest, ut recte qui sentiat, & id quod sentit, politè eloqui non possit.

Politulus, dimin. γλυφούτης. GAL. Un peu poli & orné. ITA. Al quanto polito. GERM. Simlich wos gebunt / ein roent durchgeriben. HIS. Polido un poco. ANGL. A little polished and trimmed. § Cic. ad Volumnium lib. 7. Epist. Opus est huc limatulo, & politulo tuo judicio.

Politrix, e, poliendi actus. § ιερότερον εἰσιν. GAL. Polissure. ITA. Eso polire. GER. Polierung, gletzung, anstrengung. HIS. Obra de polir, polideza. ANG. A polishing. § Plin. lib. 3. 6. cap. 6. Thebaica politura accommodatur.

Polito, nis, ejusdem significationis: ut politio operis, hoc est, extrema illa manus, quæ jam operi quadammodo perfecto imponitur. § Polito, cultura agri, quæ paetione fit mercede cesta, atque adeò ipsa merces. Cato, Politionem quo pacto dari oporteat.

Politiæ, idem quod elegancia sive ornatus, γλυφούτης, κόρημα. Ex eodem fonte manavit.

Polio, polionis, masc. gen. qui arma polit. Firmic. lib. 2. Mars & Mercurius in decimo ab Horoscopo loco poliones faciunt. Meminit Callistrat. 1. 50 ff. de jure immunit. 1. quibusdam.

Politor, qui agros polit & colit, certam pro mercede frugis partem capiens. Cato de RR. Eam partem in pristinum politor.

Polian, vide Polia.

Polites, pen. prod. edim. Priami filius ex Hecuba, quem Pyrrhus capta uibe in conspectu patris interfecit, ut refert Virg. lib. 2. Æneid. Ecce autem elapsus Pyrrhi de eade Polites, Vnde natorum Priami.

Polis, is, scm. gen. Latinè dicitur civitas & urbs.

Politia, e, Republica, status civitatis. § πολιτεία. GAL. Gouvernement de ville ou république. ITA. & HIS. Republica. GERM. Ein gemein Regiment in einer Stat. ANGL. A common wealth or government of a city or commonwealth. § Hoc nomine etiam Plato opus suum de Rep. incipit. Cic. 1. de divin. Vide quid Socrates in platonis politia loquatur, &c. § Politia, iuxta Aristotelem in Rho. est principatus, & cōsuetudo rerum, secundum quam vivere unumquemque, & conversari decet. Tres autem sunt, quia aut unus regnat, aut plures, aut omnes. Si unus & ille bonus, hic regnum constituet: si unus, ty. annidem: at si plures regnant, & boni, hi aristocratiæ: si mali, ochlocratia facient: si omnes, & hi boni, democratiam.

Policus, a. ura. Civilis, quod ad cives pertinet, quos Græci vocant τοπική. § πολιτεία. GAL. Politique, civil. ITAL. Civile. GERM. Städtisch, Bürgerlich. HIS. Civil, cosa de ciudad. ANG. Civil, belonging to citizens. § Cic. Attic. lib. 9. Sumpsi mihi quasdam tanquam theses, quæ & Politici sunt & temporum hominum, Idem Matrio, lib. 7. Epist. Sed quæ potest esse hominai politico delectatio, quum aut homo imbecillus à valentissima bestia lanatur, &c. plutarch. in comparat. Caten. & Aris. politæ & œconomicæ.

Policæ, orum, dicuntur de administrandæ civitatis ratione conscripti libri: ut Aristotelis Politica. πολιτεία.

Polum, πολιος, hecibi, quæ à canitie nomen habet, quod in capitulis secundis Dioscoride, aut in foliis secundum Plinium.

Polla, Argentaria mulier doctissima, Lucani Poëta uxoris, & in scribenda Pharsalia adjutrix: cuius frequens est mentio in Sylvis Papinijs.

Pollæ, vide Pollis.

Polleo, per duplex illi, possuum, valeo, multus sum viribus. § ιαχόλ. ixov, διαν. GAL. Pouvoir, avoir puissance & autorité. ITAL. Potere, valere. GERM. Vermögen, HIS. Poder. ANG. To have might power, and autorite. § Cic. in Par. Nec est ulla res quæ plus apud eum polleat, quam ipsius voluntas, atque judicium. Viden viginti mox quid pollent, quid possunt. plant. Aſi f. 3. 3. Quod genus illuc unum est pollens, atque honoratissimum. Idem Capt. sc. 2. 4. 2. Pollens lepidus, liber, Idem Cure, sc. 2. 4. 1..

Tu pollens urbe nepotis eris,

Ovid. 6. Fast. Plurimun pollens magis Tyria classis, Velleius. Itero Pollere pecunia. Senec. in Cas. c. 19. Liv. 1. bell. Pun. Multum illi terra, platinum mari pollent. Salust. in Jugurth. Quorum ea tempestate in Senatu auctoritas pollebat. Pollere ad, vel adversum. Plin. lib. 16. c. 22. Cur ego non eadem causa adversum omnes polleat, jure mitemur. Cic. 2. Offic. Harum igitur duarum ad fidem faciendam justitia plus poller. Poller contra. plin. lib. 24. c. 19. Heba quæ gigantur supra simulariis, contra anginas efficacissime pollet, ex aqua pota. § Accipitur

etiam pollere pro præstare, melius esse, utilius, præclarius. Idem plin. lib. 36. Ex oleo & aqua Ciliciz cotes pollent. Idem lib. 19. cap. 3. Sunt etiamnum duo genera nonnisi solidida nota vulgo: quum quæstus nullo polleant. § Hujus composita sunt, Præpollio, & Equipollo de quibus suis locis.

Pollens, tis, διωγόπος, participium, sive nomen ex participio plaut. Capt. Quod genus illuc unum est pollens, atque honoratissimum. Idem Cure. Vini pollens lepidus Liber, &c.

Pollentiæ, e, potentia. § ιεχόλεθ πολλεῖον διωγόπος. GAL. Priseance pourvoir. ITA. Potenza. GERM. Gewalt, vernögenheit. HIS. Potencia. ANGL. Power might. § Plaut. in Rud. Ne impiorum potior sit pollutia. Idem Casina, ut viro tuo semper sis superstes, atque ut potior pollutia, ut vincasque virum, vinctusque sies.

Pollentiæ, dea potentiae, à Romanis celebatur.

Pollentiæ, σομίλιον, plinio autore, oppidum olim in majore Balearum insula. Fuit & altera Pollentia juxta Alpes, iuxta Ianarum nobilitate: de qua Silius l. 8. fucique ferax Pollentia villi. § Fuerunt & Pollentini in Piceno, in quinta regione Italæ, non multum distantes à Tolentinatibus, ut indicat plin. lib. 3.

Pollēx, cis, Digitus primus in pede, & manu, qui & magnus quod vi & potestate inter cæteros digitos polleat. § ιαχόλ. βόην. μέγας ολέτρας, αύτιζη. GAL. Le poule de la main ou du pied. ITAL. Dito groppo, pollice. GERM. Der Daum oder gross zehndes Fuss. HIS. El pulgar, dedo grueso de la mano. ANG. The thumb. § Hinc & apud Græcos αύτιζη vocatus, quasi altera manus videatur. Alio nomine appellatur hallux, ιαχόλ. αὔτομας, salto, quod constiuta manu proximum digitum solus scandat. Plin. lib. 11. cap. 43. Hominis pollex articulos habet tres. § Premeret pollicem, proverbio dicitur pro favore: & Convertere pollicem, pro eo quod est alicui male velle. Antiquitus enim in pollice erat favoris, studiique significatio, qui faveret, pollicem premebat, qui contrâ malè alicui cuperet, pollicem convertebat. Idem lib. 28. cap. 2. Pollices, quum faveamus premeret, etiam proverbio jubemur. Horatius, utroque pollice, dixit, pro summo favore, 1. epist. 19. Consenitne suis studiis, qui crediderit te, Fautor utroque tuum laudabit pollice ludum. § Pollex, in aiborum corticibus, plin. lib. 13. cap. 4. de palmis aiboribus, Reliquæ teretes atque proceræ, densis gradatisque corticum pollicibus, ut orbibus, faciles se ad scandendam Orientis populis præbent, &c.

Pollēi, is, quod pollicis latitudinem, sive crassitudinem habet. § αὐτιζη. GAL. D'un poule. ITA. D'un dito groppo. GERM. Eine Daumen breit. HIS. Cosa de grandeza de un pulgar. ANGL. Of an inch in length or breadth. § plin. lib. 15 c. 24. Digitorum hominis longitudine illis, & interiùm falcata pollicari latitudine.

POLLICEOR, eris, verbum commune, secundum Priscianum, ultid promitto. Deducitur à pollice & licendo, quia qui licet batut, digitum tollebat. Cic. 2. & 3. in Verrem. § ιαχόλ. πολλεῖον κατεῖνας ητοιαχ νηταβαδ. αύτιζη, αύτομας. GAL. Promettre. ITA. Promettere. GERM. Vers heißen. HIS. Prometer. ANG. To promise, to assure. § In significazione passiva legitur apud Ovid. in Epist. Cydippes,

Exige pollicis debita jura tori.

Plaut. in Aul. Credo ego ædepol, illi mercedem gallo pollicitos coquos. Idem in Bacchid. Hospitium & cœnam pollicere, &c. Idem Men. sc. ult. a. 5. Pollicitus dare numum, (pro daturum) & dixerat. Ea à me accipe. Item, Mira memoras: utinam efficere, quod pollicitus, possies. Ibidem. Nam petit cum pollicetur, inhibet auum ut devoret. Idem Aul. sc. 4. a. 1.

Non sine taurino sanguine pollicita es.

Catul. de com. Beren.

— Quam (cæsarium) multis illa deorum

Lovia protendens brachia pollicita est.

idem ibidem. Ponitur aliquando pro affirmare. Cicero ad Curionem, lib. 2. Epist. De ipso Tito Annio tantum tibi pollicor, te majoris animi, &c.

Pollictor, aris, frequentativum. πολλεῖον ιαχόλ. plaut. in Mil. Aut tibi meam operam pollicitari.

Pollictatio, nis, Promissio. § ιαχόλ. ιαχόλια. GAL. Promesse. ITA. Promessa. GERM. Verheissung. HIS. Obra de prometer, prometimento. ANG. A promise. § plin. lib. 7. c. 57. Condita nova sesta, spretis legatis ex pollicitationibus Mithridatis regis, &c. Budæus, Pollicitatio, est offertenis solius promissum.

Pollictus, Participium. § ιαχόλ. ιαχόλια, ιαχόλια, ιαχόλια. GAL. Promis. ITAL. Promesso. GERM. Verheissen, zugesagt. HIS. Prometido. ANG. That promises. § Fidem pollicitam dicitis addere, Ovid. 3.

Fast. Torus pollicitus. Idem Epist. 20.

Pollictum, substantivum, id est, promissio. § ιαχόλ. ιαχόλια, τὸ ιαχόλιον, τὸ ιαχόλιον. GAL. Promesse. ITA. Promessa. GERM. Ein verheiss oder verheissung. HIS. Prometimento. ANG. A promise. § Colum. lib. 11. c. 3. Memoires pollicitinostri subjungimus cultus hortorum. Ovid. 1. de Aris, Pollicitus dives quilibet esse potest.

Pollinariüs, vide Pollis.

POLLINCIUS, is, ire. Corpus mortuum curare. § ιαχόλ. ιαχόλια. GAL. Oindre & ensevelir un mort. ITA. Governare & curare li corpori morti. GERM. Todte Körper salben und rüsten zu der Begrennung. HIS. Curare la sepultura de los muertos. ANG. To anointe und burie the dead. § plaut. in Prolog. Pan. Carthaginenses fratres duo fuerunt, eorum alter vivit, alter est mortuus. Propterea apud vos dico confidentius, Quod mihi pollinctor dixit, qui cum pollinxerat.

Pollinctor, ipia cadaverum unctio, & curatio. § ιαχόλ. GAL. Ensevelissement de mortis. ITA. Sepolinra de morti. GERM. Die todten salbung und rüstung zu der begrennung. HIS. Sepultura de los muertos. ANG. The burying of the dead. § plaut. in Sis. Hodie pollinctora est. Libitinarius autem die batur qui necessaria funeribus vendebat, & qui rationibus præterat libitinæ deæ, in cujus templo quæ ad sepulturam pertinebant, vendebantur. Docent plaut. in Prolog. Pan. Carthaginenses fratres duo fuerunt, eorum alter vivit, alter est mortuus. Propterea apud vos dico confidentius, Quod mihi pollinctor dixit, qui cum pollinxerat.

Pollinctor, is, ire, qui pollinxit, vel pollinxit. Curator funerum cu-

jus

ius officium erat abluere cadavera & ungere. {*σαρποντίς*. GAL. Ense-
velissimur de morte. ITA. Pizzicamorti. GERM. Der den Todten corpora
allen rath antrut / mit salben vnd andern dergleichen dingen so zu der
begrebniss notwendig sind. HIS. Et que cura la sepultura de los muertos.
ANG. A burier of the dead. } Plaut. in Asin. Equis currit pollincto-
rem accersit. Idem in prolog. pæn. Vide Pollincio suprà. Apuleius,
pollinctus ejus functi, dum unctionem parat. Mart. lib. 10.

Iam scrobe, iam pollinctore parato.

Pollinctoria, pulvinaria aice mortuorum. Gl. Isid.

Pollinctum, ubi cadavera ponuntur. Gl. Isid.

Pollinctor, pollinctere, pollinctio, vide pollus, inus.

Pollio Asinus. ut historicus citatur à Sueton. in Ces. cap. 53. & Orator. in
August. cap. 43.

POLLIS, inis, & pollen, inis, Flos tritici, à verbo polleo, quod frumenti
per tritio prestantissima sit. {*ζερόης*, πατικά. GAL. Fleur de Farine, la fa-
rine plus delie ITAL. Fior de frumento flor de farina. GERM. Die blum
oder das beste theil des Korns/oder das reineste Mdl / so gernlich hind
vnd hör strahlt HIS. Harina de trigo muy apurada, harina sotil. ANG. The
flour o' wheate. } Plin. l. 18. c. 10. Ex Afico justum est e modis red-
dere semodios, & pollinis sextarios quinque. Ita enim appellant in
tritico quod florem in silagine. Marcellus Diocoridis interpres, pol-
linium esse ait, tenuissimum pulverem, subtiliorēmque farinæ partem,
qualis circa molas plerunque, & loca in quibus panis pinxit, parieta-
bus habens inventur.

POLLINÄLUS, a. um, ad pollinera pertinens, *μυρύτης*, ut Cribrum-pollina-
riu[m], quod è lino, non è setis equorum fit ad pollinem purg. n.dam.
{*λογοντός οὐ μεγάλης παρατούσας καθαρίζεται*, ἀλογόπιτης. GAL. Un-
bûteau ou sac fin & delié. ITA. Burato, setaccio, tamiso. GERM. Der
Beutelsack/oder beutelsh. HIS. Cedazo. ANG. A sieve to sift flour youth. }
Nam cuba quæ ad excutiendam farinam sunt, excussoria dicuntur.
Plin. l. 18. c. 11. Criborum genera Gallæ setis equorum invenerit, His-
pania exexcussoria ac pollinaria.

POLLINTOR, is. Curator pistriñæ, qui facinam facit & pollinem, qui pollinariori
cribro pollinem purgat, à polline farina deductum nomè, {*αἴρων*. GAL. Bluteur ou passeur. ITA. Chi tamisa, setaccia, buata.
GER. Ein Müller oder Mälzer. HIS. Panadero. ANG. A sifter of
flour. } Cato de re rust. c. 5. Operarium, mercenarium, pollintorem,
diutius eundem ne habeat die.

POLLINCER, à pollinco, est farinam in pistriño lucifactam dividere, in-
quit Sipontinus. *μυρύτης*.

POLLINCO, nis, vel bale à pollinco, quod est farinam in pistriño divide-
re. Cato c. 13. 6. Pollutionem in agro Casinate & Venaf. i sic dae-
cōptet. Vide reliquum ad Catonem.

Polliones, portiores mortuorum. Vetus. Voc. suprà fuit *illiones*.

POLLIBRUM, Vas est larum quod & pelvis vocamus, à polluendo dictu.
quod eo aqua ex manuum ablutione polluta excipiatur. {*τέρπη χιρ-*
νιδα, πολύτης. GAL. Va bassin à laver les mains. ITA. Bacino, ba-
cile. GER. Ein handbecken. HIS. Fuente para lavar las manos. ANGL.
A basin to wash hands in. } Antiqui etiam ad pedes abluendos pollu-
bō utebantur. Liv. Andron. apud Nonium, argenteo pollubrio, & aureo
gutto. Fabius pictor, Aquam manibus, pedib[us]que dato, pollubrium si-
nistra manu tenet, dext[ra] vasum cum aqua. Pollubrium, inquit Non-
nius, quod Græci *χιρνίδα* nos trulleum vocamus, Unico autem l. vide-
tur scribendum. Apud Nonium scribitur unico l. Item apud festum
alias unico, alias gemino.

POLLUCEO, ex, xi, verbum ad sacra pertinens, significans dedicare, vel
vovere, vel (ut alij volunt) libamenta Herculi in aram porrigeare. {*διδά-*
σιον. GAL. Sacrifier ou faire banquet magnifique en un sacrifice. ITAL.
Dedicare, apparechiare convito magnifico & suntuoso. GERM. Herlich
zueignen/oder auff opferen/auff ein Opfer ein herliche Maalzeit zurüsten.
HIS. Dedicar o sacrificiar. ANGL. To sacrifice or to mak a magnific
bankett in a sacrifice. } Vnde sacrificium polluctum dicebatur quo
Herculi decima solebant sacrificari. Plaut. in Stich. Ut decim à partem
Herculi polluceam id est, splendide dedicem. Hoc verbo usi sunt au-
tores quoties opipara dapeis, veluti in sacrificium Deorum, & in pri-
nis. Herculis facturi erant, cui decimas omnia retum Romani voto
reddabant, Macrobius, Catilones eos propriè appellat, qui ad pollu-
cium Herculis ultimi quum venirent, catillos I. guiebant. Ad pollu-
cium hoc est, ad magnificum epulum, quale Herculi solebat fieri. Nam
polluctum, cœna est pollucibilis & opipara. Plaut. in Rud. Specta-
tores vos quoque ad cœnam vocem, ni datus nihil sum, neque sit
quicquam pollucti domi, id est, si nobis esset cœna tam laute appa-
rata, quam esse solet cœnum qui votivum epulum faciunt, (hoc est,
polluctum) ad cœnam vos vocasset. Ex Bidaeo. } Hinc Polluctus, a.
tun, libatus, stue cumulatus, largiter exceptus, & tractatus. Plautus jo-
cans, Polluctum virgis dicit, quasi largiter exceptum, Cœn. 3. a. 1. Tum
meam Venerem vicupetas? quod quidem in hi polluctus virgis selvis
sermonem serat.

POLLUCIBI. is, cœna, à Macrobius dicta est opulenta opipara, & splendi-
da, *μεγάλη σερβία* deistoy.

POLLUCIBILI. ē, adverbium, Splendidè & lautè {*πολυτελής*. GAL. Som-
pneusement. ITA. Suntuosamente. GERM. Rüstlich, heilich. HIS. Magni-
ficamente. ANG. costly. } Plautus in Moſ. Pascite parasitos, opsonate
pollucibilitatem.

Polluctor, qui pollucet. Gl. Isid. Polluctate, consecratio.

Polluctum, locus sacrorum. Gl. Isid.

Polluctum, vide in Polluceo.

POLLULUM labellum, vide Labellum.

POLLUO. is, üi, utum, Inquino, conspurco, fecido, contumino. {*πολύτιμο*
την τιμητικόν επιτελεῖ, πολύτιμον. GAL. Schiller & polluer. ITA. Macchia, e, s, orca-
re, imbrattare. GERM. Beslecken, besödlen, vermaßgen. HIS. Ensu-
ziar. ANG. To defile, to mak filth. } Cic. pro Rosc. Amer. Nemo enim
putabat quemquam esse qui quara omnia divina, atque humana jura
sceleris nefario polluisset, somnum statim capere potuisset. Ovid. 1.
Metam. Afflatuque suo populos, uerbisque domosque polluit. Cic. pro
domo sua, ille qui non solum aspectu, sed etiam incesto flagitio & flu-
pro polluit ceremonias. Horat. 4. Carm. Ode 5.

Nullis polluitur casta domus stuprie.

Vig. 3. Aeneid.

— Polluit ore dapes

Senec. cap. 16. de consolat ad Helviam, Polluere faciem lenociniis, aut
coloribus Ovid. 4. Fast.

At quicumque ne, as audi prohibente Deorum

Numine polluerant pontificale caput

POLLUTUS, a. um, particip. {*πολυτός νιμά πολύ ταῦτα μητινός*, μη-
τινός. GAL. Pollu, pollillé. ITAL. Contaminato, lordato, sporato.
GERM. Beslecken, besudlet, vermaßget. HIS. Ensuizado. ANGL. Defiled,
made filthy. } Lucan. 1. 2.

Quemque suis rapinat scelerata in pralia cause.

Hos polluta domus, legesque in pace timenda.

Virg. 3. Aeneid.

Lingueret pollutum hospitium, & dare classibus Austrum.

¶ Hinc nocturnam genitiam somno spasmam, pollutionem appellat μολυσμός.

POLLUX, olim Polluces, Iovis ex Leda filius, frater Castoris. πολυδευκός.
Hunc fabulantur Poëtae fuisse immortalem, & nihilominus immorta-
litatem suam cum fratre mortali divisiisse, &c. Virg. 6. Aeneid.

Si fratrem Pollux alterna morte redemit,

Itaque reditque viam roties.

Sueton. in Tib. c. 21. Dedicavit & Concordie redem. Ita Pollucis &
Castoris suo fratrique nomine, de manubiis. ¶ Est etiam Pollux Græ-
ci Grammatici nomen, qui sub Commodo principe Athenis docuit.
Eius hodie nihil extat praeter Onomasticon.

Pollyenus, astutus, versipellis. Gl. g. b.

Polonia, Polen, Pologne, provincia amplissima.

Poloſus, altus, polosé, altè Gl. Isid. Vetus. Voc. Poloſus, a. um, altus, vel su-
perbus, vel ornatus.

POLULA, vel Polæ, erant pilæ ex aluta molli temento factæ, quibus da-
tatis ludebant in foro. Vnde polæ dicebant pila ludere veteres, ut
auctor est Festu. Id tractum à Græco. Nam πολυλαρνα veiectum signifi-
cat ex aluta tubra confeatum, quod gestabatur in pompa Liberi. Hinc
polæ Latinæ, quæ ex aluta siebant, & polimenta, de quibus suprà
Hæc ex Scaligero.

Polulus, adjecitum, pro paululus, vel parvulus : antiquum. Cato de
re rustica cap. 10. Uracos tres, labellum polulum, amphoricas olea-
rias duas.

Polumen, polum locutus sacrorum lege *pollūtrum*, Gl. Isid.

Polis, πόλεις, Ag. iugentinus sophista, Gorgæ auditor, primus in oratione
inveniens dicitur, τὰ πολιον, αὐτὶς γένει, τῇ ὁμοειδεῖσι: quod minimè
verum est, sed jam inventis sacerdotiis usum tuisse constat. Hæc Philestratus.
Suidas scribit eum genealogiam eorum, qui ad Troiam profecti
sunt, scripsisse, simul & navium catalogum.

Polus, οἱ πόλεις, Le pole Arctique, en Antarctique. Ovid. Eleg. ult. lib.
4. Trist.

— Quot inter

Occultum stella, conspicuamque polum.

Ibid. Eleg. lib. 4. Trist.

Polo fixa nequeunt tibi dicere flammae.

Poly, πολὺ, in quibusdam vocibus Græcis, ad Latinas translatis, legitur,
quæ sequuntur, multitudinis significatio, nullo generis discrimine,
aliо qui mouetur πολὺ πολὺ πολὺ, multus, a. um.

Polyacanthos, πολυάγαπτος, herba est spinos habens lanugines, cujus
meminit Plin. lib. 21. c. 16.

Polyægos, πολυάγαπτος, insula una ex Sporadicis, à caprarum multitudine
dicta.

Polyænus, πολόνγρος, Sophista Sardianus, temporibus Cæsaris Dictatoris
& Antonij triumviri, Scripsit orationes judiciales. Triumphi Parthici
M. Antonij libros tres. ¶ Fuit & alter, Macedo genere, qui de Thebis
scripsit, & de re militari, Suidas. Ejus extat Stratagematum liber.

Polyændron, πολυάνδριον, in Græcia civitatibus dicebatur commune
hospitum sepulchrum, ita dictum à multitudine sepulchorum. πολυάνδριον
enim Græci significat populosum.

Polyandrium, πολυάνδριον, locus ubi multi viri sunt: deinde ubi multi ho-
mines, usurpati pro sepulcreto, ubi multi sepulti.

Polyandria, multitudo civium.

Polyanodinos, πολυανδρίων, cincta.

Polyanthæ, ὄν, πολυάνθεος, ranunculi species, herba est causticam vim
habens, quam nennuli batrachion appellant. Ruellius putat eam
herbam esse quam herbariorum vulgus *Pedem corvinum* appellat.

Vide Plinum lib. 27. cap. 12.

Polyæna, sive Polyarnes, & πολυάνθεος, multorum agnorum, sive qui possi-
det multos agnos. Vario lib. 1. de re rust. c. 1. Veteres poëtae alios vo-
cant polyarnas, alios polymelos, alios polybutas, id est, multorum
agnorum, multarum ovium, multorum boum.

Polyblus πολυβλος. Insignis historicus ex Megalopoli Arcadiæ civitate,
Scipionis Africani præceptor, qui Romanam historiam libris quadra-
ginis conscripsit. Autor Suidas.

Polybutes, πολυβούτης, s. qui multos boves habet.

Polycandulum, πολυκανδήλος, candelabrum, in quo multæ candælia pos-
sunt à candela.

Polycarpon, heba sponte nascentis in segetibus. H. P.

Polycaipus, πολυκαϊπος, Ioannis Evangelista discipulus, & Smyrnæ-
rum Episcopus, Latinè rem ubi rem & fertilem significat.

Polycaste, es, πολυκαστη, Nestoris filia, apud Homerum in Odyss.

Polychronus, a. um. {*πολυχρόνος*. GAL. De long temps. ITA. Di longo
tempo. GERM. Langwirrig. HIS. De largo tiempo. ANGL. That lasteth
long. } Diuturnus, longævus, & multi temporis: sicut ἀληγόνες, qui
patum vivit. Unde cornices dictæ polychroniae, quod integras statas
vivere dicuntur.

Polyclitus, πολύκλιτος, Statuarius eximus diligentia & decorè cœ-
teris præcellens. Nam ex ære plurima confecit signa, gravissimorum
scriptorum præconiis nobilitata: ex quibus in primis commemorantur
astragalizantes, hoc est, talis ludentes, quo opere nullum absolutius
fuit judicatum. Fuit & Sycionius discipulus Ageladæ. Duas codi-
sigmenta

argumento statuas fecit, alteram ex ingenio & suo iudicio, alteram verò ex vulgi opinione, & ex sententia cuiusvis prætereuntis. Quibus peccatis tuibam admittit, ac peccatum sua ostensa magnopere laudatur: altera deinde, non sequēt. Atqui scitote (inquit) haec quam tanto pere laudatis, me fecisse: quam verò vituperatis, vos fecistis. Autor *Ælianuſ de varia hīſtoria*. Hinc adjectivum, *Polyclētēus*, pen. pro. *πολυκλητός*. Stat. 2. *Sylvar.*

— quod ab arte Myronis,

Aut Polycleteo jussum est quod vivere cœlo.

Idem 4. *Sylv.*

Quod Polycleteis visum est spirare caminis.

πολύενθον, πολυκάμηον, quasi multatum tibiatum, herba cunilæ simili, semine puleg. j. surculosa, multis geniculis. Vide Plin. lib. 26. c. 14.

Polycrata, nobilis fœmina gaudio expravat. Aristoteles apud Gell. c. 16.

lib. 3.

Polykrates, πολυκράτης. Nomen proprium tyranni, qui in Samo insula rerum potiebatur. Hic & opibus, & felicitate apud historicos inclitus est: quoad vixit, non tam fortunæ alumnus dici potuit, quam patrus. Annulum habuisse fertur, incredibilis pretij, sibiique charissimum, quem, ut nimis sibi blandientem fortunam aliqua adversitate temperaret, in mare abiecit: quem tamen postea in ventre piscis inventum recuperavit. Verum quamquam eidem in vita nihil adversi contigisse ferunt, mors infamis, & ærumnola docuit neminem ante obitum meritò dici posse felicem. Idem enim ab Oronte Satrapa Persarum captus, suspensusque, genere mortis tertiimo diem clausit. Ex Strab. lib. 14. Hujus item meminit lib. 5. de finib. Floruit eodem tempore quo Pythagoras & Anstecon. ¶ Polykrates Ephesiorum præsul, temporibus Severi principis, ut scribit Hyeronimus, eodem nomine, clarus literis floruit. ¶ Fuit & alius Polycrates, cuius meminit Quint. cap. 17. lib. 2.

Polydāniās, antis, πολυδάνης. Proprium Troiani, Antenoris & Theanūs sororis Hecubæ filij: qui Lycasten Priami filiam, sed ex concubina suscepit, uxorem duxit. Hic cum Antenore patre & Ænea urbem Troianam Græcis dicitur prodidisse. Poëtae Græci, ut primam humus nominis syllabam extendant (nam alioqui in hexametro versu locum non habet) πολυδάνης, scribunt: quos & Persus imitatus est Satyr. 1.

Ne mibi Polydamas, aut Troiades Labeonem

Pratulerint.

Sonat autem Polydamas Latinè multorum dominòrem, quasi πολύς θηρίον, vel multarum uxorum virum, quasi esset Polidamar, vel Polydaimars, eo enim respexit Cornutus in Persium quum Polydamanum multinubam interpretatus est. ¶ Polydamas Pancratiaest nobilis qui æmulator Herculem, leonem inertis amplexus superavit: caurum ingentem apprehensis extremis pedibus retro tenebat: cursum agitatum se se opponendo altera manu apprehensum ex cursu trahebat, in quoque insiliebat dejecto auriga. Accersitus à Dario Aixaxerxis magno filio, ter apud eum ex provocatione victor fuit. Postremò post cenam in caverna, quum saxum à vertice ruinam minaretur, diffugientibus convivis, confusus ipse viribus, ac manibus posse illud sustinere, oppressus est. Autor Pausanias.

Polydētēs, πολύδετης, Rex Seriphii insulæ, qui Perseum Iovis & Danaes filium educavit. Cujus tandem ingenium veritus, audaciæ nque & felicitatem, spe illectum æteinæ gloriæ ad superandum Gorgonem compulit: quo devicta redenti Perseo quum semper detraharet, conversus est ab illo in silicem monstrato capite Medusæ, ut fabulatur Ovid. lib. 5. Metam.

Polydōrā, πολύδωρα. Insula Propontidis, apud Plin. lib. 5. c. ult. ¶ Polydora nymp̄ha, Oceanī & Tethyos filia. Hesiodos in Theog.

Polydōrūs, πολύδωρος, filius fuit Priami ex Hecuba, quem pater initio belli Troiani, communis Martis exitum veritus, cum magno auri pendere educaudum tradidit Polyinnesor Thraciae regi, antiquo hospiti, amico & genere suo. Sed ille deleta Troia, cæteisque Priami ferè omnibus liberis interfecit, auri cupiditate adductus, Polydorum in littore spatiante, telis aggreditur, & frustra fidem decorum, hominūque implorantem occidit: cæs̄o que tumultu superinjecit, cui supercrevere iuxti virgulta, ut autor est Virg. lib. 3. Æneid. Id quum mater Hecuba intellexisset, simulavit se ingens adhuc auri pondus velle illi secretò indicare, quod pro filio acciperet. Quod avarus rex verū existimans, mox ad Hecubam profectus, illius unguibus obsecatus est. Extat tamen & alia de Polydoro fabula: nempe Græcos per Thraciam venientes hunc cepisse: Priamum autem pro redemptione filii Græcis dedisse urbem, quæ postea ab eventu Antandros dicta est: quæ accepta illos tamen nihilominus Polydorum lapidibus obtulisse. Hæc sc̄i Sev. viii in locum illum 3. Æneid:

fuge littus avarum.

Nam Polydorus ego, &c.

¶ Alius fuit Polydorus Priami filius ex Laothoe Altæi Lelegum regis filia, quem Achilles cum fratre Lycaone in bello Troiano interfecit. *Polygalum*, vel *Polygala*, πολύγαλον, herba palmi altitudine, in caule lumen foliis leanticulæ, quæ potata, lactis ubertatem inducit, à quo effectu nomen accepit. Plin. lib. 27. c. 12. Diosc. lib. 4. c. 14.

Polygamus, πολύγαμος, multiudo nuptiarum: multis simul uxores habere.

Polygnōtūs, πολυγνώτης. Nomen pictoris præclarissimi, patria Thasij, qui nonagesima Olympiade floruit. De eo Plutarchus Cimo. Quint. l. 12. Instrut. orator. Plin. l. 33. c. 9. Hic primitus mulieres incida ueste pinxit, capita earum mittis versicoloribus operuit, pluriuntique pictaræ primus contulit. Pictus siquidem instituit os adaperire, dentes ostendere, & vultum ab antiquo rigore variare. Delphis zedem pinxit, & Athenis porticum quæ Pœcile vocatur, idque gratuitò, quum partea eius Mycon mercede pingeret: quo nomine Amphictiones (quod est publicum Græciæ concilium) hospitia ei gratuita per universam Græciam decreverat. Pinxit præterea & Ocnum, teste Pausania, sparsum torquentem, asinamque astantem, quæ quicquid ille roserat, statim præroderet. Quo ænigmata significare volobat, patremfamilias laboriosum quidem, sed cui domi esset uxor prodiga, quæ quicquid

ille sudore suo corrallisset, strenuè profunderet. Vide Erasmi adagia. *Polygōnatum*, πολυγόνον, herba sine foliis, asparagi caule, in cicutinæ aculeum habens, à frequentia geniculorum dicta Plin. lib. 27. cap. 12. *Vulgaris Salomonis sigillum* appellat.

Polygonius, α. um, πολυγόνος, multis angulis constans.

Polygōnōtēs, πολυγόνοις, herba est folio laui, longa, renuisque, adversus serpentes, ac priuatim aspidem ex acetato pota efficax. Aquibusdam clematis ægyptia, ab aliis daphnoides appellatur. Autor Plin. lib. 24. cap. 13.

Polygonum, πολύγωνον. GAL. L'herbe saint Innocent, appellée des herboristes Centinodia, ou corrigiola. ITA. Corrigiola, centinodia. GER. Wegergras. Wegröhr. HIS. Cientoñudos, correola. ¶ Herba à geniculatum multitudine, quam nos sanguinaria vocamus, foliis rufæ, & semine graminis similis. Succus ejus infusus naribus, suppressit sanguinem. Plin. lib. 27. c. 12. Diocord. lib. 4. c. 5. Colum. lib. 7. Sanguinalis herba quam Græci πολυγωνον appellant. Hoc nomen veteres usurparunt pro secundo. Vulgaris Centinodium appellat.

Polygrammatus, α. um, πολυγράμμος, multis libris constans.

Polygāmmus, α. um, πολυγάμμος. Græma est smaragdo similis, transversis multis albis lineis distincta. Vide Plin. lib. 37. c. 9.

Polygynæcon, mulierum frequentia Plin. lib. 35. c. 11. Pinxit in templo Eleusinæ Phylachnum, Athenis frequentiam, quam vocavere polygynæcon.

Polyhymnia, vide *Polympnia*.

Polyides, staphis agria.

Polyistōr, qui multarum rerum gnarus est. πολυιστόρ. GAL. Qui a beautate corpore, qui sc̄iat beaucoup, fort savant. ITA. Chi sa molto, chi ha molto sapere. GER. Ein der vil weist. HIS. El que sabe mucho. ANG. That bath reade muche, very roye. ¶ Latinè multis sc̄ius dicitur. Hoc nomine appellatus dicitur Apion, de quo Gell. lib. 5. c. 14.

Polylogus, πολυλόγος, multiloquus πολυλογια, multiloquium.

Polyloquus, Plauto, ex Græco & Latino. Merè Græcum est πολυλόγος, merè Latinum multiloquus.

Polymartius, Bonitzer. V. olim Etruriæ, nunc opidum tenue.

Polymedæ, Plinius lib. 5. c. 3. Troiadis oppidum, Helleponio adjacens.

Polymitūs, α. um. πολυμήτης, πολυμήτης. GAL. Tissu de fils de diverses couleurs. ITAL. Di più colori. GER. Das aus vielerley farbenen oder einfarbigen gerodhet ist und nicht einerley farb hatt / als der rögelechting schürzen. HIS. Texido con muchos lizos de diversos colores. ANG. A garment of twisted silk of diverse colours. ¶ Quod multis diversisque constat liciis sive filis. Hinc polymita dictæ vestes quæ versicoloribus liciis contextæ sunt. Plin. lib. 8. c. 48. Plurimis verò liciis contextæ quæ polymita appellant. Alexandria instituit.

Polymitarius, qui varijs coloris filis opus variegat.

Polynestor, ris, Rex Thracum qui Polydorum Priami filium avaritiam impulsum interfecit. Vide in *Polydorus*.

Polympnia, sive *Polympcia*, πολύμητη, una musarum, à memorie magnitudine dicta. Nam πολύς, Græci memoriam vocant. Producit autem hæc dictio penultimam syllabam, quum apud Græcos & diphthongo scribatur. Fuerunt qui corrupti putarent, adducti versu Virgilij. ex Epigrammat.

Signat cuncta manu loquitorque Polymnia gestu.

Verum in castigatiis exemplaribus legitur *Polymnia* per quinque syllabas sine conjunctione que. Quem etiam in modum Horatius hac voce usus est. lib. 1. Carm.

Euterpe cohiber nec Polymnia.

Sunt qui Polyhymnia scribant, ut à cantus multitudine dicatur, Ovid. 5. Fast. Finierat voces Polyhymnia. Ita scribit Passer. Magis tamen placet superior scriptura.

Polymorphus, α. um, πολυμορφος, multiformis.

Polymyzus. πολυμύζης. GAL. Qui a plusieurs becs à mettre la meche, de plusieurs meches. ITAL. Lucerna di molti stupini. GER. Ein amper so voll tachten röden hat/und an vielen orten mag angezündet werden/ ein leuchter mit vil rören. HIS. Candil de muchas mechas. ANG. That hath many matches. ¶ Lucerna quæ multos habet canaliculos, & in his funiculos, illustrandis conviviis accommodata. De hat Martialis. lib. 14.

Illustrem quum tota meis convivia flammis:

Totque geram mycos, una lucerna vocor.

Polyjuices, πολυχειρες, & Ethocles OEdipi Thebanorum regis filij fuerunt, qui de regni hereditate dissidentes, singulari certamine congreſi, mutuis vulneribus ceciderunt. Latiū prosequitur hanc historiam Statius in Thebaid.

Polyonymon est inter nomina Helxines.

Polyos, quædam herbi, quæ à Latinis dicitur omniorbia. Vet. Vocab.

Polyptetes. πολυπτετης, Pirithoi & Hippodamia filius, teste Homer. Iliad. 12.

Polyphagus. πολυφάγης. ANG. A great eater. ¶ Latinè verti potest multivora. Creditur etiam polypago cuidam Ægyptij genelis crudam carnem, & quicquid daretur, mandere assueto, &c.

Polyphagia, πολυφαγία Edacitas, voracitas. ANG. A greedie eating. ¶

Verum Græcas id genus voces, quæ Latinitas literis scribi non confuerunt. Lat. usus fuerit, in Græcum Lexicon tanquam in propriam familiam telegrave.

Polypharmacus, πολυφάρμακος, pharmaci abundans.

Polyphemus, πολυφημος. Cyclops, Neptuni filius ex Thoa Phorcii filia, ingenti corpore, qui unicum tantum oculum, cùmque in fronte habuit. Hic Galateam nympham fertur adamasse. A cinque puerum, quem sibi illa præferebat, laxo interemisse. Vlyssem quoque vi tempestatis in Siciliam delatum antro suo inclusit, quatuorque ex comitibus ejus devoravit: reliquos codem mortis genere perempturus: nisi prætertens Vlysses vino nigro, inebrisasset: altoque sopore obruto, adusto stipite oculum evulset. Vide latius totam hanc fabulam apud Homēri. Iliad. 10. Odys. Setv. in illud Virg. 3. Æneid.

Nam qualis quavisque caro Polyphemus in antro

Lanigeras claudit pecudes.

Multi, inquit, Polyphemum dicunt unum habuisse oculum, alij duos, alij

alij tres, sed totum fabulosum est. Nam h̄c vir prudentissimus, & ob hoc oculum in fronte habuisse dicitur, id est, juxta cerebrum, quia prudentia plus videbat. Verū n̄ v̄lles eum prudentia superavit: & ob hoc cum cæcasce fingunt. H̄c Servius. Cic. quoque de Polyphemō. lib. 5. Tusc. sic scribit, At verò Polyphemum Homerus, quum immanem ferū inque fāxisset, cūm ariete etiam colloquenter facit, ejusque laudare fortunas, quod quod vellet ingredi posset, & quā vellet attingeret. Rectè id quidem, nihilo enim erat ipse Cyclops, quām aries ille prudentior. H̄c Cicero.

Polyphyllon, est inter medij nomina, apud Dioscor. πολύφυλλον, est, multis foliis præditus.

Polyplūslos, ξηρεγ τασιβιρ. πολύπλους. GAL. Pecunieux riche. ITAL. Danaro, ricco. GERM. Vast reich/der vil gest hat. HIS. Rico que tiene muchos dineros. ANG. Very richo. 3 Latinē bene nummatus. dicitur, sive ubertim dives: à πολὺ malthum, & ωάστη dives Plaut. in Capt. sc. 2. a. 2. Quo de genere natus est illuc Philocrates? r. Polyplusios.

Polyptodium, ξ πολυπόδιον. GAL. Polypode. ITAL. & HISP. Polypodio. GERM. Engelsfuss. ANGL. Valsarne, polipodie. 3 Herba dicta, sive quod radix ejus veluti citros ad similitudinem polypi piscis habeat, sive quod farina ejus indita naribus polypum confundit, Filicula vulgo dicitur. Plin. lib. 2. c. 8. & Diosc. lib. 4. c. 198.

Polypragmon, multis πένσεστον, i. negotiis se implicans: curiosus.

Polyticha, publicæ rationes, chartæ publicæ. Cerdæ.

Polyptōn, πολύπτων, apud Rethores figuræ nomen est, quæ sit quoties diversis casibus ejusdem dictionis oratio variatur, hoc modo: Senatus est summi imperij consilium: Senatui Reipub. cura demandatur: ad Senatum in dubiis periculoſisque rebus omnis civitas respicit, vide plura de hac figura apud Rutilium & Aquilam Romanum. Dietum πολύπτων, quasi casibus abundans: nām πτῶν Græcis casum significat.

Polyptychum, πολύπτυχον, multis πτυχαις, i. plicis constans, ut πτυχαις dñe. Hinc absolute polyptychum liber ex multis plicaturis. Polypus, ξ πολύπος. GAL. Poupe ou pouple. ITAL. Polpo pesce. GERM. Ein meersisch mit viii füßen. HIS. El pulpo pescado conocido. ANG. A fish with many feet. 3 mascul. gen. polypi & polypodis, piscis ex genere τη μελαγδεων, hoc est, eorum qui molli cutē teguntur, à multis pedibus appellatus: cuius descriptionem, naturam & genera, vide apud Plin. lib. 9. c. 20. Per metaphoram polypus accipitur pro homine rapace: quod à Polypo pisce translatum est, qui quicquid brachiorum flagellis nactus fuerit, arctissimè retinet. Plaut. Aul. sc. 4. a. 1. Ego istos novi Polipos, qui ubi quid tetigerint, tenent. ¶ Nonnunquam polypum dicimus omnium horatū hominem, qui se omnium ingeniis omniaque tempori novit accommodare: ea quoque metaphora à polypi piscis natura sumpta, qui ad similitudinem loci cui adhæret, colorē immutat, maximè in metu. ¶ Est, etiam polypus narium moribus, quum caro interiora nasi occupat, à multifida incisione qua polypi piscis pedes imitari videtur. 3 GAL. Un morceau de chair qui croit dans le nez, pouppo. ITAL. Malaria nel naz. GER. Ein geschrödt der nasen oberig fleisch in der nasen. HIS. Dolencia en las narizes, como carne de pulpo. ANG. A piece flesh which groweth in the nostrils. 3 Morbi hujus descriptionem & remediam, vide latius apud Celsum lib. 6. cap. 8. Cato de re rust. Etsi polypus in naso introierit, brassicam erraticam, aitiam, tritam in malum conjicito, & ad nason admoveto.

Polyptōs, qui eo modo laborat. 3 πολυπόδης. GAL. Celuy qui a une pouple au nez. ITAL. Chi ha sal malitia nel naso. GER. Det ein solches geschwör in der nasen hatt. HIS. Doliente de tal enfermedad en las narizes. ANG. That is sick by flesh growing in the nose. 3 Martial. lib. 12.

Nasutum volo, nolo polyposum.

Polyphizon, accommodatur compluribus herbis. πολύφιζος, or, est multas pīz, h. c. radices habens.

Polyphaitos, πολύφαιτος, opus polyphaiton, quod multis rotis trahitur. Vide Trifastos.

Polystaurion, πολυσταύρων vestis patriarchalis, cui multæ crucis erant intextæ: quod & φαριλίον dicebatur, erant autem illæ crucis intextæ penulæ albae. vide Gl. Græcob. Meursij.

Polythydōn, πολυθύδην, figura quum sermo multis conjunctionibus concatenatur. Virg. 3. Georg.

— tellūmque larēmque,

Armaque, Amycleumque canem, Cressāmque pharetrām.

Dictum polysyndeton, διὸ τὸ πολὺν συνδίκων, hoc est, à multitudine conjunctionum.

Polyyntheton, πολυνήθητον, figura quum sententiæ multorum articulorum convenienti copia continentur: ut Ille hunc pœna constrictum trahebat: hic autem vociferabatur: concursus verò non mediocris erat: quum tamen omnes opitulari vellent, sed nemo audebat, neque ibi magistratus aderat, neque circumspicientes, quod potissimum confungebant, repei iebamus. Rutilius Lupus.

Polytelia, πολυτέλεια, oppidum Melopotamiæ, apud Plin. lib. 9. c. 26.

Polythōn, ξ πολύτηχον. GAL. Capillui Veneris, polytrichon. ITAL. Capel Venere. GER. Marruten vnd abthon. HIS. Politrica. 3 Herba est quæ alio nomine Callitrichon dicitur, quod multos, & puichos nutriet capillos, Dioscorides adiantum appellat, vulgus Capillum veneris. Legitur & nominativus polytrix. Plin. lib. 2. c. 4. Polytrix iisdem inventatis utilior.

Polyxena, πολυξένη, priami filia formosissima, ex Hecuba conjugé, quām Pyrrhus Achillis filius, Troia capta, ad patris sui tumulum jugulavit. Ferunt enim Achillem quum ad Troiam bellum gereret, polyxenam fortè in mœnibus conspicetam adamesse, eāq̄ue sibi uxoriem postulasse. Quod quām Priamus annuisset, placuit ut in Tymbæi Apollinis templum convenient, pacis nuptiarū inque fœdera inituri. Quod quām rescripsit Paris, post Apollinis simulachrum sese occultavit, Achilleus nihil tale opinantem sagita interfecit. Capta deinde Troia, quām & Polyxena viva in hostium manus pervenisset, Achillis umbra Græcorum proceribus in somnis apparuit, præcipiens ut Polyxena cujus nuptiarum prætextu erat imperfectus, inferias sibi ministreret: cujus crudelitatis Pyrrhus Isele ministrum præbuit. Ovid.

Placet Achilleos mactata Polyxena manes.

Polyxenius, πολυξενος, adjективum, apud Catullum.

Alta Polyxenia madefient cæde sepulchra.

Polyxenus, πολυξενος, inter Græcorum duces numeratus. Homer. lib. Iliad. 2.

Polyxē, us, mulier fuit ex Lemno insula & Apollinis vates quæ Lemniaci scelerisdux & hortatrix fuit, Nam quum Lemniacæ mulieres ob spretam venerem hircum olerent, maritique eorum eam ob causam ex Thracia uxores sibi asciscerent, Polyxus in istitu omnem virilem sexum interemerunt. Auto: Statius lib. 5. Thebaid.

Polyzēlius, πολυζελιος. Poëta comicus, cujus fabulas enumerat Suidas.

Polyzōnōs, πολυζωνος, gemma nigra multis zonis candicantibus distingua, plin. lib. 37. c. 11.

Pomarium, vide Pomum.

Pomerania, Pomerene / regio Germaniaæ ad mare Balticum, Ducatus titulo nobilis.

Pōmē, ιδιānūs, a. una, à post & meridies, quod post meridiem sit: sicut antemeridianus, quod fit ante meridiem. 3 μεταμεριδιανός. GAL. D'après midi. ITAL. Doppo mezzo giorno. GERM. Nachmittag. HISP. Después de medio dia. ANG. After noon. 3 Cic. 3. de Orat. Atque hujus deambulationis antemeridianæ, aut nostræ pomeridianæ sessionis. ¶ Dicitur & postmeridianus. Quintil. lib. 3. c. 1. Postmeridianis scholis Aristoteles præcipere ait, orationem coepit. Item, In postmeridianas horas differre quod levioris est opera. Seneca cult. de tranq. ¶ Item dicitur Pomeridium belli gerere, pro postmeridiem. Quint.

Pomesana, Prussiae ducalis provincia.

Pōmīfer, vide Pomum.

Pōmīlōnēs, sive Pomili. 3 πομηλίον. GAL. Nains ou naints. ITAL. Nani. GER. Zwerglin/fürhet erdmännlein. HISP. Enanos. ANG. Men of little stature. 3 Brevis statuꝝ homines, paulum supra terram extantes, qui Græco vocabulo ναῖοι vocantur: qualem describit Mart. Epigr. 197. lib. 14. hoc disticho.

Si tantum spelles hominis caput Hectora credas:

Si stantem videoas, Astyanacta putes.

Ibidem.

Hac que sape solet vinci, que vincere raro

Parma tibi, scutum pomiliōnis erit.

¶ Legitur & Pomilius adjективum, ut Mulæ pomiliæ apud eandem in tit. hujus Epigrammati.

His tibi de mulie non est metuenda ruina,

Altius in terra penè sedere soles

Sunt tamen qui malint scribere pomilio & pomilius per quintam vocalē. Vide infrā.

Pōmērīum, 3 πομηρίον. τὸ πομηρίον, οἷον τὸ θεῖον τεῖχος, ἢ τὸ πομηρίον. GAL. Certaine espace entour les murs d'une ville tant dedans que dehors, où il n'est loisible d'edifier. ITAL. Spazio tra le mure & le frisse della città. GER. Ein zwingleßhof die wete innerhalb vnd außerhalb der ringmauren. HISP. La ronda entre los muros y casas. ANG. A space between the walles of a citie, as wyl weshin without where it was not permitted tu build. 3 Locus erat tam intra, quam extra murum, quem antiqui in condendis uribus inauguratorū consecrabant: neque patientur ullum in eo fieri adificium. Dictum pomērīum, teste Varone, quasi postmūrium. Nam antiqui mōrem dicebant quem nos mūrum dicimus. Hinc legunt nonnulli apud Virg. 10. Aeneid.

— aique ipsis pralia miscent

Aggeribus mōrōrum.

Liv. lib. 10. Aggere, fossis, & muro circumdat urbem, pomērīum profert. Idem, Pomērīum est circa murum locus, quem in condendis uribus quondam Hetrusci quā murum ducturi erant, certis circa terminis auguratō consecrabant. Et hoc spatium quod neque habitari, neque arari fas erat, non magis quod post murum esset, quam quod murus post id, pomērīum Rōmani appellant, & in urbis incremento, quantum incēnia processura erant, tantum termini hi consecrati proferebant. Festus, Pomērīum quasi promurium, id est, proximum muro. Pomērīum quid plutarch. in Rom. ¶ Intra pomērīum fieri centuriata comitia, nefas. Gell. c. 27. lib. 15. Et de juie pomērīij profetiendi. Idem c. 14. lib. 13. Pomērīum quid esset, Augures populi Romani qui libros de auspiciis scriperunt, istiusmodi sententia definierunt, Pomērīum est locus intra agrum effatum, per totius urbis circuitum, ponē muros, regionibus certis determinatus, qui facit finem urbani auspicij. Antiquissimum autem pomērīum quod ab Romulo institutum est, palatini mons radibus terminabatur. Sed id pomērīum pro incrementis Reipublic. aliquoties prolatum, & multos editōsque colles circumplexum est.

Pōmōnā, 2. Οἰς ἀργελότιν. 3 pomorū dea apud Romanos, adamanta à Vertumno, ut fabulatur. Ovid. 14. Metam. Dicta Pomona à pomis, quemadmodum Mellona à melle.

Pōmpā, 2. ξ πομπή. GAL. Pompe, monstre, appareil solemnel. ITAL. Pompe, solenne apparechio. GERM. Ein prächtliche rüstung/als mit schauwpolen/ processen vnd dergleichen dingen. HIS. Pompe y aparato. ANG. A solemn sight or shew. 3 Omne spectaculum dicitur, teste Vall. lib. 4. & apparatus solennis, cum ostentatione & specie quadam triumphi tam in adversis, quam prosperis & latis, à Græco μέμπη mitto. Dicitur enim pompa triumphi, pompa nuptiarum, pompa sacrorum, pompa funeralium. Cic. 1. Offic. Ut pomparum serculis similes esse videamur. Idem 4. Tusc. Socrates in pompa quum multa vis auri argenteique ferreus, quām multa non desidero inquit. Idem pro Milone, Cadaver P. Clodij spoliatum exequis, pompa, laudatione. ¶ Terent. in Heaut. Prolixum meretricis comitatum pompan appellavit: Transendum, inquit, est nunc tibi ad Menedemum, & tua pompa eō traducenda est. Pompe, penum, portationes. Plaut. Capt. sc. 1. a. 4. Cum istoc ornari, istaq; pompa (quia ferebatur vinum & cereus.) Idem Cure, sc. 1. a. 1. Ut se quasi pompam illāc præterducere. Idem Milit. sc. 1. a. 1. Ovid. 4. Fasti.

Circus erit pompa celebrus numerisque Deorum.

Item Pompe, ludicrum est certamea, ut sacer apud Cic. Lege Ovid. Eleg. 2. lib. 3. Amor. ¶ Deinde splendor omnis & magnificentia per translationem pompa appellatur. Quintus Cic. de petis. Conjur. Postbe-

modesta petatio cura ut pompea plena sit, ut illustris, ut splendida, ut habeat summam speciem ac dignitatem. Detrahere pompeam muneris suo, id est, absque fastu darc. *Senec. de beneficio. lib. 2. c. 12.*

Pompalis, & adiect. ad pompeam pertinens. *Iul. Capitol. in Gordiano.* Erat quidem longitudine Romana, canitie decora & pompeali vultu, ruber magis quam candidus.

Pompaliter, adverb. pompeali modo,

Pompabiliter, aliud adverb. *Iul. Capitol. in Galieno.* Gladiatores pompeabili ornati.

Pompeatus, solennis, superbus, cum pompa junctus. *Apul. lib. 10.* Pompei favor deducor. *Amos 6.1.* ingredientes pompeatus.

Pompeos, superbus, altus, magnificus.

Pompeator, qui aliquid superbè & presumptuosè agit.

Pompeula, parva pompa.

Pompeulentus, pompa plenus.

Pompeo, as, superbire, gloriari.

Pompeij, populi dicuntur quos Sarnus amnis alluit, incolentes oppidum eiusdem nominis. Inde Pompeianum, id est, prædium circa Pompeios, Pompeianæ ficas ad siccandum optimæ Pompeiana vitis, ab insitu dicta. *Colum. lib. 3. c. 2.*

Pompeipolis, πομπειόπολις, η πομπειόπολις Stephano, Ciciliæ urbs Pompei. *Mela lib. 2. in descriptione Ciliciae.* Deinde urbs est à Rhodiis, Argivisque, post piratis Pompeio assignante, possessa: nunc Pompeipolis, tunc Solœ. Hæc etiam Solino teste, postea Trajanopolis est appellata mutato nomine postquam in ea fato concessit Trajanus.

Pompeiorum Romæ illustris familia fuit, ex qua in primis commemo- ratur Qu. Pompeius, qui contra Numantinos missus ab eisque superatus, turpem & ignominiosam pacem fecit. *Autor. Florus lib. 2.* ¶ Hujus filius, nepos Cn. Pompeius Strabo, magni Pompeij pater, ovocomum coloniam deduxit: in bello sociali Imperator creatus, de Picentibus triumpavit: vir admodum duræ discipline. ¶ Cn. Pompeius, hujus filius, Sylla partes secutus est, ab eoque ad ulciscendos inimicos in Afri- canis missus, Donatium primum expugnavit, deinde & Iarbam regem cepit: de quo triumphavit ante legittimam ætatem: quare ab exercitu Sylla Magnus est salutatus. Inde contra Sertorium in Hispaniam profectus, Metelli copiis se se conjungens, cum cum tota factione sustulit. Mox delectus Imperator ad Bellum Piraticum, tribus incisibus id consecvit. Deinde successor L. Lucullo missus, de Mitidate triumphavit. Tigranem Armeniæ regem ei ad genua proculbentem, in regnum tenuit. Inde Iberos, Albanos, Iudeos debellavit capto eorum regem Aristobulo. Extincta uxore Julia, Cæsar's filia, Corneliam Scipionis filiam à P. Crasso M. filio viduam reliquit, uxore duxit Neapolitum acutissima febre conceperat, parvus abfuit à morte, quæ si contigit, melius cum eo factum fuisset, ob insequentis belli civilis calamitatem. Iam bello civili excitato, pharsalica pugna à Cæsare copiis longè inferiore superatus, & in Ægyptum fugiens, regis perfidia ab Achilla praefecto interfactus est. Titum hum quum ex Oriente victor rediisset, biduo egit, prænotatis gentium titulis victarum, quæ à Plini lib. 7. &c. à Plutarcho in vita eius ordine adnotantur. Filios reliquit Cn. & Sextum Pompeios: quorum ille apud Mundam Hispaniæ urbem interfectus, hic apud Siciliam navalij prælio ab Augusto est vicitus. Sex. Pompeius alias, vir prætorius, sub quo Valerius Maximus militasse se dicit, & quem Ovid de Ponto pluribus laudibus effert. Hujus pater Sext. Pompeius Hispania citerioris princeps, quū horre suis vernalis præsideret, corruptus dolore podagræ, miserit in triticu sese super genua, levatusq; siccatis pedibus mirabile in modu, hoc postea remedio usus est. *Autor. Plin. lib. 12. c. 25.* Apud quæ tamē, non Sextus Pompeius, sed Sext. Pompeianus est legendum. ¶ Qu. Pompeius rufus, Sylla & filia nepos, Trib. plebis cum T. Numatio placito, adversissimus Milonii, in cuius causa dixerat paucis post diebus, quā Clodius esset occisus, Milo dedit quem ex Curia desideret: ego dabo quem ex Capitolio maleretur. Ideo Milonem ad se venientem in hostis aspiciens, misit nocturnum ne veniret. ¶ Qu. Pompeius, qui Bithynicus est dictus, summo studio dicendi, multaque doctrina, incredibilique labore atque industria, Hujus actio non satis commendabat orationem: in hac enim saevis erat copia, in illa leporis parum. Hæc Cicerio. Festus quoque de eodem sic ait, Pompeius Bithynicus, è supellestili regia signum ephippii mitram tenentis, arenariumque ruentis ex citationis gratia more Grecorum, Romanum portavit, in Capitolio posuit.

Pompeion, πομπεῖον, oppidum est Hispaniæ sub Pyrenæis montibus, quoddà pro loco Vascoribus annumeratur. *Plin. lib. 3. c. 1.* Pompeionenses conventui Cæsa: augustano adscrribit. Hodie Pamplunam vocant, regni Navarræ caput.

Pompholyx, πομφόλυξ, præter vulgariam illam significationem quæ apud Graecos Bullam significat, etiam fuliginem significat albam, in officinis potissimum æratis è fornacibus evolantem, summisque camini partibus, vel etiam officina testudini adhaerentem. Nomen habet à verbo πομφάλω, quod est bullis effervesco, eo quod catheris, summanique fornacibus inæqualiter adhaerens, quandam bullarum speciem praebat. Invenitur etiam Pompholyx nativa inter lapides metallicos, similis iis filis quæ Autumni præsertim tempore sereno celo per æm volitant. Prioris meminit Galen. lib. 9. simplic. Utiusque autem Agricola in tractatu de Metallo.

Pomphilus, i. pisces genus, qui alio nomine vocatur Nautilus, quod navis speciem præ se ferat, ναυτίλος. *Plin. lib. 9. c. 29.* Inter præcipua autem miracula est qui vocatur nautilus, ab aliis pomphilus. Supinus in summa æquorum pervenit, ita se paulatim subrigens, ut emissæ omni per fistulam aqua, velut exoneratus sentina, facile naviget. Postea duo prima brachia retorquens, membranam inter illa miræ tenuitatis extendit: qua velificante in auras cæteris subremigans brachiis media cauda, ut gubernaculo, se regit. Ita vadit alto, Liburnicatum gaudens imagine: & si quid pavoris interveniat, hauta se mergens aqua.

Pomponia, πομπονία, mater Scipionis ex congressu Iovis (ut credi volebat) in anguum mutati. *Silius lib. 13.* Adstabat fœcunda Iovis Pomponia furo, &c.

Pomponius, Atticus. πομπονίος. Nobilis Eques Romanus, excellenti ingenio, & amicus Ciceronis in primis fuit: unde Atticus Ciceronis est

appellatus: qui postquam vidit Cinna tumultu Republicam esse turbatam, secessit Athenas, ubi longo tempore moratus, & publicè civitatis, & privatim omnium gratiam moribus elegantissimis promeruit: lingua ita probè didicit, ut Attici nomen adsequeretur. Humanitatè divitissime simul prædictus fuit, quibus amicos libenter impartebat, Nam & Ciceronem ab urbe pulsum opibus juvit, & Brutum ab ebe fugientem nusamorum centum millibus est prosecutus. Erat alioqui gravissimus vir & constantiae singularis: ut quæ eligere & polliceretur, eadem & præstare niteretur. Mendacium nec ipse dicebat, nec pati poterat. Plura Cornelius Nepos, qui vitam ejus elegansissimè scripsit. Pomponij dicti à Pomponio Numa filio. *Plutarch. in Numa.* ¶ Pomponij item alij duo Ciceronis t. impo: fuere: quoium alter L. Pomponius Bononiensis Atellanarum scriptor, quem Solinus refert nūquam tuftasse, Alter En. Pomponius orator, pationis acer, acerbisque dicendo, & lateribus pugnans, ut ait Cic. in Orat. ¶ Julius item Pomponius secundus tempore Quintilianus inter tragicos longè princeps, quem senes (ut ille refert) Pindarum tragicum putabant: compositione atque nitore præstare omnes confitebatur. Tacitus vero de eodem. Pomponius secundus nos: temporibus, Don Itio Afro, vel dignitate, vel famæ perpetuate existit. Hæc Tacitus Plin. verò l. 14. c. 45: cum coenam C. principi Germanici filio dedisse ait, in qua vinum centum sexaginta annorum fuit. ¶ Pomponius Iuri: consultus ex Pandectarum libris notissimus. ¶ Præter hos Pomponius Mela natione Hispanus, insigni opere de situ orbis clavis illius.

Pomponianæ pyra, dicebantur ab insitu, mammosa cognominata, à similitudine mammae. *Autor. Plin. lib. 15. c. 15.*

Pomum, i, generale nomen est omnium fructuum, qui ex arboribus eius aptis proveniunt, sive mollium, sive duroum. { πομην ταρραχή. ποδες ὄπων. GAL. Pomme & autre fruit bon à manger. ITAL. Ogni frutto da mangiare. GER. Ein edle dísige baumfrucht. HIS. Todo fruto que tiene la corteza tierna. ANGL. An apple or other fruit good to eat. } Nuces vero, ea duntaxat pomæ vocantur duo quæ operimento sunt. Plin. lib. 15. cap. 22. nuces pomotum genere coropichendit, & moias, c. 24. Sic & Ovid. lib. de Nuce,

Annua culori poma reserre suo.

Idem Eleg. 6. lib. 4. Trist.

Et ne sint tristi poma sapore facit.

Tempus. Idem Eleg. 1. lib. 4. Trist. Prius poma per autumnum numerabis, &c. Poma negat regio. Idem Eleg. 10. lib. 3. Trist. & lib. 2. Fast.

Dum fierent tarda dulcia poma mora.

Quod autem vulgus Gallorum pomum vocat, id Latini malum appellant. Dicitum pomum (ut docet Varro lib. 1. de reru. c. 31.) quasi pomum, quod eus iustio potu, id est, aquatione indigerat.

Pomulum parvum pomum.

Pomus, i, fæcum gen. Arbor præmiera. { πομην ταρραχή, ποδες. GAL. Pommeier. ITA. Melo, pomaria. GERM. Ein apfelbaum. HIS. El manzano. ANG. An apple tree. } Tibur lib. 2. Eleg.

Tunc vicitus abiure fert: tunc confita pomum:

Tunc bibit irriguas fertilio hortus aquas.

Pomarium, ij. locus arboribus pomiferis consitus. { πομην παρδές. ποδές. GAL. Verger planté de pommiers. ITA. Giardino luogo pianato di pomeri. GERM. Ein baumgarten. HIS. Huerto plantado de árboles comestibles manzanos. ANG. An orchard. } Propeit. lib. 3.

Nec mea Phœbas aquant pomaria sylvas.

Ovid. lib. 4. Metam.

Fd metuens solidis pomaria clauserat Atlas

Mænibus.

Aliquando pomarium dicitur locus ubi reponuntur poma. { πομην ποδές. GAL. Lieu propre à garder fruits. ITA. Luogo da guardare frutti. GER. Ein Opstammer / ein ort in welches man allerley ops inbehalte. HIS. Lugar para guardar la fruta. } Plin. lib. 15. c. 16. d. c. t. pomaria contubulata facienda in loco sicco & frigido in quibus sunt fenestras Septentrioiales, quæ serenis diebus patescant.

Pomarii, ij. Pomorum venditor. { πομην ποδές. GAL. Fruiter, vendeur de fruit, comme pommes. ITA. Colui che vende pomi. GERM. Ein ops verkauffer. HIS. El que vende la fruta dellos. ANGL. A seller of fruit. } Horat. 2. Serm. Salyr. ;

Edit pescator uti pomarius auctus,

Vnguentarius, ac Tuscæ turba impia visi

Mane domum veniant.

Pomaria, dea pomorum. Vet. Vocab.

Pomarium mollis & liquitidus cibus ex pomis Gl. Isid.

Pometum πομην ποδές. Gl. Isid. Chais. Pometæ dicuntur ubi poma nascuntur, ut oliveta: pomaria autem servantur, ut penuria.

Pomifer, a, um, adjectivum Fæcius poma. μηλοφόρος. GAL. Portant pommes, portant fruit. ITA. Che produce pomi. GERM. Opsträfig. HIS. Cosa que trae de crie aquella fruta. ANGL. That bears or bringeth forth apples or fruit. } ut Arbor pomifera. Colum. lib. 5. c. 9. Superest ratio pomiferarum arborum. Autumnus pomifer. Ovid. ad Pisonem, Annus pomifer. Horat. 3. Carm. Ode 23. Montes pomiferi, Ovid. 1. de Fonte. Et Sueton. c. 37. in Calig. Pomiferæ arbores.

Pomiferat πομην ποδές. Gl. i. poma fecit.

Pomosüs, a, um, ut pomosa corona. { πομην ποδές. GAL. Plein de pommes. ITA. Piene di pomi. GER. Ops odet äpfeln. HIS. Lleno de manzanas. ANG. Full of apples. } Prop. lib. 3. Eleg. 2.

In sitor hic solvit pomosa vota corona,

Quum pyrus invito stipite mala tulit.

Pompeiopolis, M. sub P. Constantopolitano.

Pompelon, Pamplona, opus Pompeij, ut D. Hieronymus est auctor, V.E. regni Navarræ primaria.

Pondéro Ponderosus, vide Pondus.

Pondo, nomen indeclinab. le, neutr. gener. Libra, hoc est, pondus duodecim uncianum. { πονδησ mank. ωνδησ. GAL. Le pon d'une livre. ITA. & HIS. Libra. GERM. Ein pfund. ANG. A pound weight. } Lascerpitj libram pondus diluat. laetus pseud. sc. 2. a. 3. Addas autem pondus unciam. Idem Men. sc. 3. a. 3. & Rus. sc. Neptune neque pescium ullam unciam pondus hodie cepi. Da faciendas in aures pondus duum numum

num. &c. Idem Men. sc. 3. a. 3. Quot pondo te esse censes audum? Nudus vinctus centum pondo es. Idem Asin. sc. 2. a. 2. Quint. lib. 6. cap. 4. Torquem aureum centum pondo. Plin. lib. 9. cap. 30. Reliquæ asservatæ pependerunt pondo dce. Calepinus per trum fecutus, putavit pondo esse pondus duodecim librarum. Sed uterque deceptus est corrupto Livij exemplari. Nam ubi illi legunt, pondo bina, & sex libras. Castigatoriæ exemplaria habent. Pondo bina & sex libras. Locus Livij est lib. 22. ad quem lectorem brevitatis causa remittimus. Hunc etorem primus notavit Budæus in lib. de Ase. Accipitur nonnunquam pondo pro nomine pondus, unde Livius lib. 4. ab Urbe, scribit, coronam auream librae pondo Iovi dicatam fuisse. Plautus. in Rud. Neque piscium ullam unciam pondo hodie Cepi, nisi hoc quod nunc fero in reti. Hinc sicut composita, dipondium, vel dupondium, & tripondium: & quibus suis locis.

Po idus eris, Rei alicujus gravitas. { יְמֵדָה meschkal. בְּעֶדֶת, אַזְבֶּת. GAL Pois, charge. ITA Peso, carico. GERM Ein schrodtre / ein gericht. HIS Peso è el cargo. ANGL Poise, weight. { plaut. in Amphi. Haud maius pondus est huic pugno. Item pondus, quod libando ad statuam ponderatur. Cic. in Catone majore. Magnum auti pondus. Sunt mihi quæ valent in talia pondera (amorum) vites. Ovid. 13. Metam.

Eminus ingenti resupinam pondere fudi. (i. saxo.)

— In hoc tantarum pendere rerum,

idem, Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Et ipsa nota pondere vidit humum.

de vestigiis Proserpinæ. Idem 4. Fast.

Ipsa suo quedam pondere tracta ruunt,

idem Eleg. 1. lib. 2. Trist. Idem 13. Metam. & Eleg. 5. lib. 1. & Senec. c. 15. de transq. & Tibul. lib. 4.

— pari premitur veluti cum pondere libra.

Item pro ipsa libra. Cic. pro Cn. Plancio. Ut eodem tempore in omnes vereat ne vix possim gratus videri. Sed ego hoc meis ponderibus examinabo, non solum quid cuique debeam, sed etiam quid cuiusque intereat, & quid à me cuiusque tē, us poscat. Idem 1. Tufo. Quum enim sui similem & levitatem, & calorem adeptus, tanquam paribus exanimatus ponderibus, nullam in partem movetur. Interduci pro numero hoc est, multitudine usurpatur. Vario de vita pop. Rom. E Græcia comportasse magnum pondus omnium artificum. Interduci pro autoritate. Cic. Appio. Sed item scribit, meas literas maximum apud te pondus habituras. Nonnunquam pro oraculo. Virg. 6. Æneid.

— genuit sub pondere cymba.

Pondusculum, diminut. { τὸ στενόν, τὸ σπικέρδη βάρος. GAL. Petit pois. ITA. Piccio peso. GERM. Ein gerochlin. HIS. Pequeno peso. ANGL. A little weight. { Colum. lib. 12. c. 61. Et ita cum saxy pondusculo in olei atque multi partem demitti.

Pondē. I. 25, atis, antiqua vox, Accius pragmaticā lib. 1. apud Non. c. 2. Et cuncta fieri cætera jubet illa, non nisi ad pondicitatem gravitatemque hominis.

Pondē. Os, a, um, quod est grave, sive, gravis ponderis. { βαρύς. GAL. Pesant, qui peso fort. ITA. Gravé, che peso molto. GERM. Schrödär/geroischtig. das ois weight. HIS. Cargado è pesado. ANG. Vveighthe or ponderous. { plaut. Capt. sc. 5. a. 3. Ponderosas, crassas compedes. Vari. 2. de rufi. c. 11. Ex sudore ovis lana sit mollior & ponderosior, & colore meliore. Ponderosam epistolā, dixit Cic. pro longa, & continente multi ad Attic. lib. 2. Da ponderosam aliquam epistolam, plenam omnium non modò actorum, sed etiam opinionum tua: um. Specialiter est.

Ponderosus, cui humor viscerum in vitilia habitur, id est, holchter. Ex Gloss. Latinotheosc. Lindembrog. in Gloss. ad II. antiq.

Pondēto, as, pendo, libio. { יְמֵדָה schakal חֲלָה pills. ἴσχυ. ζυγωνία. GAL. Pesar. ITA. Ponderare, pefare. GERM. Mägen. HIS. Pesar con peso. ANG. To weigh. { plautus. Dain tumularius ponderaret argentum. Plin. lib. 18. c. 7. Si quis granum ipsum ponderet. Per translationem est examine, considerare, perpendere. Cic. 2. Offic. Gravi verò homini, & ea quæ sunt, judicio certo ponderante, probari posse nullo modo. Idem 1. Offic. In quo tamea in primis, quo quisque animo, studio, benevolencia fecerit, ponderandum est. Hinc componitur præpondero quod est prius pondero, seu prius examino. utriusque. Stat. 8. Thib.

Quem vicisse velit tacitè præponderat exul.

Per translationem accipitur pro eo quod est prævalere, præcellere, vincere, & quasi pondere superare. Cic. lib. 3. Offic. Neque ea volunt præponderari honestate.

Ponē, cum accentu in ultima, adverbium est, significans post, sive retro aut à tergo: contrarium habet ante, quod etiam quandoque adverbium, est. { יְמֵדָה ḥōrāt imā, ḥōrāt. GAL. Par derriere. ITA. Adietro. GERM. Hindenuer / dahinden/hinderwerz. HIS. Detras. ANGL. Behind, on the backside. { Gel. c. 14. lib. 13. Ponētrium locus pone muros. plaut. Cura. sc. 2. 4. 4. præ, non quod ponē me est, servare. Ibid. sc. 1. a. 4. Fone adem Castoris, Ibi sunt quibus credas male. Virg. 2. Æneid.

Pone subit conjux, ferimur per opaca lecorum.

Valer. Max. lib. 1. Mox humani ingenij prona voluntate verita seruandi, pone respiciens animadvertisit immensæ magnitudinis serpētem, concitato impetu omne quicquid obviū fuerat protenterem. Quandq; præpositio est, idē significans quod post:cui contraria est ante præpositio. Liv. 1. 40. Pone castra utriq; pabulatū & lignatum ibant. Pōnērōpolis, τον πόλιν. Thraciæ civitas, sub Rhodope monte sita, deinde Philippopolis ab instauratore, & postremo Triontium à situ dicta. Autor. Plin lib. 4. c. 11.

Pōnō, is, posui, & interdum posivi, positum. Colloco, constituo. Plautus Pseud. sc. 1. a. 5. Illud pallium posivi. Vide paulò inf. à. { יְמֵדָה sám זָמֵן hitzigh בְּזִמְנָה hitzēb. תִּזְמָנָה, תִּזְמָנָה. GAL. Mettre, poser. ITA. Ponere, mettere. GERM. Setzen/legen/stellen. HIS. Poner, meter. ANG. To put or set. { plinius lib. 9. c. 3. 5. Ex præcepto magistri unum tantum vas ante camp posuere aceti. Cic. 7. Verr. Sed quis sic oportuerit recte collocata, & judicio populi digno in loco posita esse videatur. Idem Lentulo, Amplitudo ac dignitas omnis in virtute posita est. Idem, primū enim stante Republica facere solebamus, ut in agendo plus quam in scribendo operæ poneremus. Senec. c. 3. de conf. ad Mart. Pones eum meliore loco apud inferos. Ovidius. Eleg. 6. lib. 1. Trist.

Ipse mea posui mortuus in igne manu.

Iuvenal. Satyr. 13.

Sunt in fortuna qui casibus omnia ponant.

Gell. cap. 2. lib. 12. Ponere ad considerandum. Item, ponere in dubio. Liv. lib. 3. 4.

In nostro ponni carmine nolle puto,

Ovid. Eleg. 4. lib. 3. Trist. Ponere coronam in caput. Cel. c. ult. lib. 2. Ponere verba rebus. Quintil. Quod te amo operam non potui melius ponere & laud. Mostell sc. 3. a. 1. Ponere se in possessione. Senec. lib. 1. de ira. Nam cum le in possessione posuerunt, potentiora rectore sunt, nec recidi se minuivit patiuntur. Aliquando ponit pro definiere: quoniam quum cessamus ab opere, colloca e quodammodo ac reponere videamus id quod agemus. δοῦτος. Virg. lib. 7.

Quum venti posuere, omnisque repente resedit

Flatus.

Gell. cap. ult. lib. 2. Quum posuit ventus. Aliquando pro erigere, 2. dificare Virg.

— posuitque immania templa.

Unde in antiquis marmoribus legimus, Bene merenti posuit. Aliquando pro deponere. Idem 1. Æneid.

— ponuntque ferocia Pœni

Corda, volente Dco.

Et pro Deponere in sponsonem. Plaut. in Cure. sc. 3. a. 2. pono pallium. Ille suum annulum opposuit. Pone metum, valco. Ovid. Eleg. 2. lib. 5. Trist. Hoc ponam interim. (i deponam.) Plaut. Menach. sc. 2. a. 2. fideliter ponere iras. Ovidius 6 Fast. Dolorem posuit. Senec. cap. 3. de consol. ad Mart. Moriendo ponere sensus. Ovid. Eleg. 3. lib. 1. Trist. Ponere barbam. Suet. in Calig. c. 5. & in Neron. c. 12. barbam primam posuit. Aliquando pro apponere, Martialis.

Nolo mihi ponas rhombum, καλλύνει bilibrem.

Hinc poëtae fabulas, & alia scipia sua ponere dicebantur, quoniam in scena hæc spætatoribus, quasi in convivio ferula apponebant. Iuvenal. Satyr. 1. Pone Tigillinum, id est affer in scenam aliquid de Tigillino scriptum. Ponere ova gallina dicitur pio parere. Columella c. 1. lib. 8. Aliquando pingere, sive scalpare. Horat. Solers nunc hominem ponere, nunc Deum: nam de sculptore & pictore loquitur. Aliquando scribere est. Idem in art. poët. Scriptor honoratum si forte reponis Achillem Persius Satyr. 1. Nugari solitos Græcè, non ponere lucum Artifices. Ponenuis. (i. dicemus, scribenus.) Gellius c. 13. lib. 5. Ponere insequente accusativo. Idem lib. 3. c. 15. Coronis suis in caput patris positis. Plautus Trinummo, — verum hæc ego vero, ne iſlhae pollicitatio. Te in crimen populo ponat atque infamiam. Salust. contra Ciceronem, Qui civitatis incommodum in gloriam suam ponit, id est, convertit: hoc est, ex incommodo civitatis parit sibi gloriam. Item, posuit libros p̄abendos publicè, p̄istratus. Gel. cap. ult. lib. 6. Eodem vos pono & paro parissimi estis ibus (i. aut repono, aut compono, & comparo iis.) plautus Cure. sc. 2. a. 4. Pone Calculos. Vide Calculus. Posuit tabulas, scriptu sc̄e abdicavit (Scriba) Gell. cap. 9. lib. 6. Portus quos natura posuit, aut adjuvit. Senec. c. 17. de consol. ad Mart. Vitam propria ponere. Plaut. Cure. sc. 3. a. 4.

Qua quia principio posuit jejunia noctis.

Ovid. 4. Fast. Si ponatur elec̄tio, utrum (i. proponatur.) & c. Senec. c. 12. de consol. ad Mart. Composita sunt, Appono, juxta pono, addo. απογνωμ. Cic. in Pisonem, Aristarchus, qui notam apponebat ad malum versum. Idem 2. de inventione, Caupo gladium prop̄ oppositum ē vagina eduxit. Σεπ̄ etiam idem quod cibum ante convivas poso. Plinius, Nihil ei præter secundarium panem, oleraque apposuit.

Antepono, præfero, Compono, Circumpono, & Depono: vide suis locis. Dispono, ordinio quasi in diversis locis pono. Διατάξω. Hinc dispositio, quæ est rerum in ordinem collocatio. διάταξις, Dispositum, decretum, constitutum. Vnde ex disposito dicimus, id est, de industia & quemadmodum à nobis constitutum est. εἰναγγελγίας. Macr. b. An altius quiddam cui remotis arbitris opus sit, cogitatur ex disposito convenitisti. Expono, Impono, Intepono, παριστήμα, παριστάμ. Oppono, Præpono, Prepono. Postpono, υπερτιθέμ. repono, posthabeo, minoris facio. Cic. F. Tironi, Omnia postposui, dummodo præceptis patris parē em. Repono, quod significat, loco suo unde ablatum erat colloco. Idem pro Sesio Hunc Cn. Postp. cùm in suis castiis supplicem, abjectumque vidisset, arque insigne regium, quod ille de capite suo abjecerat, reposuit. Nonnunquam est idem quod recondo: ut Scientia condendi ac reponendi fructus, apud eadem 2. de nat. deor. Sepono, seorsum pono, removo, διατίθεμ. Suppono, summittio, επιτίθεμ, ὑποτίθεμ. Apuleius, Supponitque humeros oneri. Aliquando adulterum loco veri subjicio. επιβάθμωμ. Vnde suppositius paitus, επεβολαιοι dicitor, quando seorsus alterius matris non veræ matris subjicitur. Item testamentum supponere, est falsum in locum veri substituere. Plin. Nam filius patris testamentum supposuisse dicebatur. Superpono, & suprapono nota sunt, επιτίθεμ.

T. anspono, de uno loco in aliud transfero, μετεπιθέμ. Pono olim fecit præteritum posivi. Plaut. Nunc ne apud sequestrum vidulum posivimus. Pone cum esse victimum, pro eo quod barbari dicunt, Pone casum quod Terent. Phorm. Verū pone illuc victimum eum: at tandem tamē Non capit is res agitur, sed pecuniae. Ponunt Philosophi, id est, statuant, censeant, decertuant, scribunt. Plin. lib. 11. c. 52. Aristoteles vita eis signa ponit ratos dentes.

Pōsi. οἰσ, verbale. Conditor. { יְמֵדָה sám. επιθέμ. GAL. Fundatur, edificatur. ITA. Edificatore, fundatore. GERM. Ein erbauer, stifter. Item, in Sez. HIS. El que pone, edificador. ANG. The laye of a ground, & builder. { Ovid. 9. Metam.

— & in Aside terra

Mœnia constitutis positoris habentia nomen.

Templorum positor, idem 2. Fast.

Pōsitus, participium, Situs locatus. { יְמֵדָה sám. επιθέμ. GAL. Posēmis. ITA. Posto, collocato. GERM. Gesetz / geldgen. HIS. Puto. ANG. Sett, put, placed. { Cic. de leg. Agrar. Roma in montibus posita. Idem pro lege Manilia, Insula Delos in Aegeo mari posita. Nonnunquam accipitur pro depositus, οἰκητός aquilonem. Liv. 7. ab Urbe, Positis omnium

omnium aliarum rerum curis. ¶ Aliquando pro exanimato: sic enim interpretatur Servius locum Virg. 4. Aeneid.

Sic te ut posita crudelis abesset.

¶ Positus super armamentarium, hoc est, praefectus armamentatio. Curtius lib. 6. Itaque non ultra interplacit ratus, nobili inveni (Metron erat nomen eius) super armamentarium positio, quod sceleris pataretur in casu. Plaut. Capt. sc. 3. n. 2. Fides mea pro te posita est pignori. Sueton. in Otho. c. 7. Posita brevi ratione (alias oratione) Tibull. lib. 4. Fertilis hanc inter positam est (zona.) Ovid. Eleg. 13. lib. 3. Trist. Non ita sum positus, id est, in eo statu, vel loco. Vir per omnia extra dilaciones positus. Velleius. Posito fine laborum. Ovid. Eleg. 8. lib. 4. Positis signis, idem Eleg. 4. lib. 4. ibid. Item, De questione in se positam. (i. sibi attributa à Senatu.) Liv. 2. d. 5. Item positus pro amissus, Ovid. 6. Fast.

Hoc primum posita virginitatis habe. (id est, amissus, sive depositus.)

Pō. Iūs, positio, situs. § תְּמִשָּׁתְּ חֶשְׁכֻּמֶּתְּ. Sito. GAL. Situation, affectio posture. ITAL. Positio, sito. GER. Sezung/geldgenheit. HISP. Postura. ANG. A putting, setting, placing. § Ovid. 4. Fast.

Terra tribus scopulis vastum procurrit in aquor,

Trinacru à positu nomen adepta loci.

Tacit. lib. 5. Ille positus siderum ac spacia dimensus. Cels. in princ. lib. 8. Prius positus ossium, sicut &que indicabo Gell. c. 4. lib. 10. Nomina non sunt facta positu fortuito. Idem Gell. c. 1. lib. 14. De motu positiūque stellarum.

Positiūs, a. u. m. quod primū positum est, nec aliunde derivatum. Jemēs. Vide & Grammatici positivum à comparativo & superlativo distinguunt, quod illud sit quasi fundamentum istorum. Gell. l. 10. c. 4. Nigidius argutē docuit nomina non positiva esse, sed naturalia, non positiū fortuito, sed quadam vi & ratione naturae facta esse, observa notionem positivi quod vocat arbitrarium. Hinc inteligi s. recte & latine dividi à Theologis jus in naturale & positivum.

Positū, a. situs, sive positio. § תְּמִשָּׁתְּ חֶשְׁכֻּמֶּתְּ. Sito. GAL. Situation, affectio posture. ITAL. Sito. GER. Sezung/geldgenheit. HISP. Postura. ANG. Situation or placing. § Gell. lib. 4. c. 1. Ut animadverteretur quo habui, quāque forma, quāque positu stellarum aliquis nascetur, Idem Gell. c. 2. lib. 2. Figura positurāque sideris. Et cap. 3. lib. 5. & positūa ligni (de fasciculo.) vinetura.

Positio, is, situs, sive (ut barbari loquuntur) situatio. § תְּמִשָּׁתְּ חֶשְׁכֻּמֶּתְּ. Sito. GAL. Situation, affectio posture. ITAL. Positione, sito. GER. Geldgenheit. HISP. Postura. ANG. Situation, placing or setting. § Quintilian. lib. 3. cap. 7. Illa propria quā ex loci positione, aut munitione sunt. Senec. cap. 6. de consol. ad Helv. Positio amēna urbis. Idem Epist. 75. In quaunque positione metatis. (i. statu) Et Quintilian, declamat. 280. Ius ipsa legis positione manifestum. Colum. lib. 1. c. 6. Naturalis calor contingit positione cæli, & declinatione. Ibidem, Nam ea cæli positio maximè frigida, & minima humida est. Quibus in locis situm celi appellat loci situm certam cæli partem respicientem, quem vulgus aspectum vocat Cic. pro Flacco, De quorum urbis positione propter pulchritudinem, etiam inter deos certamen esse proditum est. ¶ A Dialecticis & Rectoribus positiones appellantur ipsa veluti fundamenta, quibus argumenta innituntur. Quintil. lib. 2. cap. 10. Quin aliquando etiam argumenta ex ipsis positionum vitiis ducimus. ¶ Positio item apud Iurisconsultos, fundum, solum, summam significat. Vlpius. lib. 3. D. de annu. legat. Hoc sequemur, ut pro positione patrimonij, sine vexatione & incommodo hereditis fiat, id est, pro su. i. n. ma, pro viribus, pro facultatibus. Idem 1. 2. de pecul. Si vero eandem peculij positionem reliquit, debe e cum deducere.

Pons, tis, à pendeo, quod velut in aë pendeat: & significat omne pér quod super aquas transimus. § γέφυρα. GAL. Un pont. ITAL. Ponte. GER. Ein Brück. HIS. Puente para passar el rio. ANG. A bridge. § Plin. lib. 8. c. 3. Territos spatio procul pontis à continente connecti, &c. Ovid. Eleg. 10. lib. 3. Trist. Perique novos pontes (glaciei) subter labentibus undis. Idem 6. Fast.

Pontibus & magno juncta est celeberrima circa Areæ.

¶ Pontani Martial. Epigr. 32. lib. 12. pro mendicis posuit. Et Juven. Satyr. 14. Ecce aliquis de Ponte, &c. ¶ Inter duos pontes, locus Romæ. Vbi & unde pluia ch. in Valer. ¶ Accipitur & pro scalis nauticis quæ Graci in Iugis vocant. Virg. lib. 10. Aeneid.

Interea Aeneas socios de puppibus altis.

Pontibus exponit.

¶ Per pontem olim suffragabatur: unde Sexagenarios de ponte dejicere, proverbio dicitur, pro suffragio private, vel omnem autoritatem adimere. Vide Erasmi. Roterodami Adagia. Et ponte tamen dejicere propter ponte in flumen deturbare, dicunt Latini. Sueton. in Cas. c. 80. Cunetari (Cassius, & B. utus) utrumque illum à ponte dejicerent, atque exceptum trudidarent.

Pontaticum, vestigia, quod in transitu pontis datur. GAL. Pontage, Aramon.

Ponticulus, diminutivum, parvus pons. § γέφυρα. GAL. Un petit pont.

ITAL. Ponticello. GER. Ein Brücklein oder ein Stang. HIS. Pequeña puente. ANG. A little bridge. § Cic. 5. Tusc. Et quum fossam latam cubiculam lecto circumdedisset, ejusque fossa transitum ponticulus ligneo coniuxisset, cum ipsum quum fore cubiculi clauerat, detorquebat. Sueton. in Cas. c. 31. Ponticulum t. ansire.

Pontones, naves quibus in trajiciendis annibus loco pontium utimur, § γέφυρα. GAL. Bacs à passer riviere, barques plates. ITAL. Pontoni, fabrie da passare un fiume. GER. Schiff mit welchen man über die flus. sat. HISP. Pontones y bares para passar el rio. ANG. Ferry boats. § Papinianus. Quia via confirmatio solet, vel civitate tenuis, vel usque ad viam publicam, vel usque ad flumen in quo pontonibus trajiciatur Apul. Et si vado non poterunt, pontonibus transibunt. Cas. 3. bell. civ. Pontones, quod est genus navium Gallicarum, Lysii relinquit. Gell. c. 2. 5. lib. 10.

Pontia, maria, vulgo Ponto. Insula est una Oenotridum, litora Lucano adjacens è regione Veliae. Plin. l. 3. cap. 7. Contra Veliam Pontia & Ischia, utriusque uno nomine Oenotrides, argumentum possesse ab Calepini Pars II.

Oenotris Italiz. Sueton. in Tiber. c. 54. Neronem in insula Pontia (fame necavit) Drusum in ima parte Palatij. ¶ Sunt item Pontiæ insulæ duæ, non longè à Palmaria è regione Formiarum, in quibus turres ac coturnices quum ad Italiam veniunt, prima volatura reueſcendi causa paucos dies mo: antur. Autor Varro. Plin. lib. 3. c. 6. Ab his ultra Tiberina ostia in Antiano, Astura, mox Palmaria, Simonia, & adversum Formias Pontiæ.

Ponticus, vide Pontus.

PONTIFEX. icis, sacer magistratus (ut inquit Scævola) à posse & facere dictus: vel (ut inquit Varro) à ponte, quia Sublicius pons à pontificibus factus est pītum, & restitutus sāpe. § יְהוֹיָה הַגְּדוּלָה עֲזֵזָה. GAL. Ministre des choses divines, Pontife. ITA. Pontifice.

GER. Ein priester oder oberster / ein vorstender heyliger ding. HISP. Prelado en las cosas sagradas. ANG. A bishop. § Cic. ad Attic. lib. 4. Calendis Octobris habet senatus frequens, ahibentur omnes pontifices, qui erant senatori, à quibus Marcellinus, qui erat cupidissimus mei, sententiam prius rogatus, quæsivit quid essent in decernendo sequuti. Tum Lucullus de omnium collegarum sententia respondit, Religionis judices pontifices fuisse, legis Senatum, se & collegas suos de religione statuisse, in senatu de lege, &c. Libri pontificum. Horat. 2. Epist. 1. Cœna pontificum. Idem 2. Carminum, Ode 14. Religio pontificum. Cic. pro domo sua. Secures pontificum, idem 3. Carm. Ode 2. ¶ Erant autem majores & minores pontifices, inter quos sumanus pontifex, maximus dictus est, quod maximarum rerum, quæ ad Sacra & religionem pertineant, judex esset. Numā pontificem fecit, cīque sacra omnia attribuit, ejusque scitis sacra omnia privata, & publica subjecit, instituitque ut idem pontifex non cælestes modò ceremonias, sed justa quoque funebria placandasque manes edoceret. Autor Livius lib. 1. ab Urbe condita. ¶ Pontifices instituti à Numa: & unde dicti. Plutarch. in Num. De Pontificis Maximi Officio. Ibidem. Item, pontifici maximo abesse Roma non licet. Plutarch. in Fabio. ¶ Pontificis maximi oculos velamentum à funetis coasceptu arcebat. Senec. c. 15. de consol. ad Mart.

Pontifici, a. u. m. Pontificis dignitas, sicut Consulatus, dignitas Consulis.

§ כְּחַנְנָה. GAL. Pontifical, l'etat ou dignité de Pontife. ITAL. Pontificato. GER. Des obersten Priesters amet und vorde. Bischofsthumb. HISP. Dignidad de Prelado, pontificado. ANG. The dignitie of a bishop. § Cic. de Aruspicum respon. Qui statas, solennesque ceremonias Pontificatu, rerum bene gerendarum autoritates augurio contineti putaverunt.

Pontificius, a. u. m. quod est pontificis § λογοχώρος. GAL. De Pontifice & Prelat. ITA. Da Pontifice. GER. Priesterisch. HIS. Cosa de Prelado. ANG. Of a bishop. § ut jus à Pontificibus constitutum; cuiusmodi hodie est, quod Canonicum dicitur. Cic. 3. de nat. deor. Docebo meliora me didicisse de colendis diis immortalibus jure pontificio, & more majorum. Idem 1. de nat. deor. Deinde nominum non magnus numerus, ne in Pontificis quidem nostris, &c.

Pontificium, substantivum, pro cognitione & autoritate Pontificis.

§ כְּחַנְנָה. GAL. L'autorité & office de Pontife. ITAL. Autorità & officio di Pontifice. GER. Der hohen Priesters stand/amt ansehen. HIS. La dignidad del Prelado. ANG. The autoritie and office of a bishop. § Gell. lib. 1. c. 13. Re semel statuta deliberata que ab eo cajus negotium id pontificiumque esset, &c.

Pontifici, a. u. m. quod ad pontificem pertinet. § λογοχώρος. GAL. Pontifical. ITA. Pontificale. GER. Das zu den Priestern gehört. HISP. Cosa pertinente à Prelado. ANG. Belonging to a bishop. § ut Pontificalis autoritas, apud Cic. 2. de Leg. Itaque usus tantummodo pontificis esset, si pontificis maneat autoritas pontificalis honor. Ovid. 3. Fast.

Casarū innumeris quos maluit ipse mereri,

Accessit titulus Pontificalis honor.

Suet. in Aug. c. 44. Pontificales iudi. Ius pontificale. Cic. 2. de legib. Sacrum pontificale. Ovid. 1. Fast. pontificalis cœna, dicebatur opipara, sumptuosa & exquisitis epulis instructa, quales esse solent Pontificum cœna. Vide Macrob. 3. Saturn. & Chiliad. Erasmi. Pontificales libri, in quibus sacrae ceremoniae continentur.

Pontina, palus, πόντινη. Vulgo Li maruti. Volsorum palus iuxta Forum Appi, haud longè à Tarraçina distans ab urbe xxix. passuum milibus. Hec palus à Cornelio Cethego Consule exsiccata, & ex ea ager factus, ut tradit. Plin. lib. 4. c. 7. Lucan. lib. 1.

Et qua Pontinus via dividit uia paludes,

meliùs Pontina.

Pontinus, vir fortissimus: laborum, periculorum, consiliorum Ciceronis socius: ut ipse testatur de provinc. consul. Modò ille meorum laborum, periculorum, consiliorum socius C. pontinus, fortissimus vir, ortum repente bellum Allobrogum, atque Itac scelerata coniuratione excitatum, præliis fregit, eoque domuit qui laeserant: & ea victoria contentus Repub. metu liberata quievit.

S. Pontij Tomeræum civitas, S. Pont de Tomiers, V. E. sub A. Narbonensi.

Pontonēs, vide Pons.

PONTUS, gen. mast. § Πόντος. GAL. Mer. ITA. Mare. GER. Das Meer. HISP. La mar. ANG. The sea. § Propriè dicitur mare illud quod à palude Maeotide usque in Tenedum protenditur: sed ubi primùm se arctat à Tenedo incipiens, à casu Helles, vocatur Helleponus: ubi se expandit, Propontis: ubi iterum arctatur, Thracius Bosphorus: ubi autem latissime diffunditur, pontus Euxinus, qui curvatus in figuram Scythici accus, committitur ostio Maeotidis paludis, sive ostium Cimmerius Bosphorus vocatur. ¶ Figuræ autem pro quovis mari ponitur, ut apud Virg. lib. 1. Aeneid.

— ingens à veris pontus

In puppim ferit, &c.

Tibull. lib. 4.

Et tellus, ferro, pontus confunditur areæ.

Ibidem,

Oceanus pontus, qua continet orbem,

Ovid. Eleg. 10. lib. 3. Trist.

Vidimus ingentem glacie consistere pontum.

X

Tibull.

Tibull. lib. 4.

Qualis & in curvum Pontus confinxerit orbem.

Ibidem.

Vel si interrupto nudaret gurgite Pontum.

Deducunt dñs & πόντος, quod in mari maximos labores ferre cogamur. ¶ Est præterea Pontus, & Scythæ fluvius, in quo thraciū lapis invenitur, qui aqua accenditur, & restinguuntur oleo, ut refert Dioscor. lib. 5. cap. 35.

Pontus, πόντος, gen. masc. Nerei filius & Neptuni, ut Eusebius lib. 1. Prap. sc. ibid. Vnde pontus mare dici videtur. Alij pontum dici existimant mare, à πόντος, quod est nergo: vel à πόντος, id est, labor, quia sit laboribus plenus. Ridiculè per contrarium dici arbitrantur, quod caret ponte. Propriè autem id mare pontus appellatur, quod à palude Maeotidis usque in Tenedum protendit.

Pontus, i., fœminini generis, Provincia Asia minoris, à Porto rege sic cognominata, crudelitate Medæ, & maleficium herbarum proventu nobilitata. Virg. Eclog. 8.

Huius herbas, atque haec Ponto mihi leta venena

Ipse dedit Mæris: nascuntur plurima Ponto.

Ponto item frequentissimus est Caltor, cuius testiculi ad medicamenta expetuntur. Idem 2. Georg.

Virosaque Pontus.

Caltoreæ.

Cluditur autem Pontus (ut Strab. refert lib. 1. 8. 9. 11. ab Occidente, Haly flumine: ab Oriente, Colchide: à Meridie, minori Armenia: à Septentrione, mari Euxino. tolemæus verò lib. 5. paulò aliter, Pontus, inquit, ab Occasu, ore Ponti, & Thracio Bosphoro: à Meridie, regione quæ propriè Asia dicitur: à Septentrione, parte Euxini maris terminatur. Ejus civitates insignes sunt, Chalcedou, Nicomedia, Nicæa. In Ponto regnauit Mithridates, Eupator, & Pythodoris regina. Ex Ponto fuit Aquila, veteris testamenti interpres, & Marcion heresiarchæ: qui quævis Christianus videri vellit, alium tamen cœtorem omnium rerum esse dicebat, quam CHRISTI Patrem, illùmque majorem aebat.

Pontus Euxinus: antea ab inhospitali feritate Axenos appellatus Plin.

¶ Est & Pontus Scythæ flavius. Diosc.

Ponticus, a, um, πόντος, ad pontum pertinens, ut ponticum absynthium apud Colum. lib. 12. cap. 35. Freti Pontici fauces. Senec. Medæ, Humus Pontica. Ovid. 3. de Ponto. Pontica nux: eadem quæ Avellana, quod in Ponto plurimum abundet. *λίπαρος.*

Poppæa, æ, dicebatur qui victimas veniales habebat, & qui ligabat eas ad altare. *se iebatque.* Propert. lib. 4.

Succinctique calent ad nova sacra popæ.

Spartianus in vita Geta, percussit hostiam popæ nomine Antonius. Suet. in vita Calig. c. 12. Admota altariis victimæ succinctus popærum habitu elato alte malleo, cultrarium mactavit. ¶ Accipitur non nunquam popæ metaphoricos pro guloso & insatiabili. Persius Satyr. 6. At illi tremat omento popæ venter.

Poppæum. πόπανος. Placenta lata, tenuis, rotunda quam diis, veteres offerebant: sed & pro quounque libro capitut. Iuven. Satyr. 6.

Silicet & tenui popano corruptus Osiris.

¶ Iulius autem Pollux ait placenta esse, qua in sacrificiis antiqui utebantur, Cujus dictio frequens est usus apud Antiochianem. Calepinus puravit popana esse unguenta quedam pinguia, adducens testimonium ex Iuvenal. Satyr. 6.

ridendaque multo

Pane tumet facies, aut pinguia popana

spirat, & hinc miseri vis. anur labra mariti.

Quo tamen in loco constat Poppana legendum esse, non Popana. Quod miror. Calepinum non animadversisse, quum aliqui in priore carmine integer pes de fatus sit.

Poppællus, vide Populus. *masc. gen.*

Poppællus, prænomine Marcus, Flamen Carmentalis fuit, cui sacrificiis occupato quum nuntiaretur seditio plebis adversus magistratus concitata, ut erat lana induitus, in concione ascendit, seditionemq; sua autoritate sedavit. ¶ Duo præterea alijs celebrabantur Popili: quorum alter ad Antiochum, Ptolemaeum Ægypti regem obseruentem, legatus missus, quum mandata sua Antiocho exposuisset, ut à Rege socio & amico Populi Romani abstinet, regem cunctantein, responsu que differentem, virgula circumscriptis, denuntians Populum Romanum omnia hostiliter cum illo esse acturum, si spatium illud egiederetur, priusquam sibi respondisset. Admiratus itaque hominis confidentiam Antiochus respondit se in Pop. Romani potestate fore: solutaque obfida in regnum se recepit. Alter cognomento Lænas, de quo Valerius inter ingratæ animi exempla commenmorat, quum à Cicertone in causa capitis esset defensus, coruissimumque periculo liberatus, nullam non modò patrono retulisse gratiam, verum etiam magni beneficij loco ab Antonio poposcisse, ut ad occidendum Ciceronem mitteretur: quare facile impetrata, viro innocentissimo, optimè que de se merito, cui salutem debebat, vita erupisse.

Poppæa, æ, à popa. Locus ubi publicè opsonia, caroque cocta, ac delicate confecta venditatur, comediturque: vel privatum ubi gulosæ familia extaordinariè ligurire, & heluari consuevit, autore Valla in Raudensem. *πόπανος, πόπανη.* GAL. Rotisserie, cabaret, caſine. ITA. Bottega de pizicagnolo, bottega di salicciato, hosteria, taverna. GERM. Ein Bratereizachhaus. HIS. Cozina, taberna. ANG. A kitching. *Plau in Amph.* Interca dum illi certant, in popinam devoitundum est mihi. Lances detegam omnes, omnésque trullas hauriam Senec. 1. 5. de tranquill. Deme restes & spectatores (Cœna lautæ) non eos popina societa delestant. Idem c. 10. consol. ad Helv. Popinæ scientiam professus Apicius. ¶ Popinæ & Ganæ, Suet. in Tib. cap. 34. Popinatum coercitio. Ädilium erat. Idem in Clanc. c. 8. In iis olim omnia veniebant. Idem in Neron. c. 16. ¶ Accipitur nonnunquam popina pro delicioribus cibis, qui in ganea vendi consueverunt. Cic. 3. Phil. Sed quum tam atroci edicto nos concitatuisse, cur ipse non affuit? num putatis re aliquarististi & severa? vino & epulis retentus & alea est, si epulis potius, quam popinæ dicendæ sunt.

Poppæatus, popinæ dominus. Lampridius in Alexandre Severo, Cùm

Christiani quandam locum qui publicus fuerat, occupassent, contra popinarij dicebant sibi eum debeti, rescriptis melius esse, ut quomodo unque illic Deus colatur, quam popinariis dedatur. ¶ Popinarius, πόπηνος, capo apud Iul. Firmicum Mathes. lib. 4.

Pöpinöns, Helluones, qui se popinis dedunt. *πόπηνοι.* GAL. Hantens de tavernes & cabarets, friands, gourmands, yvrongnes. ITAL. Leconi, gh'otti, tavernieri. GERM. Schlemmer / Zäckbrüder / die stets in den Zäckheusseren ligen lügen zudemppen. HIS. Golosos que usan las golosias. ANG. That hauntheth and useth tavernes, glutones, drunkards. *¶ H.* rat. 2. Serm.

Imbecillus, iners, sim quidvis, adde popino.

Sueton. de clar. Gram. Lurconem & acbulonem, popinonemque appellans, & vita scriptisque monstruosum.

Pöpinör. aris, Helluo & indulgeo popinis. *πόπηνος, ἀράς, ινδουγές.* GAL. Gourmander & yvrongner, hanter tavernes & cabarets. ITA. Divare, traguggiare darsi alla gola. GERM. Schlemmen / mit prassen stets im luder ligen. HIS. Golosear. ANG. To haunt tavernes, to eat and riot out of due tyme. *¶* Iul. Capit. Dum Galienus popinatur, & balneis ac lenonibus reputat vitam.

Pöpinälo, nis, nuscupatur à Gellio, quæ alio nomine dicitur helluatio, quam Græci ἄραιοι vocant. *¶* GAL. Yvrongnerie, gourmandise. ITAL. Esso divorare o traguggiare. GERM. Zäckung, fräßung / das volls redßen mit schlemmen / und demppen. HIS. Obra de golosear. ANG. Hunting of tavernes *¶* Cell. 1. 10. c. 7. Sed in editione Heur. Stephani non reperitur illa vox.

Pöpinäo, o, is, πόπηνος. Macrob. Saturn. lib. 7. 5. 14. Qued genus apud popinatores, pleraque scitamentoruui cernimus proposita, ampliora specie, quam corpore.

Pöpinälis, e, quod ad popinam spectat. *πόπηνος.* GAL. De cuisine. ITA. Di cucina. GERM. Das der köstlichkeitest zäckhaus ist. HIS. De cuzin. ANG. Belonging to a kitchen. *¶* Colum. lib. 8. cap. 16. Tunc celebres erant delicie popinales quum ad mare deferabantur vivaria.

Pöplös, itis, pars opposita genu quæ curvatur: dicta quod post plicetur. *¶* τὸ βέρεχ. iyvria. byros. GAL. Le jarret. ITA. Garluto, foro il ginocchio. GERM. Die kniescheib. HIS. El jarrete. ANG. The hamme of ones legge behind the knee. *¶* Colum. lib. 6. c. 12. Si dolore nervorum claudicat, oleo & sale genua, poplitésque & crura confundenda sunt, donec sanetur. Curt. lib. 6. 1. osteaquam deficere se sensit poplitibus semet except. Liv. lib. 2. Quosdam & jacentes vivos succisis senioribus, poplitibusque invenerunt.

Poplus, vide Populus.

Poppæa, Sabina, T. Olli filia, à Poppæo Sabino ayo suo ita nominata, mulier forma nobilitatèque insignis fuit, quam primis nuptiis Roffo Crispo conjunctam, M. Otho primùm in adulterium, deinde & in matrimonium suum pellexit. Veiūm quum incautius apud Neroum principem uxoris formam laudaret, captus amore ejus Nero, Otho consuetudini ejus interdixit: deinde & in Lusitaniam sub specie honoris eo relegato, matrimonio eam sibi copulavit. Obiit fortuita Neronis ira, iictu calcis, quum gravida esset ab eo percussa. Autor Tacit. Annal. lib. 16.

Papia Poppæa lex, vide Papia.

Poppæus, a, um, denominat. ut Vnguenta Poppæana, à Poppæa inventa, vel quibus illa præcipue uti solebat. Iuvenal. Satyr. 6.

ridendaque multo

Pane tumet facies aut pinguia Poppæana

Spirat, & hinc miseri vis. anur labra mariti.

Sic enim legendum, non ut corrupte Calepinus, Popana. Poppæana autem sunt unguenta ex asinæ lacte composita ad conciliandum faciei decorare, quibus Poppæa uxor Neronis, ut inquit Plin. lib. 11. cap. 41. utebatur, quingentas asinas per omnia secum fœtas trahens, balancium etiam solio totum corpus illo lacte macerabat, extendi quoqua cutem credens.

Poppysmata. *¶ πόπηνος.* GAL. Un son de bouche, ou en frappant les mains paume sur paume pour flatter un cheval farouche ITA. Szi. un sono di bocca, che si fa paipando un cavallo. GERM. Das zusätzl. yon vnd streichlen so man den verroldten oder ungezähmten vnd freudigen rossen thut. HIS. Silvo o sonido de la boca o manos. ANG. Fairer spikis g or gentle handling of unruly horses. *¶* Propriè dicuntur ea vocis blandimenta quæ sunt equis indomitis cum tractatione manuum. Iuvenal. Satyr. 6.

Præbebit uati crebrum poppysmæ rogani:

id est, crebrum manuum tractationem, cum quadam vocis adulatione: nam fit à πόπηνος, quod est sibilo, vel adulor. ¶ Est & πόπηνος (ut quidam exponunt) idem quod plaudere, hoc est illis manibus inter se, & palma cum palma collata, plausum edere. ¶ Dicitur etiam in eadem significatione.

Poppysmus. Plin. lib. 2. 8. c. 2. Fulgetra poppysmis adorare consensum gerium est. Quid vero poppysmus sit, vide in dictione Paupum.

Pöpüla, æ, verrucæ sunt eminentes. Conutus in Persium.

Populacia, ut nugalia vel puerilia Nov.

Populago tussilago. fuitex. Iun.

Pöpülinus, vide Populus, fœm. gen.

Populonia, æ, sive Populonium, ij, πόπηνος, Ptolem. Oppidum est in litore mari Tusci, non procul à Pisis, portum habens non ignobilem è regione Ilvae insulæ. Meminit hujus oppidi Plin. l. 3. c. 5. & Pl. lib. 3. & Pompon. lib. 20. Virg. l. 10. Aeneis.

Sexcentos illi dederat Populonia mater

Expertos bellis juvenes: ast Ilva trecentos

In uia inexhaustis Chalybium generosa metallis.

Hodie Plumbinum oint.

Pöpülinus, i. singuli numeri, mascul. generis. Unius civitatis multitudinem significat, iuri consensu & conco di communione sociatam. Quid Populus à plebe distet, Gell. cap. 20. lib. 10. Populum tamē u pro plebe, Liv. 6. bell. un. dixit. *¶* πόπηλος, πόπηλος. GAL. People. ITA. Popolo. GERM. Ein volk oder ganze gemeind einer stat. HIS. Umbria. ANG. The people. *¶* Populum vocavit Romulus multitudinem non militarem. Plutarch. in Romul. Senec. Epist. 7. 8. Quantus populus (inquit) mollius.

ximē ulmea, post fraxinea, & ab hac populnea frons. Idem lib. 12. c. 2. Frondem querentem, & populinam.

Pōpūlētūm, locus, populis constitutus. Χαίρεσι. GAL. Un locū planētē de pōpliōs. ITA. Lugopianato de pioppo. GERM. Ein ort an dem vil pāpēlām oder Sarbāum stehēn. HIS. Lugar de muchos alamos, alamedas. ¶ Plin. lib. 14. cap. 5. Antea Cæcubo erat generositas celeberrima palustribus populeis.

Pōpūlētēr, adjet. Χαίρεσιος, qui fert populum, vel populos, ut Padus populer. Ovid. 2. Amer. eleg.

Pōr pro pōr antiqui dicebant: ut Marci pōr, Publipōr Scaliger in Var. lib. 4. de L.L. Antiquis nūis pōr dicebatur, unde pōr factum, quod Laco-nicē & plerique Doricabūs pās τῷ diceretur.

Pōrcani pōrcarius, porcellus. Vide Pōrcus.

Pōrcō, pōrces verbum obsoletum, quo antiqui, teste Festo, utebantur pro prohibitis ἄνηγε. Lucilius lib. 6.

Non se porrō procedere pōrcant.

Varro. Manio hunc Ceres frugibus suis pōrcet: id est arceo.

Componitur ex pōrō & arceo, quasi procul arceo.

Pōrcetrā, pōrcetrā, pōrcē qua semel tantūm peperit χοῖρος, aliis διάφαξ, Scropha, qua sepius. Gell. c. 6. lib. 18.

Pōrciā, Nobilis Romae matrona fuit. Porciā Catonis Censoris filia, si-ve (ut alij malunt) neptis: quae quum matrem familiās quandam qua secundas inierat nuptias, pudicitiae nomine laudari audiret. Casta, inquit, matrona non nisi semel nubit. ¶ Pōrcia alia fuit, Catonis Uticensis filia, & uxor Brutii, que quoniam viri sui consiliū, quod de interficiēdo Cæsare ceperat, cognovisset, cultello tonsorio sese vulneravit. Qua de re quum à viro increparetur: Non est, inquit, hoc temeratum factū meum, sed in tali statu nostro, mei erga te amoris certissimum indicium. Experiti enim volui, si tibi propositum ex sententia patrum cessisset, quām aequo animo me feris esse interemptura. Hec po-stea, quum audivisset virum suum post infastum illud pālēum ad-versus Antonium, Augustūmque in campis philippicis gestum, mortem sibi consevisse, mori & ipsa statuit. Sed quoniam arma à domesti-cis subtrahentur, haustis pruīis, & éque obstrūcto, confessim extin-eta est. Valer. lib. 3. c. 2. Item, pōrcia Basilica, ubi & à quo pluta-th. in Cat. Censor.

Pōrciūs, Catonum familie gentilium cognomē fuit, à pōrcis tractum. Varr. lib. 1. de re rust. cap. 1. Cognomina multa habemus ab utro-que pōrcore: à maiore & à minore, à minore pōrcius, Ovinus, Caprilius: à Maiore, Equitius, Taurus. Plutarch. in Publ. pōrcius di-ctus à pōrcis.

Pōrculētūm, i. Hermolaus ait idem esse quod pōrcam, hoc est terram editiōrem inter duos sulcos cuius generis in hortis hodie pulvini ap-pellantur, in quibus sua cujusque generis olera separatiū seruntur. Plin. lib. 27. c. 22. Vmbri & Marci ad vicenos pedes intermittunt atra-tionis gratia: in his quaē vocant pōrcula.

Pōrculūm, i. Est machinæ genus apud Catone in de re rust. c. 19. Foramen (inquit) quod primum facies, semipedem ab cardine facito: cæte: a di-vidito quām rectissimē: pōrculum in media sūcula facito: inter arbores medium quod e. it, id medium collibrato ubi pōrculum figere oportet, ut in medio pālēum recte situm sit.

Pōrcūs, i. Sus domesticus: quemadmodum apēr ferus. Σῦνος οὐαζίρ. χοῖρος. GAL. Un pōrc. ITA. Pōrc. GERM. Ein zan Schrein. HIS. Puerco. ANGL. Ahog, afoyne. ¶ Suis autem appellatio utriusque generi est communis. Mart. lib. 14.

Iste tibi faciat bona Saturnalia pōrcos

Inter spumantes ilice pastores apres.

Iuven. Satyr. 10.

vōvēd̄sque facellis

Exta & candiduli divina tomacula pōrci.

Dictus ab eo quod pōrrecto rictu pascitur, & terram dum herbatū radices timatur, latius porrigit. Pōrcus Serarius apud Catonem, vide in Serario. Plaut. Men. sc. 2. a. 2. Quantū veneunt pōrci. ¶ Pōrcus ma-tinus, pīces marinus, quum capitū, grunniens, ὁ πόρκος τοῦ λαγών. Lacede-monij oīthragoriscum vocant, ut ex Appionis sententia refert Plin. lib. 32. c. 2. ¶ Pōrcus Troianus, in Romanorū conviviis per jocum di-cebatur apēr, qui integer apponi solebat, unā cum minoribus anima-libus in vētre ejus inclusis, non secus atq; olim ferunt in equo Troia-no inclusos fuisse armatos: χοῖρος τρωϊκός. Vide Macrobi. in Saturnali-bus. ¶ Pōrcus etiā vocatur homo obesus & pinguis. Catullus in Sca-zante in Egnatium: Aut pōrcus Vimber, aut obelus Etruscus. Pompo-nius Vernonibus, Pōrcus est quem amare coepi, pinguis, non pulcher puer. Menander in Pīscatore, de Dionysio: παχύς φύσις εἰσετιντόπε.

Pōrci effigies inter militaria signa quintum locum obtinebat, quia con-fecto bello, inter quos populos pax siebat, cæsa pōrcafodus firma-ri solet. Fest.

Pōrci sacres. Plaut. Menach. sc. 2. a. 2. Quibus hēc preciis veniant pōrci sa-cres sinceri. Rud. 4. 6. sunt domi agni & pōrci sacres, intelligebantur pūri & integri, ad sacrificiū idonei; quales immolabātur ab iis, qui pī-culum aliquod admiserant, aut qui insani fuerant: etiam quibus aucta erat liberorum prole familia, vide Varr. de R.R. lib. 2. c. 1. & 4.

Pōrcā, sus foemina. Σῦνος οὐαζίρ. ৎ. GAL. Vne truye. ITA. Pōrc. GERM. Ein Sau. HIS. Puerca. ANGL. A ridhe betwene two fur-rores. ¶ Cato de re rust. c. 13. 1. Priusquam foemina pōrcam immolabis.

Gell. c. 6. lib. 4. Pōrcia pīcedanea appellata, quām piaculi gratia ante fruges novas fieri coepiā, immolari Cereri mos fuit, &c. ¶ In agro ve-10 pōrcā est terra elata inter duos sulcos. ¶ δῆλον τελέμ. χοῖρος. GAL.

Terre élevée entre deux rayons, un sillon. ITA. Scioffa pōrcen. GERM. Das buheliā proischen zwochen furchen in einem Acker. HIS. La tierra que queda entre dos sulcos. ¶ à polliendo (ut inquit Varr. lib. 1. c. 29. de re rust.) quod ea seges porticit frumentum. Vel à porcendo, id est, pro-hibendo ut Nonio placet, eo quod ultra se jaci semina prohibeat.

¶ Pōrcē (inquit Festus) appellatur rati sulcis, qui ducentur aquæ de-rivandæ gratia: ita dictæ quod pōrcant, id est, prohibeant aquam fru-mento noceat. Cebriores autem sulci, limi vocantur. Hēc ille. Co-luna. lib. 2. cap. 4. Liras rustici vocant easdem pōrcas, quum sic aratum est, ut inter duos latius distantes sulcos, medius cumulus siccām sedem

frumentis præbeat. Sed & triginta pedum latitudinem, c. lxxx. longi-tudinem, pōrcum vocant, eodem autore lib. 5. cap. 1. Campani, inquit Hermolaus Barb. hodie pōrcas vocant pulvinos, sive horribulos in quibus veluti sulcatim sua cujusque generis olera seruntur. Id genus & aetē dicuntur apud Columellam.

Pōrculena, pro pōrcula, ut socius pro socius. Plaut. Mil. 4. 2. ubi tamea aliter pōrcula.

Pōrcetiā, Sus quaē semel peperit: quaē sepius Scropha. Melissus de lo-quendi proprietate, qui habet auctorem Pomponium in Attellana, quaē hoc eodem vocabulo inscripta est. Ex Gell. lib. 18. c. 6.

Pōrculus, & pōrcellus, diminut. parvus pōrcus. Χοῖρος, χοῖρος. GAL. Porcelot, cochon. ITA. Porcelotto. GER. Ein färtlin. HIS. El-lechor pōrcero. ANG. A little hogge of froyne. ¶ Sueton. in Nero, Iterum ac sepius tecūtum pōrcello obiecit. Pōrculus legitur apud Plaut. in Men. Scribit Varrō pōrcum Græcum nomen esse antiquum, sed ob-scuratum, quod postea vocarunt Χειρ. Gell. c. 1. lib. 4. Pōrculos minis-culos esitavit Pythagoras Plaut. Men. sc. 2. a. 2. Pōrculum jubeas afferri (ad te piandum.)

Pōrcinūs, a. um, quod ex pōrcō est: ut Cārō pōrcina. Χοῖρος, χοῖρος. GAL. De pōrcēau. ITA. Di pōrcō. GERM. Schroeinen von einer Saro. HIS. Cosa de pōrcō. ANG. Of an hogge. ¶ Plaut. Capt. sc. 1. a. 4. Alium pisces pre-stinatum abiit, alium pōrcinam, atque agnīnam, & pullos gallinaccos. Idem Aul. sc. 5. a. 2. Agnīnam caram, caram bubulam, vitulinam, pōrcinam. Et Men. sc. 5. a. 1. Pōrcina, &c.

Pōrcinātūs, qui carnes pōrcinas vendit. Χοῖρος, χοῖρος. GAL. Chaircui-tier, qui vend de chair de pōrcēau. ITA. Chi vende carne di pōrcō. GER. Der schweinen fleisch verkaufft. HIS. El que vende carne de pōrcō. ANG. A seller of hogges flesh. ¶ Plaut. in Capt. sc. 2. a. 4. Quan-ta laniis lassitudo, quanta pōrcinariis?

Pōrciātūs, a. um, quod ex pōrcā est. Χοῖρος. GAL. de truye. ITAL. Di pōrcā. GERM. Ein Moren. HIS. De puerca. ANG. Of a froyne. ¶ Vnde porcariam vulvam dicebant, qua edito partu vēscabantur. Plin. lib. 11. c. 37. Vulva ejecto partu melior quam edito: ejēctitia vocatur illa hēc porcaria, primiparæ suis optima.

Pōrcinariū, χοῖρος. Gloss. i. locus, ubi pōrci aluntur.

Pōrciātūs, porcorum custos, subulcus. Χοῖρος, χοῖρος. GAL. Porcher. ITA. Porcario. GER. Ein Scurohirt. HIS. El porquerizo. ANG. A froyne keand or keeper.

Pōrculatiōnēm, Antiqui pōrcorum nutritūm vocaverūt. Χοῖρος, χοῖρος. GAL. Nutriture de Pōrcemix. ITA. Nutritura di porci. GER. Scuro erzeihung oder mestung. HIS. Criança de los puercos. ¶ Varr. lib. 2. de re rust. c. 4. In nutritūm (quam pōrculationem appellabāt) binis mēnibus pōrcos sicuti matribus.

Pōrculātōr, is, qui pōrcos nutrit ut pingueſcant. Χοῖρος, χοῖρος. GAL. Por-chier, qui engrasse les porceaux. ITAL. Nutritore di porci. GER. Eine der Scuro erzeicht oder mester. HIS. Porquero que los cria. ANG. That fee deth froyne. ¶ Colum. lib. 7. c. 9. Itaque porcularis maximum offi-cium est, ut unam quām cum prole claudat.

Pōrcularum, pōrcā, terra editior inter duos sulcos.

Pōrdōsēlēnē, penult. prod. πόρδοντος, Insula est ante Ephesum, cum urbe ejusdem nominis, quam nonnulli, teste Steph. æschrologia fugientes, Proīselenem appellārunt. Meminit hujus insulæ Plin. lib. 5. cap. 37.

Pōri, pororum, vide Pōris.

Pōriaticum, tributum quod pro mercibus trajiciendis persolvebatur. L. g. b. Buleng.

Pōrisina; conjectarium, proloquium ex antecedente aliquo consequens tanquam additamentum & corollarium.

Pōrcēlē, πόρκοντος, species herniæ est, quum ex abscessu circa scrotum materia induruit. πόρπος enim Græcis inter cæterā lapidesam durient significat, sive callum.

Pōrisit, tit. de consulib. in Novell. §. ac primus quidem. Exponuntur Iudi scenici, sic dicti à productione metrettum in scenam. πόρπος est metretrix. πόρπος scortator; à πόρπος vendere, prostituere, est à πόρπο.

Pōrphyrā, χρυσή, Latinè purpura. ¶ חַרְבָּתִי charmil. πόρφυρη. GAL. Pourpre, cramoisi. ITA. Porpora. GERM. Purpurarb. HIS. La purpura color de carmesi. ANG. Purple. ¶ Vnde porphyriacus, a. um, penultima correpta pro purpuro. Ovidius,

Et porphyriacus figere labra genis.

Pōrphyriūs, porphyridis, πόρφυρη. Vestis purpurea.

Pōrphyreōn pōrphyreōnis, πόρφυρη, Phoenices oppidum, apud Steph. cuius incolæ Pōrphyreōni dicuntur & Pōrphyreōnitæ.

Pōrphyriūs, nis, πόρφυρη. Avis est collum habens oblongum & angustum, crura prælonga, caue rubentia, quemadmodum & rostrum, sola avium morsu bibens; cibumque prius aqua tinet altero pede, veluti manu, ad rostrum affert. Autor Plin. lib. 10. cap. 46. Elia-nus lib. 14. c. 35. tradidit porphyriōnem muliebris pudicitatē obser-vatorem esse, matisque familiās adulterium suspendit suo domino in-dicare. ¶ Fuit item hoc nomine Gigas quidam Sisyphi filius: qui usū cum reliquis Gigantibus adversis superos conspiravit. Claudianus in Gigantomachia, porphyriōnē trepidam conatur vellere Delon. ¶ Fuit item surigæ nomen, Neronis temporibus, cuius meminit Sueton. Martial. uno disticho omnes has significationes complexus est: Ne-nien habet magni volutris tam patra Gigantis. Et nomine Praesini Por-phyriōnis habet.

Pōrphyriūs, πόρφυρη, insula est in Propontide ante Cyzicum Plin. lib. 5. c. ult.

Pōrphyriūs, πόρφυρη, Insula in sinu Laconico sita, quinque millibus pas-suū à Malacā promontorio distans: postea Cythera distans, ob memo-rabile templum quod in hac insula est, Veneri sacrum. Autor Plin. lib. 4. c. 12. ¶ Est & altera ejusdem nominis insula, duodecim non amplius passuum millibus distans à Snido, alio nomine Nisyros appella-ta. Idem lib. 5. c. 3.

Pōrphyriūs, πόρφυρη, oppidum est in ea parte Arabie quæ Egyptus contermina est. Steph.

Pōrphyriūs, πόρφυρη, Lapis in Egypto rubens, candidis intervieni-ibus

tibus punctis: propterea Lenocosticos appellatus, aduersus enim album vocant Cræci, & sic em pungere. Autor Plin. lib. 3. c. 7.

Porphyréticus, ca, cum, quod est factum ex porphyrite, Suet. in Neron. cap. 50. Porph.

Porphyríus, πορφύρας, philosophus patria Tyrius, nobili genere ortus, qui Romæ Aurelianii Cæsaris temporibus clavuit. Unâ cum Origene & Amelio condiscipulis, Plotinum audivit. Multa ejus à Suida enumerantur scripta, in quibus plurima inter se dissidentia reliquit: cuius tñ causa putatur, quod qæstus probaverit, ea postea retractaverit, per tinacissimus Christiani nominiis hostis fuit. quindecim adversus nostram religionem editis voluminibus: quibus postea Methodius, Eusebius, & Apollinaris tristis apologeticis libris responderunt, Datus Porphyrius ob vestem purpuream qua propter nobilitatem uteratur, quum prius Malchus diceretur.

Porphyrogenneta, ο επιπορφύρας, h.c. επιπορφύρα, in purpura genitus, pater jam Imperator.

Porphyríus, serpens est in calidissimis Indiæ locis nascens, capite quovis late candidiore, reliquo corpore purpureo, dentibus carens: ideoque mosu innocuus: vomitum tamen eructans, quicquid contigerit extrahafientem. Vide Ælianum lib. 9. c. 47.

Ponæcūs, vide Porrumb.

Porrificio, Quasi porrò jacio, inquit Festus, id est, valde porrigo quod verbum solitane sacrificantibus erat. Nâ extra porti ci dicuntur, quando porrigitur diis. Plaut. in Pseud. sc. 3. a. 1. Nam si sacrificem summo Iovi, atque in manibus extra teneam, ut porrificiam, iuxta loci si luci quid detur, potius rem divinam deseram. Virg. Æneid. 5.

extraque falsos,

Porrificiam in fluctus.

Quo in loco nonnulli male legunt proiiciam. Vide Macrob. lib. 3. Saturn. cap. 2.

Potucie, extra que in aræ foco ponebantur, Diisque porrigeabantur. Solitus, ignis in hanc congeriem adponitur, cum porricias intulerint.

Porrigo, is, xi, etum, Extendo, dilato, à porrò & rego, ut præteritum indicat, non ab agō, ut quidam male putaverunt. { תְּנַתֵּה שָׁרֶב parás וְשָׁרֶב hoschit תְּנַתֵּה nathán, ḥeyyāw, ḥeyyām. GAL. Estendre, rendre & bailler. ITA. Distendere, porgere GERM. Ausstrecken. item, dareichen. HIS. Estender. ANG. To reache or stretch out and offer. } Cic. pro Cælio, Licinium quum jam manum ad tradendam pyxidem porrexisset, et raxisse. Plin. Facilius quippe radices porrigitur solo subacto. ¶ Qui modo ponitur pro extensa manu offere. μετάσταση, Vnde Augustus, ut est apud Macrob. lib. 2. Saturn. quum ei quidam libellani trepidus offerret, & modò proferret manum, modò retraheret. Putas te inquit, stipem elephanto porrige? Cic. 2. de nat. deor. Stultitia est à quibus bona precamur, ab iisdem porrigenibus & dantibus nolle sumere. Plaut. Pseud. sc. 4. a. 2. Portige audacter ad salutem brachium. Ibidem sc. 7. a. 4. Iam dudum si des (argentum) porrèxi manum. Accipe. Ovid. Fastor. lib. 5.

Victos quoque porrigit arcus.

Idem Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Nunc porrigit Arcus

Parthus eques.

Item porrigit ad te manus fortuna. Senec cap. 17. de consolat. ad Polyb. Ovid. Eleg. 9. lib. 4. Trist.

Nostra suas istuc porrigit ira manus (Tomis Romanam usque.) Idem Eleg. 11. lib. 3. Trist.

Quis gradus ulterior quo se tua porrigit ira?

Martial. Epigr. 87. lib. 9. Porrexit pedes, &c. (i. mortua est. Et Epigram. 44. lib. 9. porrectus leo (i. occisus.) Rursus quia quæ interficiuntur, humi extenduntur, factum est ut porrigeat sit prosterneat & interficiat. Idem Epigr. 1. s. Amphitheat.

Et volucrem longo porrexit vulnere pardum.

Porrigeret manum, sive dextram, est adjuvare, succurrere, sive opem ferre: meaphora ducta ab iis qui lapsos tensa dextera humo attollunt. Sol porrigit horas, id est, producit. Ovidius 4. Metamorphos. Hujus compositum est Exporro, seu Exporgo per syncopen, quod est explico, erigo, extendeo, ἀγριών. Terentius in Adelph. date hodie mihi. Exporge frontem, id est, exhilara, αὐξήσῃ τὸ ἄργον. ¶ Porrigeret heibana, est victum se fateri. plin. lib. 22. cap. 4. Sumnum apud antiquos signum victorie erat, herbam porrige viatos, hoc est, tenia & altrice ipsa humo, & humatione etiam cedente. Vide Chiliadas Erasmi.

Porrectus, participium. Extritus, dilatatus. { תְּנַתֵּה שָׁרֶב niphrás. שָׁרֶב. GAL. Estendu. ITA. Stefo. GERM. Ausgestreck. HIS. Estendido. ANG. Reached and stretched out. } Horat. lib. 4. Carm.

Fama quoque imperij porrecta majestas ad ortum. Cœll. c. 2. lib. 9. Porrecta ad pubem usque barba. Item porrectus, (id est, mortuus, sive occisus, Martial. Epigr. 44. lib. 3. porrectus Leo (id est, occisus.) Vide Porrigo. ¶ Aliquando porrectus nomen est, idem fæcile significans quod hilaris: ut Fons porrecta, id est, alacris. In rebus enim latius cutem frontis extendere solemus, & contraria in tristibus conjugate. Plaut. in Cas. Primum ego porrectio fronte volo necum loqui id est, hilare jore.

Pouectio, verbale, Extensio. X. Contractio. { שָׁרֶב miphrás. iximoros, maphrás. GAL. Estendement, estendue. ITA. Distendimento. GERM. Ausstreckung. HIS. Estendimiento. ANGL. A reaching out in geving and thing. } Cicero 2. de natur. deorum, Digitorum enim contractio facilis, facilisque porrectio propter molles commissuras & artus nullo in motu laborat.

Porrigo, inis, Capitis affectus est, quum tenues & furfuraceæ squamulae ex capite decidunt. { mirugians. GAL. La teigne. ITA. Tigna. GERM. Der schuppen des haupts / erbgrind. HIS. Caspa de la cabeza. ANGL. The scurfe or scailles of the head, also the drie scall in the head. } Porrigo est (inquit Cœll. 1. 6. c. 2.) ubi inter pilos quedam quasi squamulae surgunt, eæque à cute resolvuntur, & interdum madent, multo sacerdices sunt: idque evenit modò sine ulcere, modò exulcerato loco: huic quoque modò malo odore, modò nullo accidente, ferique id in capillo sit, rarius in barba, aliquando etiam in superciliis.

Calepini Pars II.

Hæc Celsus, Lucill. lib. 30.

Tristem & corruptum, scabie & porrige plenum.

Horat. 1. Serm. Satyr. 3.

Vngere si caules oleo meliore caputque

Cœperis impexa fædum porrige.

Porriginosus, a, um, qui porrige infestatur. πορρίζως.

Porrima, πόρριμα, soror, seu comes Carmenæ matris Evandri. Ovid. 1. Fast.

— Porrima placatur Postventaque, sive sorores,

Sive fuga comites Manali diva tua.

Altera quod porrò fuerat, cecinisse putatur.

Altera venturum post modo quicquid erat.

Porrò, varius in oratione habet usus. Modò enim affirmandi adverbium, idem significat quod sanè, certè, profecto. { תְּנַתֵּה שָׁרֶב GAL. Certainement. ITA. Certamente. GERM. Wahrlich. HIS. Certainly. ANG. Trueis more over. } Cic. pro Plancio, Nil potè tam inhumatum, tam immane, tam ferum, quam committere ut beneficio, non dicam indignus, sed virtus esse videare. Eas herbas aliis herbis porrò conidunt, plaut. Pseud. sc. 2. a. 3. ¶ Quandoque temporis adverbium, idem valet quod longè post πέρην. Virg. 5. Æneid.

— hinc maxima porrò,

Accipit Roma, & patrum seruavit honorem.

Vbi Servius, Porrò, post longum intervallum. ¶ Non nunquam idem quod in posterum, deinceps, in futurum. δέ τότε. Terent. in Prolog. Andr. Deinde ut quiescat, porrò monco. id est, in futurum, interpretate Donato. Plaut. Pseud. sc. 3. a. 1. Ut hinc porrò quid agas, consulas. ¶ οὐδὲ loci adverbium est, idem significans quod ultrà, sive ulterius. Liv. 8. ab Vrb. Et aut eadem quæ te insinuaveris, retrò via repetenda: aut si ire porrò pergas, per alium saltu a:ctiorem, impeditionem evadendum. Interdum idem quod longè, sive procul, Virg. 6. Æneid.

— que sint ea flumina porrò.

Plaut. Cœl. sc. 1. a. 3. Imò etiam si vis porrò dicam, id est præterea ulterius. Idem Amph. Perge porrò dicere. Ibid. sc. 1. a. 5. Quid sit deinde è Porrò loqueret. Idem in Asin. sc. 4. a. 2. Perge porrò maledicere. Idem Milit. sc. 4. a. 2. Perge porrò. Et in Most. sc. 1. a. 1. Agite porrò pergit ut occipistis. Et Men. sc. ult. a. 5. Si qua coveniunt porrò operam date. (i. pergit.) Gell. c. 4. lib. 10. Spiritum intendere versus & ad eos. Liv. lib. 1. ab Vrb. ¶ Σεπιστὶμε autem conjunctio est, atque idem vallet quod autem, sive vero, δίτη, δι. Quint. in Apol. Pau. Porrò qui confessum defendit, non absolutionem sceleris petit, sed licentia. ¶ Quandoque expletiva particula est etnatus tantum gratia interposita. Tert. in Andr. adeone me ignavum putas, adeón porrò ingratum, aut inhumanum, aut ferum. Ut neque me consuetudo, neque amor, neque pudor, &c. plaut. Capt. sc. 5. a. 3. Inde ibis porrò in Latomias. ¶ Ali quando hortantis est. Virg. 9. Æneid.

— percipe porrò

Quid dubitem.

Quo in loco Servius exponit porrò pro adverbio hortantis. Cic. 4. de finib. Perge porrò: nam de isto magna dissensio est. ¶ Intendit est exclamantis & queritatis: ut, Porrò Quirites libertatem perdidimus. Porrò autem, idem, valeat quod præterea vero. Cic. 5. Verr. Hominibus & natura, & disciplina lenissimis, porrò autem pop. Röm. conditione sociis, fortuna servis. ¶ Neque porrò, idem quod neque etiam. Idem 3. Verr. Neque enim perfacet dicta neq; porrò hac severitate digna. plaut. Asin. sc. 2. a. 5. Is corruptus suū porrò corruptit filiū. Idem ibid. Iace talos ut petid nos jaciamus, id est, deinde, etiā, quoque. ¶ Porrò nānima, dixit Cic. 5. de finib. pro longè minima. Ea, inquit, nos nānā dicimus, sed exigua, & porrò minima. Hæc ferè Budæus. ¶ Ponit aliquando porrò pro valde. Cic. in Cat. Majore. Sæpe à majoribus natu audi vi, qui se porrò pueros à senibus audisse dicebant. ¶ Aliquando est adverbium ordinis. Tert. in Andr. Move ocyus te ut quid agam, porrò intelligas. ¶ Porrò Quirites vox erat queritatis, & populi auxilium implorantium. Autor obscenī carminis.

Porrò (nam quæ erit modus?) Quirites.

Tertull. in Valentianos, Ut etiam inclamaverit in eam ille illa, quasi porrò Quirites, aut fidem Cæsaris.

Porrumb, i, in plurali, porrui, orum, genus oleris notissimi. { πορρός. GAL. Porrean. ITAL. Porro. GERM. Lauch. HIS. Puerro. ANGL. A leek. } Plin. lib. 29. c. 12. In translatione & medicina est: deficiuntque scatire injurias, ut gethyum, porrui, iaphani, apium. Martial. lib. 13.

Mittit præcipios nemoralis Aricia porrros:

In medio virides stipite cerne comas.

Porrorum alij sunt Tarentini, qui & sceti dicuntur: alij Aricini, qui & capitati: de quibus genetibus vide Plin. lib. 19. c. 6. Legitur & porrui gener. masc. à quo mansit pluralis numerus ejusdem generis. Cels. lib. 4. c. 6. Aut jus in quo porrui cum pullo gallinaceo decoctus fit. Eodē generi usus est & Plin. lib. 19. c. 6. Laudatissimus (subaudi porrui) in Egypto, mox Orchiae, atq; Aricia. Invenitur & porrui pro porrui, apud Scævol. 1. 5. 8. D. de usfruct. Sempronio do, lego ex redactu fructu holeis & porrui partē. ¶ Porrui agreste Serenus. c. de Hamorh.

Agerfis prodest radix superaddita porrui.

Est αἰραιόμενος, ampeloprason. Plin.

Porrumb, a, um. { πορρός. GAL. De porreau. ITA. Di porrò. GER. De lauch. HIS. Cosa de materia de puerro. ANGL. Of a leek. } Plin. lib. 37. cap. 10. Heliotropium nascitur in Æthiopia, Africa, Cypro porracci coloris, sanguineis venis distincta.

Porrui vasum Gl. Jsid. emenda prasum. πορρός.

Porræna, æ, πορρίνα. Proprium nomen regis Hetruscorum, qui pro restituione Tarquinij Superbi aduersus Romanos bellum suscepit. Vide Liv. lib. 2. ab Vibi. Martial. lib. 1.

Hanc spectare manum Porræna non potuit.

Virg. veò produxit positione duplice.

Necnon Tarquinium ejusdem Porræna jubebat

Accipere.

De eo Plutarch. in Publ. honoribus ejus Roma. Ibidem.

Porræna, æ, πορρίνα. aditus civitatis, alteriusve loci vallo fossâve muniti.

{ πορρός σχάναρ πόρρα πέστα. πόλη. GAL. La porte. ITAL. Porta. GER.

En Thor/Port. Hisp. Puerta. ANG. A gate or porto, the entrée of a citie; à portando nomen habens, sive quod per eam vana & importuntur, & exportentur: sive ab aratri portatione, (ut inquit Donatus) quia in designatione urbium, subiunctis vacca & tauru, qui urbem designabat, aratum manu suspendebat, ne sulcum quem primogenitum dicunt, faceret, ubi aditus civitatis erant relinquendi. Cæs. 6. bell. Gall. Capit. arma à proximis, atq; in porta consistit. Item Hirtius l.8. Nihil relinquebatur quod ad ornatum portatum, itaerum, loco úmque omnium, quā Cæsar iturus erat, exegitati posset. Virg. 7. Æneid.

Et crista capitum & portarum ingentia clausa.

Idem 2. Æneid.

vix primi pralia tentant

Portarum Vigiles, & caco marte resistunt.

Cic. 5. de finibus. Si Annibal ad portas venisset, murūmque jaculo traxisset. Extra portam deducite in lapidinas. Plaut. Capt. sc. 5. a. 3. Extra portam currete. Idem Pseud. sc. 3. a. 1. Idem Mil. sc. 3. a. 2. Extra portam trigeminam ire. Idem Capt. sc. 1. a. 1.

porta vitam maroque tueri,

Ovid. Eleg. 1. lib. 4. Trist. Sexum à porta angiportum. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 4. Septimas ades à porta esse dixit, ibidem sc. 2. a. 2. ¶ Portæ ne sint sanctæ, & cur, Plutarch. in Rom. Porta triumphalis Romæ. Suet. in August. c. 100. Portam tenebant dedicantes. Plutarch. in Tull. est & pauperis, id est, anas, sive podex, apud Catullum & autorem Priapeiorum. ¶ Porta cœli pro semiglobo cœli atque hemisphœrio. Virg. in Æneid.

quem super ingens

Porta tenet cœli, & scopuli illi sa reclamant

Aequora.

Claudi autem cœlu in atque aperti tradunt Poëta, de quo, & de binis januis vide in Bipartit. ¶ Porta Praetoria, in castris dicebatur quæ erat in fronte valli, qua miles ad prælium educebatur. Antiqui enim Praetorem appellabant, qui toti præterat exercitu, qui deinde Imperator appellatus est. Porta decumana, quæ in postica parte castrorum erat, qua annona, ceteraque exercitu necessaria improtabantur: ita dicta à magnitudine. Quoniam enim ita ferè usuvenire solet, ut decima quæque omnibus propemodum in rebus maxima sint: vete es decumanus, pro magno & ampio accipiebant. ¶ Portæ item per similitudinem quandam montium fauces dicuntur in maximas angustias constrictæ: cuiusmodi plerique in diversis Tauri montis portibus à Cosmographis commemorantur: ut sunt Caspiæ portæ, Cilicie, & Caucasicæ. ¶ Portas apertas, vel liberas ostendere in manumissione, LL. Guilielmi Bastard. Si quis velit servum suum libe: um facere, tradat eum vicecomiti, per manum dextram in pleno comitatu, & quietum illum clamare debet à jugo servitutis sua per manumissionem, & ostendat ei liberas portas & vias, & tradat illi libera arma, scilicet lançam & gladium, deinde homo efficitur.

Portilla, portella, & porticula, dimin. {πυλὸς, πυλίδιος. GAL. Portelette, petite porte, guebet. ITAL. Picciola porta, portella. GERM. Ein türlin. Hisp. Pequeña pueria. ANG. A little gate. } Liv. 5. bell. Pun. Philomenes portula assuta venationem inficiens, &c.

Porta iusta, i. à πύλη. Gl, Cyr. id est, vestigial portæ.

Porta Augusta, Væctorum uib; in tractu Tarracensis Hispaniæ. Prolemeo lib. 2. c. 6.

Portalegra, Portalegre, V.E. Lusitanæ, sub A. Eborensi.

Portemna navicula, Syriaci generis lata & sine carina, à portando vocata.

PORTENDO, is, Prædicto, ostendo, vel præmonstro: à porto, quod est prorsum & tendo. {πύλη highhidh, i. mōnūs, ἀγανάκτια καιρού. GAL. Porter signification de quelque chose à venir, predire. ITAL. Prenuntiare. GERM. Vordeuten etwas kunsttigs. Hisp. Significar mal futuro. ANG. To signify before a thing happeneth. } Virg. 7. Æneid.

Hinc illum fatus externa ab sede profectum

Portendi generum.

Plaut. in Asin. Ecclastor nobis periculum magnum, & familiæ portendit. Desiderari si expetemus morteni. Cic. 1. de divin. Nam quodde sole ostensum est tibi, populo commutationem rei uim portendit foem. Portentum, i. ostensum & prodigium quod portendit aliquid futurum: ut quum insolita corpora in ære apparent: ut cometæ, turbines, & serena cœlo tonitrua. {πύλη mophéth. τίχος. GAL. Prodigio, chose terrible, esmerveillable. ITAL. Prodigio, mostro. GERM. Ein wunderzeichen so etwas kunsttigs vordeutet. Hisp. Milagro que significa mal futuro. ANG. A wonderfull and strange thing against the common course of nature foretelling some thing to come. } Suet. in Claud. c. 3. Mater Autonia portentum eum hominis dicitur, nec absolutum à natura, sed tantum inchoatum. ¶ Portentorum autem significatio, teste Cic. lib. 2. de nat. deor. sumpta est ex auspiciis, & auguriis. Varro, In cœlo memorabile extitit portatum. Cic. de Arusp. responsis, Explanations portentorum Hettulorum disciplina continentur. ¶ Aliquando etiam dicuntur portenta, commenta, fictiones, & mendacia rerum naturæ repugnantia. Idem 1. Tusc. quæst. Aut quid negotij est hæc Poëtarum, & pictorū portenta convincere. ¶ Virg. 8. Æneid. pro bono omni posuit, quum ait.

ne quare profellò

Quem casum portenta ferant.

Vbi Scivius, Portenta modò significant bona omnia que victoriæ portendunt. In significatione passiva usus est Plaut. in Cure. sc. 2. a. 2. Pacem ab Æsculapio petas, ne fortè tibi eveniat magnum malum, quod in quiete tibi poterit est, id est, præmonstratum est. Portentum item inane quidpiam & irridendum. Cic. 1. Tusc. Aut quid negotij est hoc poëtarum & pictorū portenta convincere?

Portentosus, a. um, Monstruosus, portento similis. {πύλης, περίπολος. GAL. Merveilleux, monstreux. ITA. Mostroso. GERM. Wunderstalgioso, etwas bedenkt H. Cosa que significa algun mal. ANG. Monstrous, against nature. } Cic. de div. An vero illa nos terent, si quando aliqua portentosa, aut ex pecude, aut ex homine nata dicuntur. Plin. lib. 22. c. 8. Portentosum est, quod de ea traditur. Portentosa Græcia mendacia. Plin. lib. 7. cap. 1.

Portentificus, a. um, aliud adjact. πύλης, & ut Veneta portentifica, Per-

tenta ac monstræ facientia. Ovid. 14. Metam.

— Hunc dea præsidiæ, portentificisque venenis

Inquinat.

Portenta, navicula. Gloss. A. L.

Porthmæus. {πόρθμος GAL. Un passeur, ou passager. ITA. Passagiero. GER. Ein überföer/ einer der die leut über ein wasser füer. His. Barquero que passa a estrecho. ANG. A ferrier. } Græca dictio est disyllaba, quæ nobis portitorum significat, hoc est, cum qui homines in ulteriore fluvij tipam, vel trans fretum, vel à littore ad navem trajicit. Nam πόρθμος Græcis est trajice: e, & πόρθμος nauum quod pro trajectu solvitur. & πόρθμος cymba ipsa portitoris. Uticui hac voce Ioven. Sar. 3. iam sedet in tipa, tenuiunque novissius horret Porthmæa. Hinc Porthmis navis est, qua à littore ad litus contrarium trajicimus.

PÖRTICUS, us, fœm. gen. {Πορτίκος ulam n græ, n nusas. GAL. Perche, pour-menoir ou galerie, où on se retire pour le Soleil ou pour la pluye. ITA. Portico. GER. Ein bedeck ort in welchem man sicher vor der Sonnen-dem ragen, & spazieran kan. Ein schopff. Hisp. Portal publico para passar-se. ANG. A gallery or roshing place out of the sunne. } Locus est amplius, & spacioius, te& inclusus propter repentes imberes, umbras ac deambulationis gratia aedificatus. Cic. Ad Attic. lib. 4. In campo Martio septa tributis comitiis marimorea sumus, & tecta factu, eaque cangemus excelsa porticu. Virg. 3. Æneid.

Ilos porticibus rex accipiebat in amplis.

Idem 2. Æneid.

Vnus natorum Priami per tela, per hosties

Porticibus longis fugit.

Ovid. 1. de Arte,

Seu pedibus vacuis illi spatiofa toteat

Porticus.

Porticus aliquando teatorium, & tabernaculum significat. Cic. 2. Tusc. ex Poëta, Namque Æsculapij libe: ūa saucijs oppulent porticus: quod videtur poëticè dictum pro taberna & officina, in qua saucijs à Machaone & Podalirio Æsculapij liberis curabantur: qui in Græcorum castris medicinari faciebant. ¶ Multæ Romæ insignes fuere porticus: omnium tamen magnificentissima fuit, quam, quod à Pompeio adficiata esset, Pompeianæ vocabant: cuius meminit Ovid. 1. de Arte amad.

Tu modo Pompeia lontus spatiare sub umbra,

Quum sol Herculei tærga iconis adit.

Pörticula, æ, diminutivum. Diomedes lib. 1. {Πορτίκος οι πορτίκαι. GAL. Petit porche. ITAL. Picciolo portico. GERM. Ein vorschöpfst. His. Pequeno tal portal. ANG. A little galerie. } Cic. lib. 4. Epis. In porticula Tufculani.

Pörticatio, legitur etiam pro porticus; apud Macrûm l. 36. D. de religijs. & sumpt. fun. Si amplum quid aedificari testator jussit, veluti in cumum porticationes, eos sumptus funeralis causa non esset.

PÖRTIO, his, quasi partio. pars. {Πορτίκος η πορτίκη. GAL. Part, portio. ITA. Parte, portione. GERM. Ein theil/ portz. His. Parte, à racion de lo enero. ANGL. A part or portion. } Senec. c. 11. de cons. ad polyb. Haec portio (fratris amissi) decidit t: cum fortunato multis. Item, Magua portio. Idem cap. 14. de tranquill. Plin. lib. 9. c. 35. Sed quota haec portio est? ¶ Hinc fit propoatio, quæ est duarum rerum invicem facta comparatio. Λόγος, οὐαλεγια.

Portionale, particulare. Tertull.

Pörticula, æ, diminutivum. {Πορτίκος η πορτίκαι. GAL. Petite part & portion. ITA. Picciola parte à portione. GERM. Ein klein theil/ portzlin. His. Pequena parte. ANG. A little portion. } Apul. Qui quum à me portiunculan posceret.

Pörticulus, i. Hortator remigum, qui eam perticâ, quæ & ipsa porticulus dicitur, in manu tenens, hortatur remiges, urget, & cuncta pro portestate moderatur. {Ξιλοστ. GAL. Comite. ITAL. Comito. GERM. Ein meister über die Ruderknecht/ der sic heysset und anwoeyset His. Comite. ANG. An exhorter of the rowers in a shippe. } Plaut. in Asin. sc. 1. a. 3. Tute habes porticulum. Ennius in Annibal. Porticulus quum signum date cepisset Ex Nonio.

PÖKTITÖR, is, propriè dicitur, teste Vall. lib. 1. qui homines in ulteriore fluvij ripam, vel de littore ad navem, vel de navi ad litus trajicit, quæ Græci vocant portmæa. {πόρθμος. GAL. Garde ou fermier d'un port, passeur. ITA. Passagiero che passa la gente il porto. GERM. Ein überföer/ über die leut über die wasser fürt. His. El barquero que passa a estrecho. ANG. A ferrier that giveth passage over a water. } Quapropter Charon inferorum portitor dicitur, quod mortuorum umbras cumba subili per Stygiam paludem putetur transvehere. Dictus autem portitor à portando, sicut vector à vehendo: quanvis Laurent. Valla exquisitæ videatur, à portu dictum esse portitorem. Virg. 6. Æneid.

Portitor has horrendus aquas, & flumina servat

Terribili squallore Charon.

Portitorem duxi domum, (nisi uxorem) ita mihi necesse est eloqui quicquid egi atque ago. Plaut. Men. sc. 2. a. 1. Istum portitorum privato portorio. Item portitorum simillimæ januæ sunt lenoniz. Plaut. Asin. sc. 3. a. 1. ¶ Dicitur etiam portitor, eodem Laurentio teste, qui portitorum, hoc est, fructus pecuniarios ex portu conductit, quicquid nomine portorij stipem à venientibus exigit. Cic. ad Quint. fratr. Qui nuper in portoriis Italiae tollendis, non tam de portorio, quam de nonnullis injuriis portitorum quarebantur. ¶ Accipitur etiam portitor pro eo, qui aliquid portat. Stat. lib. 1. Theb.

Langues Hyperborea glacialis portitor Virga.

Et Claudian. in Epigram.

Portitorum, porticulum, baculus lixarum. Gl. His. quo scil. aliquid portant, àrāpagoz.

Portitorum, πλανάκες, i. e. locus ubi vestigial exigit publicanus portitor.

Pörtörum, ij, Naulum, & merces quæ datur portitoribus. hoc est iis qui nos, cymba vel pontone trans fluvium, vel frettum trajiciunt. {πόρθμος. GAL. Le peage ou impost qu'on paye aux ports. ITA. Nolo, pagamento à passare flume, à porto. GERM. Der fuhrlohn über ein wasser. Hisp. El flete que se paga al barquero. ANGL. Frayre for carrying or passage, tollage. } Item vestigial quod portitori servitur, hoc est illi qui redemit portum.

ventum portum, vel fluminum, vel lacuum, vel stagnorum. *λιμνής.*
Lucil. lib. 12. Facit idem quod illi inscriptum ē portu exportant clanculum, ne portuum dent. Vell. Portoria nova instituit (Gracchus.)
Senec. Epist. 18. Portuum solvere. Metaphor. Suet. in Cas. c. 43. Portoria peregrinatum mercium. Plaut. in Asin. sc. 2. a. 1. Jam ego hunc portuorem privabo portorio. Cic. 1. de Invent. Nam si Rhodiis turpe non est portuum locate, nec Hermacroni quidem turpe est conduceat. Idem 4. Ferrin. His pro rebus quod portuum non esset datum, literas ad socios misisse L. Canuleium.

PORTO, as, Fero, affero, geto, & tam de animo, quam corpore dicitur.
{NUΣ μάσα ΜΕΓΟΝΟΣ σαβάθος αργούς, χρυσός, φίγεω, βασάζω. GAL. Porter.
IT A. Portare. GER. Tragen. HIS. Llevar, o traher. ANG. To bring or
bear. Terent in Andr. Dij boni, boni quid porto? Plaut. in Asin. sc.
3. a. 3. Vbi onus nequeam portare patiter, jaceam ego asinus in luto.

Aspice quid portum nihil hic nisi triste videbas (de titulo)

Ovid Eleg. 1. lib. 3. Tript. Plin. lib. 11. c. 17. Apes fessum regem humeris
sublevant, validius fatigatum ex toto portant. Ovid. Eleg. 2. Tript.

Et latro. & canthus praeingitur ense viator:

Ille sed insidias hic sibi portat opem.

Virg. 9. Aeneid.

Multa pateri portanda dabat mandata.

Catull. de com. Beren.

Dulcia nocturna portans vestigia rixa,

Quam de virginis gesserat exuvias.

Portare item dicimur, quum navibus, aut jumentis aliquid nobiscum
vehimus. Salust. Iugurtha. exercitus qui in Africam portaretur. Rursus
ibid. Impeditus ne quas paraverat copias secū portaret. Virg. 1. Aeneid.

Gens inimica mihi Tyrrhenum navigat aquor,

Ilium in Italiam portans, viciōsque penates,

Ibidem,

—portantur avari

Pygmalionis, opes pelago.

Portare auxilium dicimus, pro adjuvare. Salust. in Catil. Post ubi
pericula virtute propulerant, sociis atque amicis auxilia portabant.
Hujus composita sunt. Apperto, Asporto, Comporto, Deperto, Exporto,
Importo, Repoporto, Supporto, & Transporto: quoru[m] significata vi-
de suis locis.

Portūro, as, frequent. Gell. lib. 10. cap. 1. Crumenam plenam assium
portitans.

Pōtāū, us, verb. Actus ipse portandi. {Bāranti, r̄p̄m̄. GAL. Portement.
IT A. Portamento. GERM. Tragung. HIS. Llevamento. ANG. A bear-
ing or bringing. Plin. lib. 9. cap. 35. Tedia exquisita perditio
portatu.

Portucalē, Porto, V.E. Lusitaniae antiqua, sub A. Bracarensi, quā se
Darius evolut in ma.e.

Portugal, Portugal Hispaniae regio.

Pōtūlācā, herba est f. rigida & humida quæ dentium tollit stuporem.
{ἀρδαρών. GAL. Ponnpier. IT A. Porcellana porcellaccia. GER. Burs.
gal oder bürzelen. HIS. Verdolaga. ANGL. Purfelyn. Plin. lib. 25. c. 23.
& 120. & Diosc. lib. 2. c. 138.

Pōtūnālā inter quatuor Græciæ celeberrima certamina numerantur,
in honorem Palæmonis, quem Latini Portunum vocant, instituta,
ταῦται. Eadem & Isthmia dicebantur, ab Isthmo Peloponnesiaco ubi
solabantur celebrati.

Portunarius, qui portuum exigit in Il. Longob.

Pōtūnūs, vel Portumnus Deus maris habitus est ab antiquis, quem Græci
Palæmona, παλαιμόνα, vocavit: ita dictus à portibus quibus praesesse
credebatur. Ovid. 6. Fast.

Quem nos Portunum, sua lingua Palamona dicet.

Vide in dictione Palamona.

Pōtūs, us, in dativo & ablativo plurali portibus. Locus in littore na-
ves ab hyemis tempestatu[n]que injuria vendicans. {χόρης choph. nubus.
GAL. Un port. IT A. Porto. GERM. Ein schiffport/Schiffslende/Ein komma-
lich gestad die schiff darin zu zellen/Meerhaffen. HIS. Puerto. ANGL. An
haven for shippes. Stat in portu navis prædatoria. Plaut. Menach. sc.
2. a. 2. Si quæ navis advenit, ibid. Ad portum mittunt servulos, ancillulas,
ibidem. In portum nave integræ pervenire. Quintil. Item portum
eloquentia salutare, non patet facere piratis, idem. Quam magis te in
altum capessis, tam te æstus in portum referit. Plaut. Asin. sc. 3. a. 1.
portus mortis. Senec. e. 9. de consol. ad Polyb. Portum promittunt. stu-
di. Idem c. 16. de consol. ad Helviam.

Qui veritus non es portus aperire fideles

Rati (meæ.)

Ovid Eleg. 5. lib. 4. Tript. Liv. lib. 4. dec. 5. Castra munita portus ad
omnes casus. Cic. in Verrem, Statim sine ullo metu in portum ipsum pe-
nitare coepertunt. Metaphoricus accipitur pro loco tuto, & quadam
adversariorum rerum per fugio. Idem ad Brutum. Quanquam tum &
fugit portus erat in tuis castris, & perfugium salutis in tuo exercitu.
Inde prope bij metaphora. Rem in portu esse dicimus, pro esse in tu-
to, & extra omne periculum. Plaut. in Merc. In portu res est. Ita in
portu navigare, pro securum esse, & omni periculo defunctum. Tracta
est metaphora à navigantibus, qui quum in medio mari navigant,
undarum & ventorum arbitrio jactantur: contra, quum se in portum
recepint, nihil habent negotij cum undis & ventis. Portus de sepulchro.
Cicer. neque sepulchrum quo recipiat, habeat portum corporis, ubi
remissa vita corpus requiescit malis. Portus Iulius, vide Iulius.

Pōtūs, a, um. Multos portus habens. {λιμνής. GAL. Qui a beau-
coup de ports. IT A. Di molti porti. GERM. Das viel schiffsporen oder
schiffslenden hat. HIS. Cosa que tiene muchos puertos. ANGL. Full of ha-
vens. Salust. in Iugurtha. Illam alteram specie quam usu potiorem,
que portuosis, & ædificiis magis exornata erat, &c.

Portus dives, S. Ioan. de puerro rico, Vrbs insulæ S. Ioannis.
Portus Romanus, Porto, V.E. provinciae Romanae. Urbs olim præclarata,
nunc ruinis deformis, ad Tiberis ostium Occidentale.

Portus, πόρος, Indus rex fuit, ab Alexandre Macedone superatus, deinde
& suorum dolor interemptus Claudianus.

Calopis Pars I I.

Tradita captivo statiosior India Poro.

Pōrūs, i, πόρος, A medicis appellatur callus perdurus, ossium & cartila-
ginis fracturam ferum inmans. Ossa enim & cartilago, quæ partes speci-
matæ sint, se nel fracta, nunquam renascuntur. Ex viscosiore tamen
alimenti parte callus quidam dignatur, quo veluti glutino conjun-
guntur. Autor. Gal. 6. Therap. Po[rtus] item genus est lapidis, Pario mar-
mori candore & duritate similis, minus tamen ponderosi: quem Plinius
inter eos annumerat qui cadaveribus aservandis sunt idonei. lib. 3. c.
6. 71. In articulis autem porti dicuntur tumores, ex crasso terrestri-
que humore in eos ingruente collecti: qui nonnunquam etiam con-
tahuntur ex medicamentorum quorum damusu, quæ multam discu-
tiendi siccandique, nullam autem molliendi vim habeant. Porti pen-
nult. corrept. πόροι, etiam à medicis appellantur meatus cutis, per quos
sudor erumpit, & pilis.

Pōs, in compositis Compos, impos Videtur potius significare potem,
quam potentem: inquit Vari. lib. 2. de L.L.

Pōlcā, x, potio ex aqua aceti, que mistura temperata. {ἄργυρος. GAL.
Brevage d'eau & de vinaigre, buvette, ou vin de despence. IT A. Vno
da dispensa leggiere, mistura di aqua & aceto per medicina. GERM. Ein
safranek/leuren/vermischung des vassers mit essig das es saut werden.
HIS. Ei aguapie, mezela de aquay vinaigre. ANG. A drink of roaster and
vinegar mingled together. Plin. lib. 30. To mina sanat palumbus fer-
rus, ex posca decoctus. Celsus pulsam appellat per quintam votalem:
Aëtius, & Aegueta etiam phuscam.

Pōsco, is, poposci. Olim peposci. Gell. cap. 9. lib. 7. Postulo mihi reti de-
bitam, peto. {ΠΟΥσχάλ ἀπό της οἰκίας. GAL. Demandar IT A. Domande-
re. GERM. Begüten etwas billichs / fordern so man es nem schuldig ist.
HIS. Demandar. ANG. To require, to ask. Vari. Poscere est
quoties a[ccid]it pro merito nostro depositum. Donatus poscimus im-
periosè: postulamus iure. An & hunc sibi poscit Ulysses? Ovid. 13.
Metam. Neque patens inde posces. Plaut. Aulul. sc. ult. a. 4. Eam si
me jubes tibi poscere (uxorem) poscam ibid. sc. 3. a. 1. Sume, posce, pro-
me. Idem Capt. sc. 1. a. 4. faciam ut hic senex eam sibi uxorem poscat,
bis. Idem Aulul. prolog. & sc. 4. a. 1. Neque te defraudandi posco (pal-
lam). Idem Menach. sc. 3. a. 4. (inox, reposcere) lingua poscit, corpus
quarit, &c. de metetrice. Idem Asin. sc. 1. a. 3. Vbi si quid poscas, ad
tavim poscas. Idem Aul. sc. 1. a. 2. Ne operam perdas poscere. Ibid. sc.
2. a. 2. Me poscit triginta minas. Idem Cercul. sc. 1. a. 1. Talos sibi pos-
cit in manu(dari) Ibid. sc. 3. a. 2. Habent hunc morem plerique argen-
tariori, ut alius alium poscant, reddant nemini: pugnis rem solvant, si
quis poscat durius Ibid. sc. 1. a. 3. Aliquando ponitur pro provocare,
cavat. Virg. 8. Aeneid.

Haud acrim dubites in prælia poscere Turnum.

Cic. 3. Verr. Poscunt majoribus poculis, id est provocant se mutuo ad
largius potandum. Aliquando pro judicare rem venalem, & pretium
ejus taxare. Plaut. Mercat. Tanti, quanti poscit, via' tanti emam illam?
CHAR. Auctarium adjicito, vel mille numum, plus quam poscit. Ali-
quando pro require, exigere. Cas. 4. bell. Gall. Ad quos se celeriter,
quum usus poscit, recipiunt. Poscere, cum duobus accusativis. Plaut.
Circul. Alias me poscit pro illa triginta minas. Alias talentum mag-
num. Cic. 3. Verr. Et patentes pretium pro sepultura liberum posce-
ret. Poscere aliquem clamore, quod barbus diceret clamare post ali-
quem: ut, Postquam nihil fit, clamore hominem posco: ille me in ius
vocat. (de credito) Plaut. Circ. sc. 3. a. 5. Hujus composita sunt,
Apposco, quod est iure posco, exigo, ἀγαργριω. Teneat in Heaut. Minas
quidem jam decem habet a me filia. Quas pro alimentis esse nunc
duco datas: Hasce ornamenti consequenter alteræ, Portu[m] h[ab]et talenta
dotis apposcent duo. Deposco, vide suo loco. Exposco multum, seu
importunè adeo, aut publicè posco, ἀγαργρω. Liv. lib. 1. Pacem precibus
exponunt. Virg. 3. Aeneid.

Sed vota precibusque jubent exposcere pacem.

Reposco, quod meum est iepeto, ἀγαργρω. Idem.

Parthosque reposcere signa.

Plaut. in Cure. Quam tu virginem me reposcis? Poscere veniam
etiam dici consueverat ab aliquis in veneratione Deorum, pro peto
re à diis ut concederent, date operam rei divinae, debisque precari.
Virg. Aeneid. 4.

Tu modo posce deos veniam, sacrificque litatis

Indulge hospitio.

Simile est illud Ciceronis pro Rabir. Ab Iove Opt. Max. ceterisque
diis pacem veniamque peto, precisque.

Poscinimus, a, um, numeros poscens, Apul.

Pōsīdōn ποσειδῶν. Græcis est mēnsis quem nos Decembrem dicimus, &

Neptuno nomen habens, quem illi ποσειδᾶν appellant.

Posides Spado. libertus Claudij Imperatois. Suet. in Claud. cap. 8.

Pōsīdēum, si ve Posidium, penultima product. ποσειδῶν. Oppidum in fini-
bus Macedoniæ, non procul à Strimone amne: cujas meminit Plin.
lib. 4. cap. 10. Est etiam ejusdem nominis oppidum in Syria Libano
monti subjecta: cujas meminit idem Plin. lib. 5. c. 20. Est item Posi-
deum, Ionia[m] promontorium, cum oppido ejusdem nominis, quod olim
Branchidarum, & postea Didymæi Apollonis oraculum fuit appellatum.
Vide eundem lib. 5. c. 29.

Pōsīdōppūs, ποσειδῶν, Comicus Cassandriæ, Cynisci filius, qui fa-
bulas triginta docuit. teste Suid.

Pōsīdōnā, ποσειδῶν. Oppidum maritimum in Lucanis, postea Paxtum
appellatum: à quo & vicinum sicutum Posidoniatem appellarat: qui
& ipse postea commutato nomine, Paxtanus appellatus est. Autor
Plin. lib. 3. c. 5. Hoc etiam nomine aliquando dicta est Tœzen Pe-
loponnesi u[er]bs: propter ea quod τῷ ποσειδῶν, hoc est, Neptuno sacra
erat. Autor. Strab. lib. 8.

Pōsīdōnūs, ποσειδῶν. Philosophus, discipulus & successor Panætij,
ex Apamia Syrie (ut Strab. lib. 14. autor est) sed Rhodius existimatus;
quia Rhodi vixit, ac philosophatus est: sicut & Apollonius Molo di-
ctus est Rhodius, quem esset Alabandensis: utrumque audivit Cicero.
Hic quin aliquando morbo articulari labet et gravissime, fertur
sæpe dixisse (et enim Stoicus:) Nihil agis dolor, quamvis sis mole-
stus, nunquam te esse confitebor malum, venti Romam M. Marcelli

tempore, scisitque multa. ¶ Posidonius Olbiopolita, Sophista & Historicus, scisit post Polybium historiam libris 111, usque ad bellum ptolemaei adversus Cyrenos. Præterea declamationes rhetoricas, & argumenta in orationes Demosthenis. Hunc Strabo testatur suo tempore fuisse. ¶ Posidonius Africae presul Augustini contubernialis, cuius etiam vitam scisit: præterea Homiliatum libros septem, Epistolarum totidem, aliarumque rerum complutes. Autor Ptolem. Lucensis.

Positio, Positus, Positura, vide *Pono*.

Positiones, edificia Gl. I. hic pertinet Codinus in Orig Constantinopol.

τὸς ἔπολοφος τυρινοῖς πόστοις θέματα οὐκανά.

Possessor, Pösselsölo, vide *Possideo*.

Possibiliis, vide *Possim*.

Pössidēo, in *Parad*. In dominio, seu potestate mea habeo, ex Antiquo nomine pos, quod potentem significabat, & verbo sedeo, ut possidere dicatur, qui potest sedere, id est, sedem atque habitationem suam aliquo in loco collocare. ¶ שְׁרֵי יַרְאֵשׁ מִתְרָא אֲחַז בְּנֵי קָנָה. מִתְרָא-עָמָד, וְעָמָד GAL. Posseder. ITAL. Possedere. GER. Besitzen. HISp. Possessr. ANGL. To possess or have. ¶ Plaut. *Mosf*. sc. 1. a. 1. Is nunc in aliam partem palmam possidet. Idem in *Aulul*. Multos annos est, cum hanc domum possideo atque colo. (loquitur Lat.) Idem in *Amphit*. Meam imaginem possidet, (id est, gerit.) Ovid. *El*. g. 4. lib. 3. Trist.

Nec mihi detractas possider alter opes.

Injuria es, falsum nomen possidere postulax. Plaut. in *Mil*. sc. 1. a. 2. Ter. in *And*. Quæ illius fuerunt, possidet. Idem in *Adelph*. Quid hoc rei est? regnumne Æsch. ne hic tu possides? Cic. pro *Quint*. Omnia autem bona possessa non esse constitui, quod bonorum possesso spectetur non in aliqua parte, sed in universis quæ teneri ac possideri possunt. Idem ad *Att*. lib. 2. Si mentionem fecerint quo aliter ager possideatur. ¶ Possidere bona publicè, est quod in manu regia ponere dicimus. Cujus locutionis exemplum habes apud Cicer. 1. 1. Philipp. Itaq; non assentior solum, sed etiam gratias ago Qu. *Fusio*: dixit enim levaram, gravem Republ. dignam tententiam: judicavit hostem Dolabellam, bona ejus censuit publicè possidenta. Budæus.

Pösselsüs, a. um, particip. ¶ שְׁרֵי יַרְאֵשׁ. GAL. Possedé. ITAL. Posseduto. GER. Besessen. HISp. Possedido. ¶ Ovid. 1. Amor. Eleg. 2.

Et possessa ferus pectora versas amor.

Possidere bona ex edicto, est per adjudicationem, sive per decretum.

Possessus, vs. iiii, possessio, κτῆσις, Apul. *Apologia*, Nam & contrà plurimis rebus possesso careo, usi fuor.

Pössessio, nis, in *Pandect*. Est actus, sive ipsum jus possidendi. ¶ שְׁרֵי יַרְאֵשׁ מִתְרָא אֲחַז זָהָבְרָא. GAL. Possession. ITA. Possessione. GER. Ein besitzung. His. Possession. ANGL. Possession. ¶ Quiatianus, In possessione carum rerum est Philosophia. Et Suet. in *Tiber*. cap. 10. loco & quasi possessione (id est usu) quia longo tempore possederat secundum gradum. Cic. 2. Offic. Quinquaginta annorum possessiones movere, iniquum putabat. Item pro *Quintio*, Bonorum possesso spectatur, non in aliqua parte, sed in universis quæ teneri & possideri possunt. ¶ Possessio fiducaria, quæ ea conditione nobis traditur, ut eam alteri postea restituamus. Liv. lib. 3. 2. Nabidi eam tyranno velut fiduciariam (subaudi ex superioribus, possessionem) dare optimum visum ut victori sibi restitueret: siquid adversi accidisset, sibi haberet. ¶ Interdum possessionis nomine intelligimus fundum, sive agum alienæ quamvis rem immobilem. Cic. in *Catil*. Qui magno ære alieno majores etiam possessiones habent. Idem in *Parad*. Etenim si isti callidi rerum æstimatores prata & areas magno æstimant, quod ei generi possessionum nemus nocere potest, &c. Idem ad *Valer*. Is habet in Volaterrano possessionem. Vide *Possideo*.

Possessu careo, usi fruor, Apul. *Apol*. 1. (id est, possessione)

Pösselsiuncula, diminutivum. ¶ שְׁרֵי יַרְאֵשׁ, ro ἑτηνάκον. GAL. Un petit heritage, petite possession. ITA. Picciola heredità. GER. Ein kleine besitzung. HISp. Pequeña heredad. ANGL. A little heritage or possession. ¶ Cic. ad *Attic*. lib. 2. 3. Credas mihi velim majori offensioni esse quam delectationi possessiunculas meas.

Pösselsör, is, qui possidet. ¶ שְׁרֵי יַרְאֵשׁ. o κτηματός. GAL. Possesseur. ITA. Possessore, possidente. GERM. Ein besitzer. HISp. Possedor, o que possee. ANGL. That enjoyeth or posseseth. ¶ Liv. 3. ab Urbe, Ita sine querelis possessorum, plebem in agros ituram, civitatem in concordia fore. Virgil. 9. Eclog.

Quod nunquam veriti sumus ut possessor agelli

Diceret, hac mea sunt, veteres migrate coloni.

Pösselsörüs, ad possessiæm pertinens. Iavolenus D. l. 8. tit. 1. l. 2. Ego puto usum ejus viris pro traditione possessionis accipiendam esse. Ideoque interdicta veluti possessoria constituta sunt.

Pösselsrix, icis, form. ¶ שְׁרֵי יַרְאֵשׁ שְׁרֵת. ut possestrix monilis, Apud Afranum, refente Nonio.

Pösselsivüs, a. um, quod significat rem possessam, ut nomen possessivum, quo res possessa significatur, κτηνή, ut Evandrius ensis, qui ab Evandro possidetur Ades regiæ, quas rex possidet.

Possidetur, vide *Posidem*.

Pössum, potes potui, ex pos & sum, quasi pos sum, id est, potens sum: pos eam antiquis erat potens. ¶ שְׁרֵי יַרְאֵשׁ. δύναμαι. GAL. Pouvoir, avoir puissance. ITA. Potere. GERM. Môgen. HIS. Poder. ANGL. To may, to have power. ¶ Construitur quandoque cum ablativo. Liv. lib. 10. ab Urbe. Pecunia deinde qua multum poterant freti, socios ex hostibus facere Gallos conantur. Habet aliquando post se accusativum, sed hoc non nisi per subauditionem alterius verbis. Virg. 8. Eclog. — non omnia possimus omnes subaudi facere vel præstare. Sæpius ponitur sine casu. Plaut. Non hic ut possit edi: sed posse cupit, ut edat. Item, Non omnes possunt olere unguenta exotica. Idem *Mosf*. sc. 1. a. 1. Nunquam possum referre gratiam. Ibid. Vivere hic non possum nec durare ullo modo: Idem Menach. sc. 2. a. 5. Puto me posse facere officium meum, id est, conabor, & efficiam. Idem *Pseud*. sc. 3. a. 1. Ridicule de Lenone, qui facile faciat. Pro se quisque id quod potest & valet, edit. Idem *Amph*. ¶ Possum, obscoena in significacione, apud Martial. *Epigram*. 98. lib. 1. & *Pseud*. sc. 1. a. 3. Neque ego illud possum, quod illi, qui possunt, solent. ¶ Possim, es, &c. Plaut. Menach. sc. 4. lib. a. 5. Utinam efficere

quod pollicitus, possies. Et *Mosf*. sc. 1. a. 1. Comesse quemquam abscentem, ut quisquam possiet. Item, Quantum potes, & potest. Vide *Quantum*. ¶ Ponitur aliquando pro valere, & bene habere ὕπαρχειν. Cic. 1. *Tuscul*. Nihil enim dolet nisi pes, possunt oculi, potest caput, latera, pulmones possunt omnia. Dicimus venustè, potest fieri, pro possibile est. Non potest fieri, pro impossibile est. Aliquando solum potest ponitur, nec exprimitur fieri. Plaut. in *Pf*. Potest ut alij ita abiitentur, ego ut ne credam tibi. Cic. ad *Lentulum*, Poterat utrumque præclarè, si esset fides, &c. id est, utrumque poterat fieri. ¶ Iungitur interdum accusativo, cum prepositione apud, & valeo significat: ut, hic apud principem plurimū potest, hoc est, valet, vel habet magnam autoritatem apud principem. Cicero. 3. *Verr*. Loquebantur enim decumani palam, & præter ceteros is qui apud istum plurimum poterat, &c. Potin' pro Potésne. Plaut. *Amphit*. Potin' es ut abstineas manum? Ter. *Andr*. Potin' es ut desinas?

Pötissum, veteres dicebant quod postea possum, plurali potessumus, potes- sunt, nomine simul flexo, in fin. potesse, q. potest esse, δύναμις. Terentius in *Eunuch*. At pol ego amatores audieram mulierum eos esse maximos, Sed nihil potesse. Plautus in *Aulul*. sc. 1. a. 2. Censem' talentum magnum exorari potesse. Ab isto sene? Idem *Pseud*. sc. 2. a. 5. Credo te potesse ebibere. Idem *Men*. sc. 2. a. 4. Censebas te istac flagitia potesse facere clanculum, ¶ *Pseud*. sc. 1. a. 1. Interpretari alium potes- se neminem.

Pötéstür, pro potest, frequens apud antiquos, Nonio teste Pacuv. Si qua potestur investigari via. *Lucr*. lib. 3.

Quod tamen expleri nulla ratione potestur.

Pötëns, tis, tam participium, quænam nomen à possum. δύναμις. GAL. Qui poter, puissant. ITA. Potente, che vale assay. GER. Vermögen/maching. HISp. Poderoso, o señor. ANGL. That hath power or is able. ¶ Ovid. Eleg. 4. lib. 3.

Non quamvis soli possunt prodesse potentes, &c.

Sed quando participium est, tempus significat, & accusativo jungitur, vel verbo infinito, nec comparationem accipit: ut multa potens, potens pugnare. Quando vero nomen caret tempore, & genitivo junxit, & comparationem accipit. lib. 2. 6. Dum liber, dum mei potens sum, effugere mortem, &c. Cicero *Attic*. lib. 2. Potentissimum hominum contumaciam nunquam tuli. Duo reges potentissimi, apud eundem pro *Lege Manilia*, Potens Imperij, qui imperium obtinet. Potens regni, id est, regno maturus. Liv. *Iuvenc* jarō esse dictitans, ac regni potenter. Idem 8. ab Urbe, Inter sarcinas objacentes, neque pugnat neque fugæ satis potentes, ceduntur. Velleius, Iam decem legionum potentes erant. Ovid. 1. Fast.

Sapè potens voti frontem redimita coronis.

Ibid. 5. Fast.

Fitque potens voti, Marsque creatus erat.

Potentes maris Romani. I. ivius, i. in quorum potestate esset mare. Potens rerum. Saetion. in *Cas*. cap. 7. 1. Potens virti virgo, id est, nubilis, & viro matura. Diva potens uteri. Ovid. 9. *Metamorph*. Illyriam intelligit, quænam Latinæ nos Luciferin vocamus. ¶ Potens cum ablative, Virg. 1. *Aeneid*.

Terra antiqua, potens armis, atque ubere gleba.

Ovid. Epist. 13.

Classe virisque potens.

Potens, alter, ut apud Catullum.

Cinthia forma potens, Cinthia verba levit.

Idem, sis in amore potens, id est, in amore eveniat tibi ut potans. Rursus,

Nunc admirentur, quod tam mihi pulchra puella

Serviat, ¶ tota dicar in urbe potens.

id est, quod potior amata. Potentiorem facere linguam Latinam. Quintil. exp. 9. lib. 1. Nobilitate potens essem. Ovid. 13. *Metam*. ¶ Potens substant, Lucan. lib. 1.

Ausus, ¶ armatos plebi miscere potentes.

Cic. pro *domo sua*. Itaque quum tu florens & potens per medium forum popularis volantes, &c. X. Impotens, de quo suo loco. A quibus potentia, & impotentia, potenter, & impotenter.

Pötenter, adverbium. ἀγωπός, δύνατος. GAL. Puissamment. ITA. Valerosamente, con forza. GERM. Gerrovaliglich/vermögenlich. HISp. Poderosamente. ANGL. Mighthelie. ¶ Horat. in *Arte*, cui lecta potenter erit res. Et utiliter & potenter ad efficiendum dicere. Quint. Idem lib. 4. 6. 14. Quod in altercatione sit potenter. Quintil. senior *Declam*. 27. 4. ut in comparatione legum potentissime d' camus.

Pötentiæ, Potestas, sive vis. ¶ כְּבוֹד יְהוָה וְחֶזְקָה. δύνασθε. GAL. Puissance, force, autorité. ITA. Potenza, possanza, forza. GERM. Macht und groal-vermögenheit. HIS. Potencia, señorío. ANGL. Power might. ¶ Virg. 1. *Georg*.

Ne temes pluvia, rapidive potentia Solis. Acrior, &c.

¶ Crebro pro autoritate, & opibus usurpati. Cic. 2. de *Invent*. Potentia est, ad sua conservanda, & alterius obtinenda idonearum rerum facultas. ¶ Differunt autem secundum Piscianum, Potentia, & potestas, quod potestas magis pro vi accipitur. potentia pro dominatione. Cic. 3. Offic. Qui omnia certa & honesta negligunt, dummodo potentiam consequantur. Plin. Epist. 7. lib. 3. Fuit inter principes civitatis sine potentia, sine invidia. Velleius, Potentia sua nunquam ad impotentiam usus Pompeius. Idem, Ferrum in omni corpore exhibet secundum potentiam. Senec. cap. 7. de *consol*. Fortuita potentia. Ibid. cap. ult.

Deus, bene quo Romana potentia nixa est,

Ovid. Eleg. 2. lib. 5. Trist.

Pötentiatus, us, Potentia, principatus. ¶ כְּבוֹד שְׁלִיחָה. δύνασθε. GAL. Domination, autorité. ITA. Potentato. GERM. Ein groal oder herrschaftl. Verstand der gewaltigen. HIS. Señorio, potencia. ANGL. Power, autorité. ¶ Cæs. 1. bell. Gall. Hi quum tanto pote de potentatu inter se multos annos contendenter. &c. Liv. 6. bell. Pus. At ille cum ab re aversus, tum æmulo potentatus inimicus, rem Annibali aperit.

Pötëstas, atis, à verbo possum deducitur. ¶ כְּבוֹד שְׁלִיחָה וְחֶזְקָה. δύναסְתָּה schiltón. δύνασθε ischia. GAL. Puissance, seigneurie. ITA. Potenza. GERM. Gewalt. HIS. Potencia, señorío. ANGL. Power, lordship, might.

right; & multa significat, ut Paulus inquit *I. potestate, de verbis, signific.* Nam in p. lona magistratum, imperium significatio persona liberorum, patiam auctoritatem in persona servorum, dominum. A quia e agimus de noxa ditione cum eo qui servum non defendit, p. & sensu corporis est copiam & facultatem. ¶ Potestates etiam ipsi dicuntur, qui potiuntur rebus, atque in potestate constituti sunt, quos Greci δύναμις vocant. & hi qui magistratus gerunt, & habent merum imperium, hoc est, id est potestatem, ut aiunt, ad animadversionem in facinorosos homines, & iudiciorum praesunt. Unde non inepti Praetores ubi vulgo nunc potestates dicuntur. Sueton. in *Claud.* iundictionem de fide commissis, quo annis & tantum in urbe delegari magistratibus solitam, in perpetuum: atque etiam per provincias potestatibus demandavit. Plin. *I. 29. c. 4.* Pungue draconis in pede dorcadum nervis cervinis ad alligatum in sacro, victoriam iudiciorum conferre existimat: primus in spondylum, aditus potestatum multe. ¶ Potestates pro magistratu & Tribunatu. Livius *ab Urbe.* Et potestate causa (id est, sive in Tribunatu.) Sueton. in *Aug. cap. 40.* Et potestates siuane (de Reg. bas.) Idem in *Neron cap. 36.* Item Iuvenc. *Satyr. 10.* Potestas item pro consilio & ratione. Hinc exire aliquem de potestate dicitur, mentis in potestum fieri. *igitur civis*, ut apud Ciceronem *4. Tusc.* Itatis propter & diximus exisse de potestate, id est, de mente & consilio esse dejectos. ¶ Varius est huius vocis usus. Dicimus enim, dare potestatem alii cuius rei cuius. Deferre alicui alicuius rei potestam. facere potestatem alicuius aedendi, & convenienti. Habere potestatem alicuius rei: habere aliquem in sua potestate. In potestate alii cuius esse: id est, alicui obtemperare, & eius consilium sequi. Non solem in eo est, qui coacti parent, sed qui sua sponte & tanquam autore in rerum sequantur, quas gerunt. Permittere potestatem alicui alicuius rei. Pervenire in potestatem alicuius. Ponere quipia in in potestate alicuius. Privare potestate aliquem quicquam facienti. Reddere potestatem alicui alicuius rei. Redigere aliquem in sicut potestatem. Redire in potestatem. Sub potestate alicuius esse, sicut pere in potestatem. Dimittere ex potestate. Tenere aliquem in sua potestate. Tradere potestatem alicui alicuius rei. Venire in potestatem alicuius. Quae in potestate est, in potestate est viri. Plaut. *Aul. sc. 3. a. 3.* In potestate fortunam suam non habent Cæsares ut alienam. Sene. *cap. 15. de consol. ad Mart.* Sæpe potestatem sui facete fortunæ. Idem *cap. 13. de Tranquill.* E: poteris, & potero, & dij potestatem dabant. laut. *Capt. sc. 1. a. 5.* In potestate fabrorum dum fui, (id est, patentum.) de n. *Most. sc. 2. a. 1.* Nostra intelligiens bona cum quæ in potestate habuius, ea amissimus. Idem *Capt. sc. 2. a. 1.* Cum istam mihi copiam & potestatem facis, ut mittam nuncium. Ibid. *sc. 2. a. 2.* ¶ In potestatem suam redire. (de ratione & consilio.) Gell. *c. 3. lib. 7.* Potestates plures, id est, significaciones. Idem *c. 29. lib. 10.* Item, potestatibus & ponderebus verbo. Idem *cap. 3. lib. 1.* In potestate esse. Idem in *Aug. c. 13.* potestatem sui præbere. (id est, aditum.) Idem in *O. hon. c. 11.* Dicimus quoque, Potestas tua est, pro Tu potes. Quæcumque est potestas, dixit Cicero *pro Cluentio*, pro Quod tum potest fieri. Orat ones in quibus verbum possunt ponitur, est: non possunt elegi potestas, nomen potestas Terentius in *Andr.* Curus tibi potestas summa servandi datur, id est, quem potes servare. Ibidem. Potestas fuit liberius vivendi: id est, potuit liberius vivere. Cic. *pro Quint.* Potestas tibi fuit quotidie hominem admonend, id est, potuisti quotidie hominem ad nonere. laut. in *Stic.* Malefaciendi est mihi potestas: id est, possum malefacere. ¶ Potestas etiam sumitur, ut apud Homerum *Il. 1. v. 11.* & *v. 11.* vis apud Virgil. ut, — odora canum vis, pro ipsis canibus. Lucet. *I. v. 2.*

Et simul argenti pondus plumbique potestas.

Rursus.

Ex alienigenis membris compacta potestas.

Potestam pro potestate veteres usurparunt. Plaut. Neque desidiae in otio operam dedisse, neque potestam sibi fuisse, adeo arcte cohibitum esse à parte.

Potestatus, in potestate positus, iuriscon. practicis usitata vox.

Possibilis est, dicitur quod fieri potest. X. In impossibile. ¶ dūmāris. GAL. Possibile. ITAL. Possibile. GERM. Möglich. HIS. Cosa que puede ser. ANG. Possible, that may be. ¶ Plaut. in *sticho*, Possible est tandem stantem, stanti suavum dare, amicum amicem: alij legunt possibile Quintil. *lib. 3. c. 8.* possibile, dum sit esse vocabulum, sed necen. ium, quum aliud non habemus: Melius ergo (inquit) qui te, tiam parcas fecerunt dūmāris, nostri possibile nominant, quæ ut dura videatur appellatio, sola tamen est.

Potest, præpositio, quæ & composita, & separata inventur. ¶ *τέλος τάρη.* GAL. Apres. ITAL. Dappo. GERM. Nach/ hinder HIS. Despues. ANGL. After. ¶ Separata ordinem demonstra five loci, five temporis, five alicuius alterius rei: & describit accusativo. Virg. *9. Aeneid.*

Sed magnum metuens se post cratera regebat.

Idem *1. Eclog.*

Post aliquor, mea regna videns, mirabor aristas.

Ho. *1. Ep. 1.*

O civis, tives, querenda pecunia primum est,

Viris post nummos.

Quandoque loco adverbij, postea usurpatum, & hoc quando nulli causi servit, aut quando iungiur ablativo. *ἐπειδή.* Virg. *1. Aeneid.*

Post mibi non simili poena commissa iuetus.

Salust. Vbi Periculum advenit invidia atque superbia post fuere. Cum ablativo. Virg. *6. Aeneid.*

ille admirans venerabile donum

Fatatis virga longo post tempore visum.

Post hominum memoriam, id est, Ab hominum recordatione. Cic. *2. in Catil.* Bellum intestinum ac domesticum, post hominum memoriam crudelissimum. Post homines natos, idem pro Malone, Vnus post homines natos fortissimi viri. In compositione eandem fidei habet significacionem quam separata: ut Postpono, Posthabeo, Posthac. Postea, Tuncio post Ægypto advenio domum. Plaut. *Mostell. sc. 2. a. 2.* Multis annis post quæ conspicor. Idem Menach. *sc. vlt. a. 5.* Vobis

pote narravero. Idem *Pseud. sc. 4. a. 2.* Quæ post clara eluant, si id est, in posterum. Item *Pseud. sc. 1. a. 2.* Idem pol haud scio, quid est, si haud (id est, in posterum.) Ibid. *sc. 2. a. 3.* Haud multo post luce lucib' mox. Item *Circ. sc. 3. a. 1.* Ea p. e. it decimo mense post. Idem *Aul. sc. 6. a. 4.* Iterum, Alter decimo mense nascetur puer, quam seminatus est. Idem *Amph.* Illa ne observat canis post, aut ille hincus. Idem *Men. sc. 2. a. 5.* Post si quis vellet te haud non velles dividere. Idem in *Annu. sc. 1. a. 2. bis.* Apage te nunc iam post hunc diem quod credidisti tibi fui, omnes credidi. Idem *Most. sc. 2. a. 2.* Si post hunc diem muovere, dato me excruciatum. Idem *M. liv. sc. 6. a. 2.* Post deinde adibo. Idem *Men. sc. 2. a. 3.* Scilicet post tempus venis. Idem *Capt. sc. 1. a. 4.* post hoc. Sente. *cap. 6. de cons. ad Mart.* Post paulo. Caesar *lib. 1. v. de Paul.*

Post id. Vide postidea.

Post ante, pro eo, quod vulgo post autem. Ita vero componebant veteres præpositiones ut in ante, & similia.

Postea, quasi postea stationes equorum cursualium. Buleus.

Postea, componitur ex post & ea. Exinde, deinde ¶ *τέλος αὐταρ θεον* ¶ *τέλος αὐταρέ θεον* *τέλος μεταπέδειας* GAL. Apres, aepus, apresco. ITAL. Dapoi. GERM. Darnach / Denbach HIS. D spues. KING. Afterward. ¶ Salust. in *Catil.* postea Piso in ceteriorum Hispaniam Quotior pro praetore missus est. Hinc fit posteaquam, exd, sicut à post, postquam: quæ antea connective particula sunt, quibus preeditis sequentia connectantur. Cicet. Plane. Et absit proficiens in Gæcianu, & posteaquam de meo caru recipibile sum voce revocatus, nunquam per Marcum Antonium quietus fui. Aliquando inter postea & quam interponitur vero, & significat, sed postea quam. Idem Appio; Postea vero quam ita ccepit. ¶ Grammatici docent ultimam syllabam adverbij postea, esse producendam, quemadmodum video usus fieri in similibus adverbiosis antea, præterea, interea, propterea, & si qua sunt id genus alia. Apud Ovid. tamen ferè semper corripit ut lib. 1. Fastor.

Postea mirabar cur non sine litibus esset Ille dies,

Et alibi,

Quæ semel amissa postea nullus erit.

Postea pro præterea, apud Cicero. *pro Cœtin.* & pro Sext. Rose. apud Plaut. in *Merc.* Nescio quid animo neo ægide est pater: postea nō est haec quievi non satis ex sententia. Idem *Capt. sc. 4. a. 3.* Orestes Acamæon & Lycurgus postea, id est, præterea, etiam Idem *Mostell. sc. 4. a. 1.* Quid ego hoc homine faciam postea, id est, præterea, etiam vel in futurum. ¶ sc. 3. a. 1. Ibidem. postea ne quicquam axiomata (id est, præterea.) ¶ Herum saluto primum, postea vicinos. Idem *Pseu. sc. 5. a. 1.* Tum postea te ad pistores dabo. Idem *Afin. sc. 4. a. 3.* Postea d. muneras adducam Ibid. sc. 2. a. 5. Quid tum postea? Vide, Tum Quid postea? (id est quid tum.) Idem *Pseu. sc. 6. a. 4.* Tum postea pro deinde, idem *Monach. sc. vlt. a. 5.*

Posterdie, postridie. Fest.

Postergum, ὀπισθια. GL. Cyr. Idem, ὀπισθια post tegum.

Posterior, a. um, qui post est, aut post venit. Temporis oratione subsequens ut posterior dies, id est, sequens. ¶ *τέλος αὐταρ θεον* *τέλος μεταπέδειας* GAL. Qui fuit apres, suyant. ITAL. Chi segue appresso, subsqueve. GERM. Das nachgehndig. HIS. Co a siguiente despues de otra. ANGL. That commet after. ¶ Quod post e. it, posterum. Passeat in posterios multa tradiderunt. Quint. Ad posterios gloriam tradere. Idem. Ad posterium. Liv. *lib. 3. d. 4.* Vng. *4. Aeneid.*

Postea Phœbas insirabat lampade terræ.

Cic. *4. Verr.* Id ei postea die venit in mentem, è lege Rutilia sortiri dicas oportere. Ibid. Postero anno L. Metellus mentionem tui census fieri verat. ¶ Hinc posteri dicuntur, quicunque ex nobis & post nos ex aliis nascentur. ¶ *καὶ παῖδες τοῖς πατέραις* GAL. Successores, ceux qui viennent on sons nez apres. ITAL. Nostris descendenti, che vengono soppo di noi. GERM. Nachkommen/nachfaeten. HIS. Los decendientes, genera son vendrera. ¶ Cic. *3. de natu. deorum* Expectant hæc pœna a liberis, & nepotibus ac posteris. Plin. *lib. 12. cap. 1.* Tam d' gñà n. ac lo, ut Lici-nius Murianus prodendum etiam postea putat. ¶ In posterum prospicere, in posterum differit, hoc est, in poste um tempus. Cic. *pro Murena*, Sapiens ac multa in posterum prospiciens. Idem *ad Atticum*. Distalimus se monem in posterum. X. In præns. Idem in *Catil.* Magna tempestas invidie, si minus in præsens at in posterum impeude. ¶ Posteri pedes hoc est, poste iores qui post primos sunt, id est, i. o. ¶ Postero, absolute, pro posterero dicitur. Tacit. *lib. 4.* Idemque quoniam posterio ad questionem trahetur. Hinc deducitur Præposterus, hoc est, perversus, qui tecum o. dinem perturbat. ¶ Cic. *Cass.* Præposteros habes tabellarios: et si me quidem non offendant: sed tamen quoniam à me discedunt, flagitant literas: quoniam ad me veniunt, nullas affectant. Quint. Præpostera res occidente, deinde erubescit. ¶ P. æposte a libido, nefandum masculæ libidinis flagitium, quo naturæ sequitur o. do pervertitur. *γένη μεταβολή.*

Posterior, & hoc posterius, compaia ivu. ¶ *τέλος αὐταρ θεον* *τέλος μεταπέδειας* GAL. Qui vient apres, qui suit apres, posterneur. ITAL. Cet segue, chi viene appresso, qui viene dictro. GERM. Das nachkompt/nachfolgender. HIS. Postero entre dos. ANGL. That foo loother as. r. ¶ Vnde posteriora in animali dicuntur que a te g. sunt, & a facie ave sa. C. *c. 12. Philipp.* Posterior es cogitat ones (ut aiunt) sapientes solent esse. ¶ Posterior, *όπου δε* qui tardus venit. Salut. *Iugurith 115.* Postquam Cœtene-ses aliquanto posteriores per se vident. Ovid. *Eleg. 8. lib. 4. Trist.*

Cum tempora prima

Mollia præbuerint posteriora gravant.

¶ Interdum idem est quod vilior, abiector, & minoris pretij. Idem *Attic. lib. 10.* Quorum utrique semper patre salus & dignitas posterio sua dominatione, & domestici commodis fuit. Idem *3. philipp.* Tu vero ita vitam corpulque servato, ita fortunas, ita rei familiarem, ut hæc posteriora libertate ducas. Idem in *Pison.* Nihil illo posterius, nihil æquius. Terent. in *Adelph.* Si id sit dando, atque obsequendo, non posteriores feram. Vbi Donatus, Non posteriores fet. m. subauditur, partes. ¶ Posteriora. X. S. *petio 2. Cic. 3. de Orat.* Parva esse debent posteriora superioribus. ¶ Posterior & Posterior, id est, n. qui est,

quior, deterior. Cicet. in Pisonem, Nil isto est posterius, nihil nequius. Russus in Orat. de provinciis consularibus. Ut nemo posset utrum posterior, an infelior esset, iudicare.

Pōstrēmūs, superlativum, Ultimus. { גַּרְגָּרָה אֲחָרֶן. עַזְבָּלָה. GAL. Tout le dernier. ITAL. Ultimo. GERM. Der aller letzte der hinterist. His. Postrero, ultimo. ANG. The last of all. Terent. in Phorm. Hac denique eius fuit postrema oratio, Plaut. Menach. sc. 7. a. 5. Quia postremus cedis, hoc praeceps feres. Idem Aulul. sc. 5. a. 3. Ad postremum cedit miles, sed est, ad extremum, vel postremo loco.) Postremos homines, pro perditiissimis, & sceleratissimis, dixit M. Brutus in Epist. ad Cicer. Quod si Romanos nos esse meminissimus, non audacius dominari euperent postremi homines, quam id nos prohiberemus, Cic. pro Roscio Amerino. Sin autem id actum est, idcirco arma sumpta sunt ut homines postremi pecunias alienis locupletarentur, & in fortunas uniuscuiusque impetum facerent, &c.

Pōstrēmīs, veteres pro postremo dixerunt. עַזְבָּלָה. GAL. Gracchus apud Aulum Gel. lib. 15. c. 12. Me omnium nationum postremissimum, ne quiescaamus existimatote.

Pōstrēmūs, adverb. Postea, posteriore loco, paulò pōst. { גַּרְגָּרָה אֲחָרֶן. עַזְבָּלָה. GAL. Apres, depuis. ITAL. Dopo. GERM. Darnach, nachwern, nachmals. HIS. Despues. ANG. Afterward. Plaut. in Epid. Vos priores esse oportet, nos posterius dicere. Quod plus sapitis. Idem in Amph. Ne tu posterius in me culpan transferas. Idein Afin. sc. 1. a. 1. Posterior istuc dicis, quam credo tibi, (i. ante sciebam.) Cic. 6. Verr. Tum mittit Rex ad illum si sibi videatur, ut reddat, juber iste posterius ad se reverti.

Pōstrēmō, adverbium ordinis, Denique, ultimo loco, tandem. { גַּרְגָּרָה אֲחָרֶן. עַזְבָּלָה. GAL. Enfin, finalement, pour la dernière fois, à la fin. ITA. & HIS. Vitimamente, finalmente. GER. Zuletzt, endlich. ANG. At the last. Plaut. Aul. sc. 3. a. 4. Postremò hunc perscrutavi. i. denique. Passerat. Idem Plaut. Capt. sc. 1. a. 4. Postremò si parva jurijurando est fidès, vise. Salustius, Postremò omnibus modis pecuniam trahunt. Pro eodem, Ad postremum quid dic tur. In posterum verò significat in futurum tempus. רְאֵלָתָה. Quint. l. 1. Multa linguae vitia nisi primis eximantur annis, inclemabili in posterum pravitate durantur. Pōstrēmūm quoque superlativum adverbialiter ponitur: ut ultimum. Ter. in And. Si id facis hodie postremūm me vides.

Pōsteritas, aris. Ipsi posterii: vel etas subsequens. { גַּרְגָּרָה אֲחָרֶן. עַזְבָּלָה. GAL. Posterité, ITA. Posterita. GERM. Die nachkommens, deren so nach uns sein werden. HIS. La generacion venedera, los descendientes. ANG. Posterite. Terent. in Lelio. Quo in genere sperate videor, Scipionis & Lelij amicitiam notam posteritati fore. Idem 1. Tusc. Quam optimas quisque maximè posteritati servit. Ovid. 1. de Ponto Eleg. 4.

Quam laudens à sera posteritate ferat.

Cæs. lib. 1. de bell. civ. Habeat rationem posteritatis & periculi sui, (i. videat quid agat in posterum.) Ovid. Eleg. 9. lib. 9.

Perpetua crimen posteritatis eris.

Ibid. Eleg. 10. lib. 4.

Quem legis, ut noris, accipe posteritas.

Pōstfē. o, Postpono, Posthabeo. { בְּזִיר בָּזָה. עַזְבָּלָה. GAL. Postposer, estimer moi. s. ITAL. Posiporre. GERM. Nachsehen/ringer schezen. HIS. Postponer. ANG. To estimate less. Plin. lib. 3. c. 4. de Narbonensi provincia loquens. Viribus & agrorum cultu, virosum, morumque dignatione, amplitudine opum, nulli provinciatum postferenda. Velleius, Brutus cui lib. et ducum præfendus: nulli homini non postferendus. Vatinus. Curt. l. 7. corporis robore nulli iuvenum postferendus. Postfactum, Expostfacto Paulus D. lib. 2. t. tit. 1. l. 44. Neque ex postfacto dec. escit obligatio.

Pōstfūl, Posthabitum est Salust. Sed ubi periculum advenit, invidia, atque superbia postfuere. Bad.

Pōt genitī, divisis dictionibus, Posteri. { כִּי מִנְיָמָה עַזְבָּלָה. GAL. Nez, engendrez ou provenius apres. ITAL. Che vengono doppo di noi. GERM. Die nachkommen/ so hernach geboren werden. HIS. Los descendientes. ANG. The posterite. Horat. 3. Carm. Ode 24. Clatus pōst genitis.

Pōsthābē. o, Postpono, postfero, vilius pendo. { בְּזִיר בָּזָה. עַזְבָּלָה. GAL. Postposer, priser moins. ITAL. Posiporre, posponere. GERM. Seringer halten/hinden setzen / für minder achten. HIS. Postponer. ANG. To put back, to estimate less. Terent. in Phorm. Nam omnes posthabui mihi res, ita ut par fuit: postquam tantopere id vos velle animum adverteram. Virg. 7. Eclog.

Posthabui tamen illorum mea seria ludu.

Cic. 5. Tusc. Ut omnibus rebus posthabitis, totos se in optimo vita statu exirendo collocarent.

Pōsthāc, Deinceps, in futurum, quasi post hoc tempus: sicut antehac, ante hoc tempus. { גַּרְגָּרָה אֲחָרֶן. עַזְבָּלָה. GAL. Doren avant, cy apres, à l'avenir. ITAL. Per innanzi, da qui a dietro, per l'avenire. GERM. Zurück oder hernach. HIS. De aqui en adelante. ANG. Afterward. Plaut. Mostell. sc. 2. a. 2. Si post hac imposuero pedem in undam, facito quod facere voluisti. Catull. ad Ort. Non ego te vita frater amabilior aspiciam posthac. Plaut. Mil. sc. 6. a. 2. posthac quod scies neliveris (suprà, post hunc diem.) Idem Men. sc. 4. a. 3. Aliam posthac invenito. Invenitur & posthac, Idem Capt. sc. 5. a. 3. Nulli certum est posthac credere. Et posthac per diaphthongum, apud Livium lib. 34. Et post hæc duabus dictionibus: apud Suet. in Aug. c. 19. Tumultus post hæc. Teren. in Anar. posthac quas facient de integro comedias. Vide Vallam. lib. 2. c. 57.

Pōsthāmī, Virgo Vestalis, quæ propter elegantiori cultum in suspicionem veuit incesti, & eo nomine apud Pontifices accusata est; verum quam nihil præterea adversus eam probaretur, sententia Pontificis Maximi dicitur absoluta, qui eam iocis in posterum abstinere, sancte que potius, quam scire colluisset. Vide Li. lib. 4. ab Urbe.

Pōsthāmī, Prænomine Aulus. Dictator in bello Latinorum, quod Tarquinij fuga excitavit cum ad generum suum Manilium Tusculanum ducem confugisset, quo in bello collatis signis ad lacum Regilium, quem victoria utrinque nutaret, Magister equitum Romanis equis frenos detrahi iussit, ut irrevocabili impetu ferrentur in hostes,

itaque tandem atiem Latinorum Romani fudere. In eo prælio vii duo iuvenes acriter pugnare, quos post pugnam ad pīam quæsitos, Dictator reperire non potuit. Ratus itaque eos Castorem & Pollicem fuisse, eis communis titulus templum dedicavit. Autor Gell. Posthumius autem ita dictus est, quia mortuo parte, sive post humatum patrem natus dicitur. Plutarch. in Coriolan. ¶ Posthumius Tubertus Magister equitum Æmilij Mamerci Dictatoris in prima Dictatura contia Volscos: mox in codem bello à Quint. Concinnato Consule genero suo Dictator dictus, de eisdem triumphavit, quam victorianum funestavit mors filij, viri magna virtute: quem quod iniussu eius, occasione rei bene gerunda pugnam iniisset: secuti percussit. Ex Liv. l. 4. ab Urbe. ¶ L. Posthumius, post Cannensem pugnam Consul in Galliam profectus. Boiorum fraude, locum unique iniquitate circumventus, ne vivus in hostium manus perveniret, medis se se hostibus immiscens, fortissime pugnans occubuit. Cuius inventi caput prædictantes Barbari, ovantes in templo obtulerunt, eiisque deinceps crano pro sacro vase in solenibus libationibus usi sunt. Liv. lib. 33. ¶ Posthumius, prænomine Spurius, cum T. Veturius Romæ Consul co tempore quo Romani adversus Samnitæ bellum gerebant, missus cum collega adversus hostes, exercitum imprudens in locum iniquum deduxit, apud Furcas Caudinas, ubi ab hostibus circumventus, quem nulla evadendi spes esset, fecundissimum cum hoste feedus pepigit, ut sexcentis Equitibus Romanis obsidibus relictis, reliquum exercitum sub iugum missum, abducere sibi liceret, Quæ foederis conditiones quum a Romanis improbarentur, autor fuit Senatu Posthumius, ut suis cotumque ditione quorum consensu tam ignominiosum ferdus initum erat, fides publica liberareretur. Cuius sententiam secessus Senatus, Consulem utrumque, cum duobus Tribunis, cæterisque omnibus qui per foedus spönderant, hosti vincitos dediderunt. Quos quum ille recipere recusaret, incolunes Rotam redierunt. Nec ita multò pōst fulis a Papyrio Curione Samnitibus, & sub iugum missis, receptisque sexcentis equitibus Romanis obsidibus, prioris flagitiis infamia oblitterata est. Liv. 9. ¶ Posthumius Albinus Consul adversus Lugurham missus, pecuniamque ab eo corruptus, insignem ex provincia ignominiam reportavit. Autor Salust. in Jugurtha. Idem postea proconsulari imperio in Hispaniam missus, de Vaccais & Lusitanis triumphavit, ut refert Liv. l. 64.

Posthumianus, a, um, Gell. cap. 13, lib. 1. Posthumiana & Manliana imperia.

Pōsthymys, ex post, & humus compónitur, qui post mortem parentis natus est, quasi post humatum, hoc est, sepultum patrem natus. { גַּרְגָּרָה אֲחָרֶן. GAL. Qui est né apres la mort de son pere, posthume. ITAL. Nato poi che è morto suo padre. GER. Dernach seines vatters tod geboren ist. HIS. El que nace despues de muerto el padre. ANG. He that is borne after his fater's death. Plaut. in Aulul Post medianam aetatem, qui medianam ducit uxorem domum, Si eam senex annum prægnantem fecerit fortuitò, Quid dubitas quin paratum sit nomen pueri Posthumus? Cicero. 3. de finib. Dicuntque ut fibris consultum velimus, etiam si Posthumi futuri sint. ¶ Posthumum ramen non cum significare tantum, qui patre mortuo, sed & qui postremo loco natus est, Cessilius Vindex ex versibus Virgilianis disputat apud Gell. lib. 2. c. 16. Itaque nonnulli etiam sine aspiratione scribunt. Item pro Futuro, & sequenti, & postero, vel postremo, supremo, ultimo (cæteris fratribus humatis) nato. Vnde & Apul. Posthumam spem dixit. Virg. 6. Æneid.

— tua posthuma proles.

Cic. pro Cæcina. Filius posthumus. Posthumus quis, vide apud Aul. Gel. c. 16. l. 2. & Plutarch. in Sylia.

Posthumus, qui & Sylvius, filius fuit Æneas ex Lavinia: quæ ut inquit Servius, Ænea mortuo, Ascanij timens insidas, gravida configit sylvas, & illic enixa est Sylvium, qui Posthumus, quod patre mortuo natus esset dictus est. Ovid. 4. Fast.

Posthumus hinc, qui quod sylvis fuit ortus in altis,

Sylvius in Latia gente vocatus erat.

Postibi, apud Plautum, pro postea, sicut interibi, pro interea, inibi pro ibidem. Ibi est eo loco. Postibi igitur proprie esse pro eo loco.

Pōsticum, i. à post stante, Ostium est in posteriore parte ædium. { גַּרְגָּרָה אֲחָרֶן. GAL. Le derriere, ou l'huis de derriere d'une maison. ITAL. Postico l'uscio de dietro della casa. GERM. Ein hinderthür. HIS. El pésico detrás de la casa. ANGL. A gate on the back side of and house. Plaut. in Sticho... sed quum cogito, Potius quam in dividiam veniam, est etiam hic ostium Aliud pōticum nostrarum harumque ædium: Ea ibo opsonatum, cædem referam opsonium. Horat. lib. 1. Epist.

Atria servantem postico falle clientem.

¶ Pro codene etiam postica feminino genere dicitur. Ammianus, Per posticam ingressus, refevitam inveni confluentem ex finitimi virili & muliebri sexu: quo verbo ipsum quoque Varonem usum esse Novius testatur. ¶ Postica etiam augures appellabant plagam Septentrionalem, propterea quod qui inaugurarantur, hanc cœli partem à tergo habebant, facie in meridiem conversi, quam idcirco anticam vocabant. Occasum autem dexteram appellabant, quemadmodum Orientum sinistram. ¶ Item postica linea est in agri dividendis, quæ ab Oriente in Occidentem spectat. Omnia denique quæ post nos sunt, postica dicuntur: & quæ ante nos, antica.

Pōsticula, à, diminutivum à postica. Idem significans, ὄπισθημα. Apul. per quandam brevem posticulam intrò vocat me.

Pōsticulum, i, aliud diminutivum eiusdem significationis. Plaut. in Trin. Posticulum hoc recepit, quum ædes vendidit. Ibid. Vbi nunc filius meus habitat is sic in hoc posticulo.

Pōsticulus, a, unu, adiectivum est, quod post est. { גַּרְגָּרָה אֲחָרֶן. GAL. Qui est derriere. ITAL. Chi è dietro. GERM. Das dahinter oder hinterher ist. HIS. Lo que es detrás. ANGL. That is behind. Quando verò anticam & posticam dicimus, subauditur nomen, pars, vel aliud simile. Pers. Satyr. 1.... postica occurrit sanna, hon est, irrisio facta à parte posteriore Aulou.... postico vulnere fessor. Suet. in Othonem c. 6. Postica parte palatijs se protinus. ¶ Posticam lineam in agri dividendis Servius Sulpitius appellavit ab exortante Sole ad occidentem, quæ specta

spectabant. Posticum ostium. Fest. posticum ostium dicitur in posteriore parte ædiorum.
Posticæ, arum, absque adjunctione alterius, veteres hoc nomine interiores templorum fores vocabant: quemadmodum antica, antieiores.

Cornutus in Pers. Satyr. 1.

Postidæ post id, sive deinde. Plaut. in Stich. Quin æquius est nos potiorem habere te, postidea viros nostros. Ibidem, postidea loci si hoc edixerit. Idem Aulul. sc. 2. a. 1. Quod profectus sum, ibo, Postidea domum me recipiam. Idem ibid. Postidea si præhensi sumus excusemus.

Postilæ, postilenæ, Incurvum lignum, sive crassius lorum quod sub jumenti cauda ponitur: à post stando (ut volunt) dictum, quod posteriorem jumentorum partem exornet. { ταῦρος. GAL. Vne troupiere.

IT. Gruppiera GER. Das asttergereid oder schwoanzered an einem pferd/ Der riemen oder datz holz so man den rossen onnd auch den gelahnen maulthieren onder den schwoanz thut. HISP. Grupera. ANG. A crupper of an horse, { plaut. in Cas. Ita te aggerenda aqua curvum faciam probè, ut postilæ possit ex te fieri. Contrà, antilena dicitur, qua pectus cingitur. ἀγρεπιδρόν.

Postilio, postlatio. Gl. Isid.

Postilla, duæ diætæ in unam conjunctæ per subunionem; idem significantes quod adverbium postea, auctore Donato. Terent. in Eunuch. Tute scis postilla quam intimum habeam te. Neque patrem postilla vidi plaut. Menach. sc. ult. a. 5. postilla obtegere me negligens fui. Idem Mostell. sc. 2. a. 1. Postquam abij. nunc primum te video postilla. Idem Menach. sc. 3. a. 4. postilla se applicant. Ibid. sc. 2. a. 1. Semel fugiendi si data est occasio satis est, nunquam postilla possis prendere. Idem Capt. sc. 2. a. 1. Interdum divisim, post illa. Idem Curt. sc. 2. a. 4. Eum nunquam post illa vidi. { post illud. Ovid. 2. Fast.

Termine post illud levitas tibi libera non est.

Ibid. lib. 6.

Post illud neque aves curas violasse feruntur.

Postillæ, vox barba vulgo dicitur commentarius in textus sacrorum liborum, inde oita est ea vox postilla scil. verba, quae fundamenti vice ponuntur.

Postinde, pro post. Sueton.

Postes, in ædificiis dicuntur latera ostiorum, ex lapide, ligno, quo riu alteri fores sustinet cardinibus affixos, alter seram recipit & repagula quum ostium clauditur. { בְּזִבְחָנָה שְׁפִים תְּוֹתֵרֶת מְזֻזָּה. ταῦρος. GAL. Les posteaux d'un huis, ausquels il est attaché & fermé. ITAL. Le balestrate delle porte à la porte. GER. Die thürposten oder thürgestell. HISP. La puerta para cerrar, el bastidor de la puerta. ANG. Toe dore cheeke or postes that the dore hangeth upon and is shut by. { Virg. 2. Æneid.

Hærent parietibus scala, postisque sub ipsis

Niuntur gradibus.

Idem 7 Eclog.

— hic plurimus ignis

Semper, & assidua postes fuligino nigri.

Idem 2. Æneid.

— emoti procumbunt cardine postes.

Cic. pro domo sua, varietibus, tectis & postibus meis bellum intulisti. Ovid. Eleg. 1. lib. 3. Trist. Video fulgentibus armis. Conspicuos postes. Velleius. In postem lapideum jinx carceris illiso capite obiit Thesus aruspex. Idem, post templi fixa tabula æ: ea id testatus. { Translatæ dicit Luct. lib. 3.

Cernere res animus sublati postibus ipsis.

id est, sublati oculis, qui sunt animi fores. Postis manum. i. Manalis janua. Orci ostium Apud Varon. res, ondent aruspices, Deum Manum postileonem postulari.

Postifices, judices. Gl. Isid. An qui post facta aliena habent sua, Germani carnifices vocant modesto vocabulo Nachrichter, quasi judices posteriores, qui judicatas pœnas exsequuntur.

Postliminium, ii, ex post & limen componitur: quæcumque enim à nobis ad hostem pervenient, quum à nostro limine exierint, si post ad idem limen revertantur, postliminio redeunt, { αὐτούσιον. Gell. c. 18. lib. 7. parentes, cognati, affini, que captivorum amplexi eos postliminio dicebant. Item, Postliminium iustum, ibid. Festus, postliminio receptus est si qui extra limina hoc est, terrinos provinciae captus fuerat rufus ad propria revertitur. paulus Iuriscons. de capt. l. postliminium. Postliminium est jus amissæ rei recipienda ab extraneo, & in statum pristinum restituendæ, inter nos & liberos populos, regesque moribus ac legibus constitutum. Nam quod bello amissus, aut etiam circa bellum, hoc si rufus recipianus, dicimus postliminio recipere, id quod naturali ex parte introductum est: ut qui per injuriam ab extrancis detinebatur, is ubi in fines suos redisset, pristinum jus suum recuperet. Servius Sulpitius Iurisconsultus, referente Cicero in Topicis, in dictione postliminium, nihil notandum putavit nisi particulam post: è liquam vocabuli partem solum additamentum putabat, tanquam limnum nihil significaret: sicut nullum, supplementum est, in meditullio. Scavola autem putavit postliminium, ex duabus dicti bus, post, & limen esse compositum, postliminio quietis, apud Apuleium, significat post quietem. Nam reversio quædam postliminij vocabulo significatur. Postliminio mortis, id est, reversione à morte & post mortem. Postmērīdānūs, vide Pomeridianus.

Postmitto, is, Posthabeo, negligo: parvi, aut nihil facio. { בְּזַבְּזָה. ταῦρος. GAL. Postposse. ITAL. Postporre. GER. Minder oder ringer achten. HISP. Postponer. ANG. To sett little by, or esteem less. { Cicero pro Cælio, Quid in alicuius agrestis periculo non postmitteret id homo eruditus insidiis doctissimi hominis dissimulandum putaret?

Postinodum, & postmodo, id est, Postea, modò post à post & modus; quantum mensuram temporis significat. { בְּזַבְּזָה אֲחָר חֵן יְמִין אֲחָרֶה חֵן וְזָבָזָה. GAL. Apres ce, puis après. ITAL. Poco poi, poi poco appreso. GERM. Härnach/nachwieder/nachmachen. HISP. Despues ANG. Afterward. { iv. lib. 1. ab Urbe, Sæpe ex injuria postmodum exortam gratiam. { Dicitur & postmodò. Idem lib. 4. Si Ardeates sua tempora expectare velint, arbitriu: nque Senatui levanda injuria: laxe permit-

tant, fore ut postmodò gaudent se ire moderatos. Ovid. 1. Fast. Postmodo vita cades. Idem lib. 3. Fast.

Et perit exemplo postmodò quisque suo.

Idem lib. 4. Fast. Postmodò glans nata est.

Pöllomis, idis, īm̄rūs, Ferum est, teste Nonio, quod ad cohibendum equorum tenaciam, naribus, vel mortui imponitur. { ANG. Barnacles, an instrument set on the nose of unruly horses. } Lucilius eleganter hoc ad potores transtulit, quibus è naribus pocula pende-re videntur.

Trullus postomis huic ingens è naribus pender.

Græcè est ἀγρεπίδρον, itaque scil. ibendum videtur Prostomis: aut est vox mutilata ab ἀγρεπίδρον.

Postpono, nis, postposui, postpositum. Retidō pono, posthabeo, postfero. { בְּזַבְּזָה. ταῦρος. ταῦρος. GAL. Postposer, estimere mox. ITA. Postpone. GER. Nachsetzen einen anderen daß für grösster geachtet wird / für geringer halten. HISP. Postponer. ANG. To postpone, to esteem less. { Plin. lib. 13. c. 19. Cyrenaica regio loton laxe postposuit palitio. Ovid. 6. Metam.

— quisque est postponere nascit

Ausa suis.

Horat. 1. Epist. 18. Dormiet in lucem: scit to postponet honestum Officium. { Aliquando ponitur pro omittere, vel intermittere. Cicer. F. ad Tironem. Omnia postposui, dummodo præceptis patiis patet. Cx. 6. bell. Gall. Ut omnia postponere videatur, consilium in Lutetiam parisio: um transfeit.

Postpridie, hodie. Gl. Isid.

Postip: incipia, dictio composita, qua Varto apud Gell. utitur lib. 16. c. 18. pro progressu qui principia subsequitur. Voluptas autem (inquit) vel utilitas talium disciplinæ in postprincipiis existit, quum perfectæ absolute que sunt: in principiis vero ipsis, inepta & insu- ves videntur. Vide Scaligerum in Vartone de re rust. 1. 3. c. 1. fusè.

Postputo, posthabeo. Terent. Haec. sc. 3. a. 3. Ad aures haud invito sermo mihi accessit tuus, quum te postputasse omnes res pia parente inteligo.

Postquam, & posteaquam, Connexivæ particulae sunt, quibus dicta sequentibus connequantur. { ταῦρος. GAL. Après que, depuis que. ITAL. Poche. GER. Nach dem. HIS. Depuis que. ANG. After that. { Virg. 3. Æneid.

Postquam alios tetigit flatus.

Vide Postea. Postquam pro Quoniam, apud Terent. interprete Donato in prolog. Adelph. Postquam poëta sensit scripturam suam. Ab ini quis obice vali, & adversarios rapere in pejorem partem, quam acturum. Plaut. Men. sc. 1. a. 2. Hic annus sextus est, postquam ei rei operam damus. Idem Amphitr. Neque postquam ego sum natus habui nisi te servum Sosiam. Et Menac. sc. 4. a. 1. Neque postquam sum natus intra portam penetravi pedem. Ibid. sc. 3. a. 4. Postquam abij ad forum nunc postilla te video. Idem Capt. prolog. Postquam belligerant. Item: Ατοι cum aliis. Postquam scimus venturus. Idem Curt. sc. 3. a. 2: Postquam ad nos renunciatum est te & patrem esse mortuum. Idem Men. sc. ult. a. 5. Postquam ille hinc abiit tu aditas solus. (id est, quandoquidem, initium est cœnx.) Ibid. sc. 4. a. 1. Nunc postquam nihil sum, id vero incopte ingenio reperi. Idem Mostell. sc. 2. a. 1. (Alias hinc legitur Postque.

Postque, Plaut. Mostell. sc. 2. a. 1. Nunc postque nihil sum, id vero incopte ingenio reperi. (Alias Postquam.)

Postremus, adjekt. Postremo, adverb. Vide Posterus.

Postridie, adverb. Postero, vel sequenti die. { בְּזַבְּזָה. ταῦρος. ταῦρος. GAL. Le lendemain. ITAL. Il giorno seguente. GERM. Mornen derige, den nächsten tag darnach. HIS. Un dia despues. ANG. The day following. { Sicut cont: à pridie, priore, vel præcedente die, ταῦρος. Gell. putat pridie dictum esse quasi pristino die. Verba ejus sunt hæc lib. 10. cap. 2. 4. Die pristini eodem modo dicebatur, quod significabat die pristino, id est, priore, quod vulgo Pridie dicitur converso compositionis ordine, quasi pristino die. Festus vero (cui magis accedendum puto) compositionem pridie antiquam esse docet. Privignus, inquit, dictus est, quod antequam mater secundò nuberet est progenitus. Pri enim antiqui pro p:re dixerunt. Pridie igitur, ex p:re, & die cōpositum, priori sive præcedenti die, sive die uno ante significat. Postridie vero, postero die. Valla, postri die, quasi cras, non præsentis diei, sed eiusdæ alterius, aut præteriti, aut futuri. Sic pridie, quasi heri, non præsentis dici, sed eiusdæ alterius, aut præteriti, aut futuri. Dies atri qui sunt postridie Calendas, Nonas & Idus, quare ita dicti, Gell. docet c. 17 lib. 5. Idem ibid. Ante diem quartum Calendas, vel Nonas & vel Idus, tanquam inominalem diem plerique vitant. (id est, dicit inauspicatum & mali omnis.) Hinc Suet in Aug. c. 92. Observabat ne aut postridie nundinas quoquam proficisciatur: aut Nonis quicquam rei seriae inchoaret. Laetant. lib. 5. de utroque exempli posuit, loquens de Carnæde: Is (inquit) quoniam legatus ab Atheniensibus Romam misus esset, disputavit de justitia copiose, audiētibus Galbe & Catone COSS. maximis tunc oratoribus. Sed disputationem suam postridie cont:aria disputatione subvertit: & justitiam quam pridie latidaverat sustulit. Plaut. in Stich. Qui potest mulieres vitæ, vitet: ut quotidie pridie caveat, ne faciat quod piget postridie. Pridie igitur, priori die, sive præcedente die significat, ut etiam apud Catonem lib. de reru: Si quem purgare voles, pridie ne coginet. Postridie vero, postero die: nec post tres dies ullo modo significat, ut hoc Catonis exemplum aperi- tissime demonstrat, ex lib. de re rust. c. 6. 5. Oleum viride sic facito: Olea quamprimum ex terra tollito: si inquinata erit, lavito: à foliis & stercore purgato: postridie aut post tertium diem quam lecta erit, facito: Non enim adiecisset diem tertium, si postridie, post tres dies significaret. { Habent autem pridie & postridie aliquando post se los genitivos. Eius dici. Cicer. Lentulo, Ad duodecimū Calendas Februarij dum in Senatu pulchri, stolidi, stolidus, quod jam illam sententiam Bibuli de tribus legatis pridie ejus diei frigeramus, hoc est, eo die qui p:cessit duodecimū Calend. Cæs. lib. 1. hæc. Gall. postridie ejus diei Cæsar præsidij utrisque castis quod latissime visum est, reliquit, id est, postero die qui illum subsequebatur. { Aliquando etiam alias eis genitivus fungitur,

isangitur, ut Pridie, sive postidie Calendarum, Nonatum, Iduum. ¶ Nonnunquam & accusativum habent. Cic. Appio, Pridie Nonas Iunias quum essemus Brundusij, hoc est, die praecedenti Nonas, sive die ante Nonas Liv. Etiam postidie. Idus rebus divinis supersede*re* iussum. Quo item modo postridie Calendas dicitur, id est, die post Calendas. Cic. Ad Attic. Pridie Compitalia venito. ¶ Interdū pridie & postridie sequitur quām: ut pridie quām intres patriā, sacrificiū facito. Liv. l.2. ab Urbe, Nam quū pridie quām legati ad Tarquinios proficiſce*re* entur, cœnarum forte apud Vitellios esſet, &c. i. die praecedēti cum quo legati ad Tarquinios sunt profecti, ſimiliter etiā illud Suetonij in Caſare, Et pridie quām occideretur, in ſermonc nato ſuper cœnam apud M. Lepidum, quī nam̄ eſſet finis vitæ commodiflissimus, repentinum inopinatū inque p̄t trahit. Pridie, inquit quām occideretur, hoc eſt, eo die qui diem mortis eius praecedebat. Cuius loco dicere nō possemus, pridie quo occideretur, ut nonnulli loquuntur: huiusmodi enim ſecum pugnaret. Itaque nō ſatis recte putavit Valla in huiusmodi locutionibus, Quam particulam accipi pro relativo Quo. Neque cum ſatis apte hanc orationem Pridie quām occideretur, ſic interpretari, Pridie quo occideretur: ſed potius ſic, Pridie poſtquam occideretur. Similiter, postridie quām pater mortem obiit, epulum feci, id eſt, poſtquam pater mortem obiit, postridie epulum feci: ut dies mortis luctui ſerviat: poſtera verò, epulis. Non autem, postridie quo pater mortem obiit, epulum feci: quod neque orationi, neque ſenſu convenit. Nam postridie alium diem exigit praecedentem: in iſto verò exemplo, nullus aliis dies praecellit. Ego quām pio poſtquam exponendum eſt, ut postridie, ſequatur iſum diem quo pater mortem obiit. Similiter, Poſtridie quām uxorem duxero, navigandum eſt mihi. Si quām, pro quo ſumatur, non recte fiet interpretatio. Igitur necessariò quām, pro poſtquam, non pro quo ſumendum eſt: niſi hoc modo ſumamus. poſtridie, id eſt, poſtero die ab eo quo pater mortem obiit, epulum feci, & poſtridie ab eo quo uxorem duxero, navigandum eſt mihi. E: Valla forte ita intellexit. Hoc modo ſumenda ſunt pleraque Livi ejus exempla: ut lib. 3. Anno trecentesimo ait: quām condita Roma erat, iterum mutatur forma ciuitatis à consulibus ad Decemviro. Et lib. 4. Dicitor exercitu victore domum reducto, die octavo quām creatus erat, id eſt, octavo die ab eo quo creatus erat. Et aliud. Quām condita Roma erat: id eſt, ab eo quo condita Roma erat. Quod enim pio poſtquam ſumi potest. Poſſunt tamen Valli exempla brevius expōni, ut quām pro quum ſumatu, hoc modo: quām hoc eſt, quum pater mortem obiit, epulum feci poſtridie: & quām, hoc eſt, quum uxorem duxero, navigandum eſt mihi poſtridie. Illud autem Cic. ad Tironem. Menandrius poſtridie ad me venit quām expectarem: pio quum omnino ſumitur, non pro poſtquam, neque pro antequam, neque ab eo quo: hoc modo, Menandrius quām id eſt, quām die praecedenti cum expectarem, venit ad me poſtridie. Unde recte ſequitur. Itaque poſtridie habui noctem plenam timoris, id eſt, noctem quā ipſum diem praecedentem inſecuta eſt, & integratissim inter poſtridie, hoc eſt, ſequentem diem, & ipſum praecedentem. ¶ A pridie ſit.

Pridianus, pridiana, pridianum, pro eo quod pridie aliquis diei fatum est. *X* *H* *I* *S* *D*, *Gregorius*. *Suet.* in *Calig.* Marcescente adhuc stomacho pridianni cibi enere. *Item in Tib. c. 34.* laut in *Milt.* postriduo dixit pro postridie. Postriduo (inquit) natus sum ego mulier, quam Iupiter ex ope natus est. § Postridie hodie. *Glois.* *Isid.* post pridianum diem est hodie nus. Ita in *Vet. Vocab.* *Postheri*, i. hodie.

Poſtſcenium, vel Poſcenium, locus post ſcenam, subductus aspectui ſpectatorum. Lucr.
Poſtvēnīo, poſtvenis, poſtveni, poſtventum, cui contrarium Antevenio.
*Plin.lib.18.e.15. Accedit confessa rerum obſcuritas, nunc p:æcurren-
te, nec paucis diebus, tempeſtatum ſignificatione, quod prochernatio-*

etiam paucis diebus, temporeatum significative, quod prohemina
Græci vocant: nunc postveniente, quod epichemina fin.

POSTVLO. as. Instanter, & meo quodammodo jure aliquid peto, exigo.
שׁׁרְשׁׁוּ schaal תַּעֲבֹד b'rah. תַּעֲבֹד. תַּעֲבֹד. תַּעֲבֹד. GAL. Demandare, require. ITA. Domindare, addimandare con instanza. GERM. Begefahren, erfordern/heuschen. HIS. D'mindar, como en juzgio. ANGL. To require, to demand. ¶ In qua significatione præter accusativum habet & ablativum præcedente præpositione à vel ab. Cicer. 2. lib. Epist. Omnia volo à me postules & expectes. Idem de Amic. Nec quicquam nisi rectum & honestum alter ab altero postulabit. Nonnunquam duos accusativos requirit. Idem alibi. Atque hoc tamen te scire volo, nac de isto sumptu nihil decrevisse nisi quod principes civitatis in me postulavissent. ¶ Solet ita dis ingui à Grammaticis inter postulare, poscere, petere, obsecrare, & flagitare, quod poscamus imperiosè, petamus precepiò, postulemus iure, obsecremus per sacra, flagitemus cum arrogantia, nec sine cōvitio. Quæ tamen differentiae, non sunt perpetuae. ¶ Interdum postulare idem est quod requirere, vel ex gente: ut, Res, locus, persona, tempus, causa hoc postulat. Cic. pro Ligario, Longiori in orationem causa forsitan postulat, tua certè natu à b'eviorem. Ibid. 2. de Orat. Ut causæ natura, & temporis ratio postulabit. Gell. c. 29 l. 2. Manū postulat (matura seges.) Ovid. 13. Met. Mitter quod postulat usus. Idem ibidem. postulat ut capiat quæ nō intelligit arma. Ovid. 13. Metam. Catull. de Com. Beren. Sed quis se ferro postulet esse paré? Neque tibi præcipere tuum patrem postulo. Plaut. Menach sc. vlt a. 5. Falsum nomen possidere postulas (i. vis.) Idem Milit. sc. 5. a. 2. Apud te servire postulas vitos? Date illi pensum postules. Idem Menach. sc. 2. a. 5. Ego insitus, qui me hero meo moderari postule. Ibid. Men. sc. 4. a. 2. Cui ego te invito me esse salvum postule, (i. velim.) Idem Capt. sc. 5. a. 3. Tun' me domo prohibere peregrè advenientem postulas? Idem Amphitr. (i. cupis. Item. Aequum postulas. Idem Menach. sc. 2. a. 3. Nos deli antea facere dictis postulat (i. vult. Idem Amphitr. Maledictis eam ductare postulas. Idem Asin. sc. 3. a. 1. Si isto more moratam tibi postulem placere. Ibid. sc. 1. a. 3. Una nocte postulavisti te per docere me. Idem Capt. sc. 5. a. 3. Ebus una opera cande fecere atramētis postules. Idem Mostel. sc. 3. a. 1. Aedes postulas combure. Haud postulo. Idem Aut. sc. 3. a. 2. Qui hero ex sententia servite. Ibid. sc. 1. a. 4. ¶ PRO sperare idem Capt. sc. 2. a. 1. Nusquam me istoc vinceas ne postules. (i. ne speres) Idem Ps. sc. 1. a. 1. Tu istis lacrymis te probare postulas. (i. speras.) ¶ Nonnunquam idem valet quod accusare in iudicio, sive ciuinen aliquod inten-

dere, & in auct. dicitur ita yd. Suet. in *Cesare*, Cæterum Cornelium Dolabellam Consularem & triumphalem vitum repetundatum postulavit. Idem in Aug. c. 16. Affuit & cliētibus, sicut scutario cuidam evocato quondam suo, qui postulabat iniuriam. ¶ Interdum postulare est tanquā debitum sibi quid requirere. Terent. in *Adelph.* Per oppressiōnem ut hanc mihi eripere postuleat, id est, velit, aut speret. ¶ Item postulare (sicuti docet Ulpian. l. 1. ff. de posul.) est desiderium suum, vel amici in iure apud eum qui iniuriam præst, exponere, vel alterius desiderio contradicere. Sic utitur Gell. cap. 5. lib. 15. de Advocate loquens. ¶ Postulare quæstiōnem, eius est qui iniuriam sibi factam querit, aut alteri, quem vindicare ad eum pertineat. Liv. 2. ab *Vrbe*, Senatus tumultuosè vocatus tumultuosius consulitur, quæstiōnem postulantibus iis qui pulsati fuerant. ¶ 10 Expostulare, & queri. Plaut. *Milit.* f. 6. a. 2. Vtrum postulare tecum, an nūc expurgare videatur equius. Item postulare, pro accusare. ¶ Expostulare est, quum querimus iniuriam apud illum à quo accepimus, & habet in se reprehensionem: de quo aibi. Hinc expositio, quæ est apud illum ipsum qui peccauit: Postulatio quæ de illo apud alterum.

POSUTTATIO postulationis Querela, & quasi iusta interpositio querelatu.
שְׁאֵלָהּ sheelah. ἀριστα. αἰτίας. GAL. Demande, requeſte. ITA. Diman-
da richiesta. GER M. Ein verweisung. Item, Ein erforderung/Begründung.
HIS OURA de demander con instacia. ANG. A request, a demande
Plaut. in Bacch. Acris postulatio hec est, quum huius dicta intelligo,
Propriè tamen postulatio idē ferè est quod petitio. Cic. Att. lib. 3. Est
illa impidens quidem postulatio. Idē pro Murena, Concessit Senatus
postulationi tuæ. ¶ Vacare postulationibus, est quod vulgo dicitur,
expedire requias. Plin. in Epist. Senecio quum explorasset Consules
postulationibus vacatueros, convenit me, &c. Respondere postulatio-
nibus, idem. ¶ Item postulationes advocatorum sunt, patronorūmque
in foio Suet. in Neron, c. 7. Celeberrimis patrionis non translatitias, &
breves, ut assole: sed maximas, pluriñasque postulationes certatum
ingerentibus. Postulatio item expiatio est neglecta religionis. Cic.
Quod codem ostento telluri postulatio debet i dicitur. Varro videntur
dixisse postulationem pro postulationem lib. 4. d. L. L. Deum manum,
inquit, postulationem postulare, civem fortissimum eò demitti. Hinc
postularia ostenta prodigia, fulgura quæ neglecta fuerant, nec procu-
ra: ideoque expiat one indigebant. Festus.

Positiū tam, i. Postulatio. { שְׁלָמָה scheelāh. אַתָּה מֶלֶךְ וְאַתָּה מֶלֶךְ תְּהִלָּתֶךָ. }
Cas 4. belli Gallici, Huc postero die quān frequentissimi convenerunt, ut de eorum postulatis cognoscerent. Cic. 4. Verr. Hoc commoti dolore postulata Consalibus, quæ non postulata, sed in istum criminā viderentur esse, ediderunt.

Postulat or, aucti or, verbale malec. Suet. in Neron.e.15. In iurisdictione postulatoribus nisi sequenti die ac per libellos non temere respondit, &c. legitur & postulationibus.

Postulatitius, a. um. Senec. epist. 7. Hæc plerique ordinariis paribus postulatitiis præferunt.

*Potentaria fulgura, quae votorum aut lacte inciorum ipsi
designant aliter desiderant.*

Postamus, ultimus, novissimus. Sidonius lib. 3. epist. 12.
Nec fors tempore pestis viator.
Idem epist. 22. lib. 4. Postuma laus. idem epist. 5. lib. 8. etiam postuma;
& in Paneg. Aviti;

Sunt alij per quos se postuma iactet origo.

POSTVORTA. Dea erat Romanorum, ita dicta quod futura prospiceret. ma-
crob.lib.1.*Saturn*. ¶ Sicut antevorta, & postvorta, divinitatis scilicet
aptissimae comites, apud Romanos coluntur. Gell.ex Varr.lib.16.c.16.
aliam postvortam describere videtur, Quando igitur, inquit, contra
naturam forte conversi pueri in pedes, brachiis plerumque diductis
retineri solent, ægriusque tunc mulieres enituntur: Huius periculi de-
precandi gratia aræ statutæ sunt Romæ duabus Carmentibus, quarum
altera postvorta nominata est, prosa altera, à recti perverisque partus
& potestate, & nomine.

Potamogiton, ποταμογίτων herba Latinis fontivalis, & specula, πηγή
μογίτων est fluvio vicina, sub undis nascitur, eminente tantum ca-
cumine.

Pōrēns, πόρενς, oppidum Atticæ, apud Plin. lib. 4 c. 73.
Pōtēns, Potenter, Potentatus, potentia, vide *Pessum*.
Pōcītā ποτίτα, Ptolemyo, oppidum est piceni. Cicer. de *Aruspis* ref-
pon. Eodem scie tempore factus in agro piceno potentiae suntiatur.

Potentilla he^{re}ba, dicta à potentia, i.e. efficacitate insigni. GERM. Gren-
sina genserich, quæ vox videtur corrupta ex *argentina*.

Pot:io heca poculorum (πηγιας) theca Gloss. πετηγιος θηκη.
18:ē ium poculum. { כֶּסֶת chas. πηγελον. GAL. Un vaissau à boire, ba-

nap. ITAL. Bicchiere. GERM. Ein trinck geschirr. His Vaso generalemente para bever. ANG. Any vessel to drinkein. ¶ plaut. in Sticho. Quibus divitiae domi sunt, scaphio, cantharis, batiolis bibunt: nos nostro sammolo poterio tamen bibimus. ¶ Est & nomen herbæ ex genere spinosarum, quæ à Galeno nervas appellatur, quod medeatui nervis. Dicitur & phrynon, quod rubetis adversetur, quas Græci phrynos vocant. Vide Plinij lib. 27. c. 12.

Pōtēssē pōtīlūm, pōtēstās, pōtēstūr, vide Pōtīlūm.
Pōthen. plaut. in Persā, Pōthen ornamēta? wōgī, est unde? vōgī, unde?

Pothos herba in lib. 21. c. 11.
Potica, dea, inter signa gentilis Donat. phorm. 1. Legitur apud Varro, initia puerorum Ediliæ & Poticæ & Cubæ, divisæ edendi & potandi & cubandi; ubi primæ à laetæ, & à cunis tran-

Pōlīdīxā, πολίδιξας, uibz Macedonizæ antea Cassandria dicitur. Plin. lib. 2.
cap. 58.

*Potidania potidianis in Ætolia, ubi Stephanum cuius in-
colæ dicti sunt potidianates.*

Pōrīn, pro pōrisac. vide pōrus.
Pōrinā teste Nonio, Deae nomen apud Romanos, quæ p̄terorum potui
præsidere putabatur, sicut Edusa corundem alimentis. ¶ Est & cīvita-
tis

nis nomen in Boetia, ex qua Glaucus fuit, & à qua potineus dictus. ¶ Est & Straboni fons propè Thebas Boeotias, Plin. tamen lib. 4.c. 19. oppidum in Magnesia statuit, circa quod, ut idem testatur lib. 23. c. 8. sibi pasti rabie inflammantur.

Potio, potionis, Potione, potionas, vide Poto.

Potior, & hoc potius, comparativa, pro melior & melius, vide Potis.

Potis, potem, seu compotem facio. Sed parum usitatum. Plaut. Amph.

Eum nunc pater potivit servitutis, i. servum fecit.

Potior, potiris à potis deducitur: hodieque magis quartæ coniugationis

est, olim etiam tertia, Occupo, vinco, potis sio, consequor, iungitur

cum genitivo & ablativo. { פְּתַחֲרָהָא. נְגָרִים, יְנָגָרִים וְיְנָגָרָהָא. GAL. Ionjy de quelque chose. ITAL. Godere di qualche cosa. GERM. Erroren/mächtig werden / onderseingwalt bringen Erlangen. HIS. Alcançar y gozar lo deseado. ANGL. To enioye, to obtain, to achieve. } Virg. Aeneid.

fas omne abrumpt, & auro

Vi potitur, quid non mortalia pectora cogis

Ani sacra famis?

Ovid. 13. Metam.

Tuque tuis armis, nos te potiemur Achilles

Vittor vicitisque potitus,

Ovid. 13. Metam. Iterum,

Dardanio vate potitus.

Ibid. Tuis potiar sagittis. Itē, Miser qui quod amat, vider, nec potitur

dum licet. Plaut. Cura. sc. 5.a.1. Ut amanti licet hac potiriet. Idem

Afin. sc. 2. a.5. Cic. apud Non. in Genitivo pro ablativo, noster au-

tem populus, sociis defendendis, terrarum iam omnium potitus est.

¶ Cum accusativo: fortiter qui potitur malum, idem post potitur

bonum. Ibid. sc. 2.a.2. Eas legiones vi pugnando potiti sumus. Ibid.

sc. 2.a.3. Mortem per vim potita est Geil. lib. 3. In infinitivo, & par-

ticipiis præteriti & futuri temporis semper quartam coniugationem

sequitur, nunquam tertiam Cicer. Lentul. lib. 1. Epist. Si tibi explora-

tum sit, eius regni potiri posse. Velleius, Potitus eorum, (i. cum eos

cepisset) dimisit incolumes Plaut. Capt. sc. 5. a.3. Maior (filius) po-

titus est hostium. Postquam gnatus tuus potitus est hostium. Ibid. sc.

2.a.1 Postquam meus rex est potitus hostium (i. captivis.) Ibid. sc. 1. a.1.

Ut salvi potiremus domi (alias hostium). Idem Amph. sc. 2. a.1. ¶ Item

potivit Eum (vel eam) nunc potivit pater servitutis (i. compotem

fecit.) Autor ad Herenn. lib. 1. Atheniensium potiti sunt Spartiates.

Cicer. 1. Offic. Omni Macedonum gaza potitus est. Paulus. Idem 2.

de Invent. Si eo portu potiti essent. ¶ Nonnunquam idem est quod

fuor, & tunc ablative potissimum iungitur. פְּתַחֲרָהָא, נְגָרִים וְיְנָגָרָהָא. Cic.

de senect. Quod si his voluptatibus bona ætas fruitur: libentius, pri-

mūm parvulis fruitur rebus, ut diximus, deinde iis quibus senectus

etiam non abunde potitur, non omnino caret. Nonnunquam etiam

accusativo, sed rarius Accius? apud Non. l.7. in libertatem, ut natus

sceptrum potiretur patris Pacuu. nunc regnata potitur transmissu pa-

tris. Terent. in Adelph. Patria potitur commoda. Aliquando etiam

cum genitivo rerum iungitur, & ponitur pro principatum tenes Cic.

ad Lent. lib. 1. Otium nobis exoptandum est, quod ij qui potiuntur

reum, præstaturi videntur.

Potitus hostium, antiquè, pro in hostium potestatum redactus. Plaut. in Epid. MVL. Tuam filiam quam ex te suscepī. PER. Quid eam? M. Edu-

ctam perdidī, atque hostium est potita. Sic enim paulò post, Nam

postquam audivi illico. Ex meo servo, illam esse captam: continuò

argentum dedi, ut emetet, papinian. quoque in l.11. D. de captivis, sic lo-

catus est. Exinde, inquit, sui iuris videtur fuisse, ex quo pater hostium

potitus est. Horom.

Potis, e, adiect. potior, potissimus, Potens, potentior, potentissimus, vel

bonus, melior optimus. { dwaros. GAL. Qui peut. ITAL. Potente.

GERM. Mechtig/ das/ mag. HIS. Poderoso. ANGL. He that may or is

able. } Virg. 3. Aeneid.

Nec potis Ienios fluctus equare sequendo.

Cic. 1. Tusc. ex antiquo poëta. Neque sanguis ullo potis est pacto pro-

fluens consistere. Catul. ad Ortal.

Nec potis est dulces Musarum exponere fætus

Mens animi.

Qui istuc potis est fieri? plaut. Amphitr. sc. 2. a.2. Locus non præberi

potis est. Idem Cura. sc. 2. a.2. Animadverte, si potis sum hoc compo-

nere. Ibid. sc. 3. a.5. ¶ Item neutrō genere pro pote. Idem Milit. sc. 5. a.

2. Tam ea nostra est, quam potis. (sup. el) Terent. in Phorm. Mea lege

utar, ut potior sit qui prior ad dandum est. Ut potior sit, inquit, hoc

est, ut melior, vel charior sit. ¶ Pote apud veteres aliquando legitur

pro eo quod fieri potest. Idem in Cas. Nec pote quicquam commemo-

rari. Aliquando pro potest: ut apud Plaut. Mostell. sc. 3. a.1. Qui illa po-

te peius muliere memorarier.

Potio, hoc est potisne es, sive potésne. Plaut in Epid. Potin' tit molestus

ne sies? Ter. in Andr. Potin' est ut desinas? plaut. Cura. sc. 1. a.2. Potin'

conjecturam facere. Potin' ut molestus ne sis. Idem Men. sc. 2. a.4. Po-

tin' ut quiescas. Ibid. sc. 2. a.3. Potin' aliam rem ut cures? Idem Pseud. sc.

3. a.1. Potin' ut abstineas manum Idem Amph.

Potior, & potius. Comparativa ab antiquo nomine potis, Melior & me-

lius. { פְּתַחֲרָהָא, נְגָרִים, בְּלָקָרָהָא. GAL. Meilleur. ITA. Megliore

meglio. GERM. Besser/fürkräftiger. HIS. El mejor. ANG. Better. } Cic.

4. Tusc. Filius plus pollet potio que est patie, id est, melior, aut præ-

stantior. Hic mihi Potior quam Jupiter potentior. Plaut. Pseud. sc. 3.

a.1. Rem tibi potiorem video Idem Aut. sc. 5. a.4. Nunquam erit ille

potior Harpax. quam ego, Idem Pseud. sc. 1. a.4.

Potisimūs, superlativum, Feiè exponitur per optimus, aut præcipius,

{ עֲמָנָה, עֲמָתָה, בְּלָקָהָא. GAL. Le meilleur & principal. ITA.

Migliore/principale. GERM. Das best/aller füremmest. HIS. Mejor/prin-

cipal. ANG. The best and principal. } Plin. Epist. 79. Nam si hoc opus-

culum nostrum aut potissimum esset, aut solum, &c. Sic potissima ra-

tio, potissima nobilitas. Quint. lib. 10. c.1. Ut semel quod est potissi-

mum dicam, hoc est, præcipuum. Plaut. Men. sc. 4. a.2. Ut potissimum

domi nostrae sit amator.

Potius, potissimum, vel potissimè, adverbia, Magis, maximè. { פְּתַחֲרָהָא

jaother. פְּתַחֲרָהָא. GAL. Plustost. ITA. Più forte. GERM. Viel sieber, oder eher

voraun und vorab / fürnemlichen. HIS. Antes este, que este otro mas

presto. ANG. Rather. } Different autem potius, & potissimum, seu po-

tissimè quod potius ad duo tantum, potissimum vero ad plura refer-

unt. Quem potius instituam hec edem? Fabium, an Lucium? aut,

Quam natum potissimum erudiam? si multæ sint. Autor ad Herenn.

lib. 1. Ex comparatione in qua per contentionem utrum potius, aut

quid potissimum sit, queritur. Idem ibid. m, Quum querit orator,

utrum de duobus potius, aut quid de pluribus potissimum dicat. Idem

in Lilio. Hactenus mihi video de amicitia quid sentire potissimum dixisse.

Plaut. in Pseud. Hunc diem sumphimus potissimum. Invenitur ta-

men quandoque potissimum referri ad duo. Cicer. Quanquam prestat

honestas incoluntati, tamen ut i. potissimum consulendum sit, deli-

beretur. Haud cauificor, quin ea habeam potissimum. Plaut. Aut. sc. 6.

a.4. Apud herum potissimum. Idem Pseud. sc. 5. a.1. Magis decorum est

libertum potius, quam patrum portare in via. Idem Afin. sc. 3. a.3.

Optare potius, vide Opto. Si interpellas, ego tacebo: potius taceo. Idem

Menach. sc. vlt. a.5. Potius præoptavisse ponere caput periculo. Idem

Capt. sc. 5. a.3. Ille ibit potius in crucem quam ego. Idem Cura. sc. 3. a.

5. Potius rem divinam deseram, (quam lucrum.) Idem Pseud. sc. 3. a.1.

Occidi potius, quam cibum præberem. Ibid. Certum est bonum esse

potius, quam malum. Idem Menach. sc. 6. a.5. & sc. 8. & Ibid. Mo-

stell. sc. 3. a.1.

Potius, lenis exiſdam nomen est, quem una cum Pinatio altero sene-

sacris suis præfecit Hercules. { Scroen Priester Herculis. } Servius ex-

plicans illud Virg. 8. Aeneid.

primusque Potius autor

Et domus Herculei cuius Pinarin sacri.

Pinarius, inquit, & Potius, duo scnes fuerunt, quibus qualiter colli-

vellet, ostendit Hercules: scilicet ut manè & vesperi ei sacrificare-

tur, perfecto itaque matutino sacrificio, quum circa Solis occasum es-

sent sacra repetenda. Potius prior advenit. Pinarius postea extis iam

redditis. Quare iratus Hercules statuit ut Piniorum familiæ tantum

ministra esset epulantibus Potiis, & complentibus sacra. Hec

Serv. Vide de hoc plura apud Fenestellam, & Liv. lib. 1.

Potito, vide Poto.

Potini, ποτίνης, Magnesia oppidum fuit teste Plin. lib. 4. cap. 9. In hoc

oppido Glaucus Silyphi & Metopes filius, equashumana carne pavisi

se dicitur, quod cupidiū fertur in hostem. Verum quum pabuli

eiusmodi copia decesset, ut in tabiē, quæ dominum ipsum devo-

raunt.

Potulācēs, Quadrige apud Virg. 2. Georg.

*Occurit nuper, uisa est mihi digna relatu.
Pompa, senans potum porta trahebat anus.*
Cicer. *Trebatio lib. 7.* Itaque et si domum bene potus, seroque redieram, tamen id caput ubi haec contioversia est notavi. Ovid. *3. Faſt.* Senem potum pertrahebat anus. *Ponitur etiam paſſiue.* Idem loc. iam cit. *tanto est Albula porta Deo.*

Iuvenalis.

*epotaque flumina Medo
Prandente.*

Ovid. *lib. 15. Metam.*

Nocte nocent pota, sine noxa luce bibuntur.

Pōtūrūs, a, um: ut, Terra potura cruxores, *Stat. 12. Thib.* Oves poturæ, Pro-pert. *lib. 4 Eleg. 4.*

Pōtūs, us, Potio. { שְׁתִּין schéthi, שְׁתִּין schéthiyāh מַשְׁקָה maschkhēh. מַשְׁקָה, מַשְׁקָה GAL. Brevage. ITAL. Bevanda. GERM. Ein trank. His. Bevida. ANGL. Drink. } Cic. *4. Tuſe.* Quid quod ne mente quidem re-cte uti possumus, multo cibo & potionē repleti? Et in Catone, Tantum cibi & potionis adhibendum ut reficiantur vites, non opprimantur. Plin. *lib. 10. cap. 72.* Serpentes exiguo indigent potu. Potui & esui esse Cell. *c. 1. l. 4.*

Pōtō, actus potandi, ferè autem id, quod potatur. { שְׁתִּין schéthi שְׁתִּין schéthiyāh מַשְׁקָה maschkhēh. מַשְׁקָה, מַשְׁקָה GAL. Brevage. ITAL. Bevanda. GERM. Ein trank. His. Bevida. ANGL. Drink. } Plaut. *in Sticho.* Nam iutus mihi iam potionē vinacea ouerabo gulam. Cōlum. *lib. 11. c. 51.* Ut cibus & potio sine fraude à cellaris p̄rbeantur. Cic. *1. de fin.* Quum cibo, potionēque fames, sitisque depulsa est. Celsus *lib. 1. c. 9.* Vinum frigidum bibere, & post cibum magnam potionem suinere. Quint. *lib. 7. cap. 3.* Bibere potionem. Plaut. *Cure. sc. 2. a. 1.* Potionem tibi affect. (i. vinum. Potio ultima (veneni) Senec. cult. de consol. ad Helv. Potio liberalior iuvat interdum, Senec. *cap. vlt. de tranq.* Potio medicorum, So:bitiuncula est quæ ægrotis datur. Græci pharmacum vocant. Plaut. *Menach. sc. 5. a. 5.* Audiu' tu ut delitamenta loquitu: quid cessas date potionis aliquid, prius quam percitus insania? Alias percipit (eum) insania! (i. corripit.)

Pōtūnūlā, æ, diminutivum à potio. Sueton. *in Domitiano.* Ut non temere super coenam, p̄rter. martianum malum, & medicum in anpul-la p̄tūnūlā sumeret.

Pōtōr, is, Potator. apud Martialem est titulus, ad Sextilianum potorem. { שְׁכֹר ravéh שְׁכֹר schichchor. פִּלְאָפָּרְטָה. GAL. Qui aime à boire. biberon. ITAL. Bevitore. GERM. Ein trinker. His. Bevisor. ANGL. A good drinker. } Horat. *1. Epist. 20.*

*Nulla placere diu, nec vivere carmina possunt,
Quæ scribuntur aqua potoribus.*

Pōtōrīv̄s, a, um, quod ad potandum pertinet. { וְוֶרֶנְסָה. GAL. Appar-tenant à boire. ITAL. Pertinente à bere. GERM. Das zu dem trinken gehör. His. Perteneiente à bever. ANGL. Belonging to drinking. } Hiac vasa potoria, sicut vasa escaria.

Pōtōrium, ij, Vas quod ad potum est deputatum. { כּוֹן chos. ποτήριον. GAL. Vaſſeau à boire, hanap. ITAL. Bicchiero. GERM. Ein trinctgeſchirr. His. Vaſo para bever. ANGL. A drinking vessel. } Plin. *lib. 33. c. 10.* Ptolemaeum Vattro tradit, Pompeio ies genitate circa Iudeam, octona millia equitum sua pecunia toleravisse: mille convivas totidem aureis potoriis mutataem vasa cum ferrulis saginasse.

Pōtūlēntūs, a, um, Ponus, sive ebrios. { שְׁכֹר ravéh שְׁכֹר schichchor. פִּלְאָפָּרְטָה. GAL. Turongne. ITAL. Imbracco. GERM. Simlich voll und trunken. His. Embriago, borracho. ANGL. Drunken. } Suet. *in Othone.* Fecit & noctibus vagari solitus, atque invalidum quemque obviorum, aut potalentum corrupere. Inter diuin potulentus idem est quod potui idoneus. מַשְׁקָה GAL. Gell. *lib. 4. c. 1.* Ponus est quod esculentum, aut potulentum est. Sic enim nonnulli maluit legere quam quod vulgata excipiaria habent poculensus.

Pōtōto, as, frequentativum à poto, Frequenter poto. { ποτός πόνος. GAL. Boire souvent. ITAL. Bere sovente. GERM. Staats trinken. His. Bevere à menudo. ANGL. To drink often, to bibbe. } Plaut. *in Amphitr. sc. 1. a. 1.* Nunc tibi hanc paternam quæ dono mihi illic ob virtutem data est; Qui Pterela potitate rex solitus est, quem ego mea occidi manu. Idem Asin. Tecum una postea æquè pocula potitet.

Pōtōno, potionas potionem p̄bēo. ποτίζω. Cuius passivum est Potio-nor. Suet. *in Calig.* Ceditur potionuotis à Cælonia uxore, amatorio quidem medicamento, sed quod in futore velet.

P R

P̄actiūs, a, um, & practica, æ, vide Praxis.

P̄actius, ij, πάκτιος. Fluvius eit Troadis, inter Lampsacum, & Abydum in Helleponum influens, teste Strab. *lib. 13.* Meminit huius fluvij & Homer. *in Catalog.*

P̄æ, P̄æpositio, Ante. Propriè est loci, de ade temporis. { לִפְנֵי liphné תַּחַת négħedh. מַפְנֵי GAL. Devant. ITA. Avanti, inanzi. GERM. Vor. His. Ante, delante. ANGL. Before. } Extia compositionem aliquando absolute ponitur: ut apud Terent. *in And.* I. præ, sequar. Cum ablativo: ut P̄æ oculis, id est, ante oculos. P̄æ cunctis, id est, ante cunctos. vel plus quam cuncti Plaut. *Cure. sc. 2. a. 4.* I tu p̄re virgo. Idem Pseud. *sc. 2. a. 1.* I puer p̄re. Item *in Amphitr.* Abi p̄re Sosia. *¶* Nonnunquam causam denotat, accipitūrque p̄o ob, vel propter. מַפְנֵי Ter. *in Andr.* P̄æ studio dum efficias quod cupis, id est, ob studium. Idē in *Eunuch.* Misera p̄re amore. Vix alto p̄re formidine. Plaut. *Capt. sc. 4. a. 3.* Commove te me nō possum p̄re formidine. Idem *Amph.* Vix video p̄re ira. Idem *ibid.* Ne uxorem p̄rævor illse dicant p̄re repub. *Ibidem.* *¶* Item idem valet quod p̄ræter. Gell. *lib. 1.* P̄ræquo se uno, cæteros omnes lingue Atticæ principes, gentenique om̄anem togatam, quandocunque nomen Latium, rudes esse atque agrestes p̄rædicabat. Vbi comparationem induit, ut Græcis ῥηγος, μητα. Sic & apud Terent. *in Eunuch.* Hic ego illum contempti p̄re me, ῥηγος, μητα. Plautin *perf.* In dō res om̄es relietas, habeo, p̄re quod tu velis. Idem Menach. *sc. 2. a. 1.* Sol occētus est, p̄re huius corporis candoribus. Idem *in Cure. sc. 2. a. 1.* Om̄ium unguentorū odor p̄re tuo nautea est. Vbi p̄re in comparatione significat anteponi. Populariter Au p̄rix du vostre. Liv. *l. 1. dec. 2.* Alba p̄re ea quæ conderetur. In eadem significatione dicimus p̄re

quam Plaut. *in Amphitr.* Parva ies est voluptatum in vita, atque in ætate Agunda, Præ quæ quod molestem est. Gell. *c. 1. l. 16.* Laxius, bus est verbis p̄re quæ illud. ¶ Præ, pro in, idem *c. 8. l. 19.* Præ manus est liber. ¶ Composita, significat antè, vel prius: ut Præpono, p̄ræfero. Aliquando super ut Præfectus, p̄ræfideo. Aliquando valde, vel nitrum in modum, sive p̄ræter modum: Præclarus, Præcelsus: quorum multa per om̄es Græccæ efficiuntur. Magis autem auget quam per, iungitürque cum nonnullis dictiōibus cum quibus illud non iungitur: ut, Præpotens, ῥεπότεν, Præcelsus, Præclarus, Prælatus, Præ-fulgens, Prædives, ῥεγκάσος. Prædulcis, Prædurus, Præcultus, Præ-lagus, Prælongus, ῥαιγίνες. Nam p̄rælongus sermo, & p̄rælongatio, ea dicitur quæ enimi longitudine est. Præpotens, Præcelsus, & similia, maiorem in modum potens, celsusque, & quasi p̄ræter modum, morēque aliorum potens, ac celsus. ¶ Significat quandoque etiam ante tempus, sive p̄ræter morem aliorum: ut, Præcox, Prævua, Præcox ingenium. ¶ Aliquando redundat, ut p̄ræmorior, p̄ræcingo, quæ idem significant quod eorum simplicia. ¶ A p̄re fit Præ, quod collationem significet. Plaut. *Menach. sc. 5. a. 5.* Εἰδοπολ. Modestior nunc quidem est de verbis, p̄ræter dudum fuit, id est, si pristino eius mores respicias. ῥε γένος. Εἰδοπολ. Idem. *ibid. sc. vlt. a. 2.* Folia nunc cadunt: Præter, si hoc triduum hic erimus, tum arbores in te cedant. Idem Amphir. *S. Perij. M.* Parum etiam p̄ræter futurum est, p̄predicat. Idem Mer. Hoc nihil est, p̄ræter alia dicam. ¶ Hinc etiam deducitur Præter, sicut à sub subtet: in inter: pro, propter. ¶ Præ me fero, p̄ræte fers, p̄ræ se fett. Vide supra in verbo Fero.

PRÆACCIPIO, Ante accipio. { אֲכִילָה עַמְבָּאָו. GAL. Anticiper. ITA. Ante-cipare. GERM. Vor dñhin nemmen. His. Tomar delante. ANGL. To tak before. } A quo Præacceptio figura, quæ p̄ræsumptio à nostris, à Græcis večo τησόληψις dicitur, quum poëta aliquid narrando p̄ræventit, quod co tempore, quo res quas describit geltæ sunt, in rerum natura non fuit. Eiusmodi est illud apud Virg. *Eneid.*

portusque require Velinos.

Nam quo tempore Æneas in Italiam venit, Velia nondum erat condita.

PRÆACUO. Prius acuo, aut anteriorem partem acho. { אֲגִיזָה. GAL. Aguiser par le bout, ou aguiser fort. ITAL. Molto aguzzare. GER. Drift scherppen oder spinnen. HIS. Aguilar, hazer muy agudo. ANGL. To esnarpe at the pointe or mak very sharpe. } Cato de rustic. Vitæ tenueram p̄ræacuto, obliquè inter se medullam cum medulla componito.

PRÆACUTUS, a, um, Valde acutus, vel anteriore sui parte cuspidatus. { אֲגִיזָה. GAL. Fort aigu. ITAL. Molto acuto. GER. Heftigsharpff, spiniq. His. Muy agudo. ANGL. Very sharpe. } Plin. *l. 1. c. 2. 6.* Asperitas p̄ræcuta in dorso. Cæs. *2. bell. Gall.* Tuas magni ponderis laxa & p̄ræcutas trabes in muro collocabant. Cuspis p̄ræcuta. Ovid. *7. Metam.*

PRÆACUTE, admodum, acutè. Apul. *in Apologia.* Et fortasse an p̄ræcutè reperisse vobis vides.

PRÄÄLTUS, a, um, Valde altus. { κίναν ψηλός, πάνω βαθύς. GAL. Fort haut, fort profond. ITAL. Molto alto. & molto profondo. GER. Oberaus hoch. HIS. Muy alto. ANGL. Very high very deep. } Liv. *10. ab Urbe.* Ostium fluminis p̄ræalti, quo circumagi naves in stationem tutam possint. P̄ræaltus alveus. Idem *5. ab Urbe.* P̄ræalta rupes. Idem *20. ab Urbe.*

PRÄÄLITUS, ante auditus. Vlpian. *de Officio proconsulis.* D. lib. *1. tit. 16.* Solent etiam custodiarum cognitionem mandare legatis: scilicet ut p̄ræauditas custodias ad se remittant.

PRËBEO, es, ex p̄re & habeo, abiectis a & h. Do, exhibeo, q. p̄rehabeo, { ἡνὶν παθάν, παχίκω, παχίζων. GAL. Bailler, donner, offrir. ITAL. Dare. GERM. Geben/Darreichen. His. Dar. ANGL. To give, to offer. } Nam qui aliquid p̄ræbet, id p̄ræhabet ratione dicitur. Cicer. *1. de na-tura deorum.* Aës salutem & vitalem spiritum p̄ræbet animantibus. Horat. *in Serm.*

Sunt qui convivu salibus confurgere gaudent,

Prater eum qui p̄ræbet aquam.

Piscatores p̄ræbet pisces foetidos. Plaut. *Capt. sc. 1. a. 4.* Neque ego us-quam p̄ræberi ligna vidi pulchriūs. Idem *Aul. sc. 1. a. 3.* p̄ræbere alicui oleum, (de congiario.) Suet. *in Neron. c. 12.* P̄ræbere iugulum. Senec. *c. 11. de tranq.* & Cervicem *ibid. c. 12.* & Velleius.

Collaque Romana p̄rævens animosa securi,

Ovid. *Eleg. 2. lib. 4. Trist.*

Intentaque tuis precibus se p̄ræbuit aure

Juppiter,

Tibull. *lib. 4.*

Præbem veribus aures.

Ovid. *Eleg. 7. lib. 3.* Cùm fata p̄ræbuerunt prima tempora mollia. Idem *Eleg. 8. lib. 4. Trist.* P̄ræbere se fortiter curationi Senec. *cap. 3. de consol.* ad Mart. Ad aquam p̄ræbendam commodū adveni domum. Plaut. *Amphit.* Tu solatia p̄ræbes, ô Musa. Ovid. *Eleg. vlt. lib. 4. Trist.* Longè aliam orationem p̄ræbes, atque olim. Plaut. *Afin. sc. 3. a. 1.* Dum quod edat & potet p̄ræbas. Idem Menach. Operam & pecuniam benignè p̄ræbuisti. Idem *Cure. sc. 2. a. 4.*

Inspicer ingenii p̄ræbet sua numina vatum,

Ovid. *Eleg. 4. lib. 4. Trist.*

Non ita se nobis p̄ræbet fortuna secundam.

idem *Eleg. 1. lib. 1. Trist.* Operam & pecuniam benignè p̄ræbuisti. Plaut. *Cure. sc. 2. a. 4.* P̄ræbere alicui consilium. Liv. *lib. 6. d. 4.* Vel qui ipsi vorsant, vel aliis subversando p̄ræbeant. Plaut. *Cure. sc. 1. a. 4.* Aliquando significat ostendo. Terent. *in Adelph.* Servum haud illiberalem p̄ræbes te, id est, re ipsa ostendis, factis probas. P̄ræbere cibum de manu, id est, manu ipsa cibum in os ingerere. P̄ræbere accessum. P̄ræbere arietem, id est, auscultare. P̄ræbere auxilium, errorum, honorem alicui, iter ad aliquid iuriandum alicui, ludos, locum peccandi. Lumen p̄ræbere dicitur fenestra. P̄ræbere materiam igni. P̄ræbere metum micraculum, munimenta. P̄ræbere operam, id est, ponere. P̄ræbere pran-diū alicui. P̄ræbere se strenuum hominem, id est, ostendere & pro-barare. P̄ræbere se æquabilem, attentus auditorem, cedulam, docilem, acrem iudicem, virum, superbū, durum. P̄ræbere se facilem, id est, acquiescere, sive obsequi alicui in re aliqua. P̄ræbere sonitum, spem, tētē

terretum, spectaculum latum, vicem alicuius rei, vim alicuius rei, usum, Præbere sponsalia, id est, convivium sponsaliorum.

Præbitus, participium. { Iunathūn. πρεσβύτης, ρέπετος. GAL. Donat. ITAL. Daco, donato. GERM. Gegeben. HIS. Donado. ANG. Given, or offered. } Præbita substantivè, pro rebus necessariis quæ servis, operariisque præbentur. Colum. lib. 1. c. 8. Tantòque curiosior inquisitio patris familiæ debet esse pro tali genere servorum, ne aut in vestigiis, aut in cæteris præbitis iniurioso tractentur. Item pro pensione annua, sive alimeatis constitutis. Suet. in Tib. c. 50. Præbitis annuis fraudavit. (sub. Julian uxore relegatam.)

Præbitio, nis sp̄. Callistratus D. lib. vlt. tit. 11. l. 2. Destituetur anno-
nx præbitio, cùm avocentur ab opere rustici.

Præbitoris, verbale. Dator. { Iunathūn. πάτερ, πρεσβύτης. GAL. Qui donne & offre. ITAL. Chi da & porge. GERM. Ein gäber. HIS. El que da o dona. ANGL. A giver. } Cic. 2. de Offic. An tu id agis ut Macedones te non regem suum, sed ministrum & præbitorem putent?

Præbendā. orum, pluralis tantum numeri, neutri generis, quæ præbenti debent; ut ligna & sal, quæ Parochi tegatis publicè missis prestare debebant: de quibus Horat. 1. Serm. Satyr. 5.

Proxima Campano ponti quæ villula, rectum

Præbuit, & parochi quæ debent ligna, salémque.

Gell. lib. 15. cap. 4. Comparandis mulis, & vehiculis magistratibus, qui sortiti provincias forent, præbenda publicè conduxisse. Vide in dictione Parochus. Erant autem in exercitu Copiarij quibus erat præceptum ut præbenda, id est, salēm & ligna publicè missis exhiberent. Imò, omnia necessaria hospitibus, ut notat Action. in Horatij Satyr. 5. lib. 1. Serm. Liv. lib. 34. præbenda conducere.

Præbia, à veteribus appellabantur remedia, teste Festo. αἰλίτης. præcipue quo ea (ut lib. 6. de Ling. Latin. innuit Varro) quæ amuleti vim habebant, cuiusmodi (inquit) erant lora quæ de pectorum collo suspendebant, ita dicta à præbendo, ut testatur idem Varro. Venius tamen contrà nou à præbendo, sed à prohibēdo dicta esse ait, quid mala prohibeant, eaque à Cecilia uxore Tarquinij Prisci inventa tradit.

Præbibo, is, antè bibo. { παραγίνω. GAL. Boire devant. ITAL. Bere innanzi. GERM. Vortrincten. HIS. Beuer delante. ANG. To drink before. } Hieron. Ne venena iam metuam quum antidotum præbibo.

Præblerē, pro perire, seu enecate usurpavit Plaut. in Pseud. Interminatus est à minimo ad maximum, Si quis non hodie munus misisset sibi, Eum eras cruciatu maximo se præbiter. Idem in Pæn. Præbiter dixit p. o. præterire. At ne inter vias præbiteramus eas, metuo. Portafissis est præbiter sine æ, ab antiquo verbo beto. Sic enim & apud Nonnum leg. tur. Vide sup. à Perbito.

Præcalvus, Calvus in anteriori parte capit. { חַבְבָּאֵת. εὐαγερδός. οὐδαντής. GAL. Chauve par devant. ITAL. Calvo dinanzi. GERM. Vornen haal. HIS. Calvo delante. ANG. Bald in the forehead. } Suet. in Galba. Statura fui iusta, capite præcalvo.

Præcantō, itādū. Gloss. Phil. & Gloss. Cyr. itādū incanto, præcanto, præoccupo incantamentis: inde,

Præcantā. Io, nis, verbale à præcantando, Incantatio, { תְּבִרְכֶּת. γοντρά. GAL. Chant ou enchantement de sorcier ou sorciere. ITAL. Incantamento, incantazione, incantesimo. GERM. Ein verzauberung/verhürtung. HIS. Encantacion. ANG. A charming or enchanting. } Quintil. 14. declam. Diis utique carminibus, & fetaliū præcantationum tetra-
te permisum, &

Præcantator, qui carminibus utitur & præcantatrix. { מְכַשְּׁפֵחָה. GAL. Enchanteresse. ITAL. Incantatrice. GERM. Ein härl. vonhold oder zauberin HIS. Encantadora. ANG. A sorceress or incantress. } Varro de liber. educ. Ut faciunt plerique, ut adhibeant præcantatrices, nec medico ostendunt. alij correctiores codices habent præcan-
trices Non. c. 8.

Præcānūs, qui ante iustos annos canus est. { ηώκως πολιός. GAL. Chenu devant qu'estre vieil. ITAL. Canuto inanzi il tempo. GER. Der vor der rechten zeit gravo ist. HIS. Cano antes del tiempo. ANG. That hath a hoare head before he beold. } Horat. lib. 1. Epist.

Corporis exigui præcanum solibus aptum.

Præcarus, Nimir, sive multum carus, { יְקִיר jakkir. πριωνής, πολυτής. GAL. Fort cher. ITAL. Molto caro, GERM. Über theut. HIS. Muy amado y caro. ANG. Very dear. } Ter. in Phorm. Quantum opus est tibi argenti eloquie. P. sola triginta minz. c. Triginta hui, præcara est Phædia. Quædam exemplia Porcara legunt.

Præcav̄o, ante caveo, provideo. { מְנַצֵּחַ nischmár. τερπολάθουμ. GAL. Se donner de garde du mal à venir, pour venir à quelque chose qu'elle n'avienne. ITAL. Schiff're inanzi, provedere. GERM. Turkmens men vor einem ding sein/vorahnin hütin HIS. Guardarse antes. ANGL. To be ready before a thing happen. } Plaut. in Amph. sc. 4. a. 4. At id præcavisse oportuit? Cæl. 1. bell. Gall. Id ne accideret, præcavendum si bi Cæsar existimabat. Cic. ad Amic. lib. 2. Quod à me ita præcautum, arqueita prævisum est, non ut ego de optima mea ratione decederem, &c. Suet. in Calig. cap. 23. Præcavere venena, & Plaut. Men. sc. 2. a. 5.

Enimvero illud præcavendum & accurandum est mihi.

Præcautūs, particip. Ante cautus & provisus. { מְנַצֵּחַ nischmár. τερπολάθουμ. } Ut, provisa & præcauta res. Cic. 6. Verr. Præcautio opus est. Plaut. Merc.

Præcautor, iis, verbal. { πρεσβύτερος. πρεσβύτερος. GAL. Qui se donne de garde d'estre surprins. ITAL. Chi guarda. GERM. Ein verhüter/sürs sommer. HIS. Guello que se guarda. ANGL. That is circumspecto of a thing before it come. } Plaut. Pseud. sc. 2. a. 2. Nam ego præcautor & patronas foribus processi foras, alias preceptor.

Præcedo, is, Antecedo. { πρεσβύτης kiddém. πρεσβύτης. GAL. Precede, aller devant. ITAL. Precedere. GERM. Vorgehn. HIS. Andar o yr delante. ANGL. To go before. } Plin. lib. 11. c. 37. Nulla precedente iniuria Virg. 9. Æneid. Turnus, ut antevolans, tardum præcesserat agmen.

Eodem sensu Senec. c. 10. de cons. ad Mart. { p. et translationem signifi-
cat præcellere Plaut. in Asin. sc. 3. a. 3. Ut vestræ fortunæ meis præ-
dunt Litane longæ. } Præcedere autoritate, sapore, suavitate, & simili-
bus. Plin. lib. 29. cap. 1. Ad siderum motus ex ephemeriide mathematica

cibo dendo, horâsque observando, autoritate enim præcessit.

PRÆCÉLÉR, is, e, Valde celer. { πρέσπα μέχος, καὶ μέχος, καὶ μέχος. GAL. Fort sondain & leger ITA. Molto presto & legiero. GERM. Se schnell. HIS. Muy ligero. ANG. Very swift and speacie. } Plin. lib. 4. cap. 46. Ut propè catinam ventum est, nisi præceleret vi repellere rapiant, absenti spectant. Viti præcelesies. Stat. 6. Thebaid.

Præcelētio. as, πρεσβύτης. ιντριγωνικός. GAL. Se hasten & aller devant. ITAL. Affrettarsi, andare avanti. GERM. Vor anhin oder führin eilen. HIS. Appressurare se, yr anses. ANG. To haste and speede. } Stat. 4. Thebaid.

— pars acta plebe sequuntur,

Præcelerant lucem, medium subit illa per agmen.

PRÆCELLO, ui, celum, Ante eo, præcedo, & supero. { πρέσπα νισσέλλη. AL-
φίση. GAL. Estre plus excellent, ourepasser. ITAL. Superare, avanzare, precedere. GERM. Furtreffend HIS. Sobrepujar. ANG. To be more excellent or of greater honour. } Plaut. Pseud. sc. 3. a. 2. Ut quisque fortuna bene utitur, ita præcellet. Plin. lib. 12. cap. 3. Malus Assyria odore præcellit foliorum. Robore mentis præcellere, Silius lib. 3. Et Suet. in Aug. c. 25.

Præcellētis, tis, adiectivum, Antecedens, excellens. { πρέσπα μεναστέατο. GAL. Fort excellent. ITAL. Excellentissimo. GERM. Furtreffend / oder furtrefflich. HIS. Muy excelente y sobrepujado. ANG. Very excellent. } Plin. lib. 12. c. 1. Prisco ritu simplicia rura etiam nunc Deo præcellentem arborem dicant. Idem cap. 6. Maior alia posso & suavitate præcellentior, quo sapientes Indorum vivunt. Idem in Proem. lib. 6. Videmus Virgilium præcellentissimum vatem eadem causa horrorum dotes fugisse. Velleius, Præcellentes ingenio viri. Præcellens in disciplinis. Gell. c. 15. lib. 13. & c. 11. lib. 11. Suet. in Calig. c. 3. Ingenium in utroque Eloquentia generè præcellens.

Præcelētus, a, um. Valde celsus. { οὐρανός. GAL. Fort haut. ITAL. Molte eccl. o. GERM. Se oder überaus hoch. HIS. Sobrepujante y alto. ANG. Very high. } Cic. 6. Verr. Enna autem, ubi ea quæ dico, gesta esse memorantur, est loco præcelso, atque edito. Virg. 3. Æneid.

Vna præcelsa concedit rupe Celano.

PRÆCEPS, inquit Rhemnius Palamona, à capitis significatione quod præbeat caput. Et Princeps quod primus capiat. Idecirco hoc faciat secundo casu principis. Illud præcipitis. Velleius, Speculator præcipitis consilia iuvenis. Ovid. Eleg. 3. lib. 4.

Ardua per præcep's gloria vadit iter.

Plaut. Pseud. sc. 5. a. 1. Iuberes in pistriatum præcipitem trahi. Ovid. E. eg. 6. lib. 4.

Fert bene præcipites navis modo facta procellas

Idem 2. Fastor.

In tam præcipiti tempore ferret opem.

Liv. 4. ab Urbe, Præcipiti iam die, Velleius, A rectis in vitia, à vitiis in prava, à pravis ad præcipitia pervenitur. Idem Maximo & præcipiti periculo transmisit ad Cæsarem. Idem, Præcipitis omnia erant in rep. præcep's consilium. Suet. in Aug. c. 8. Item, In præcipitem fugam effusis. Liv. 2. dec. 4. Præcipiti saxa. Idem lib. 8. d. 4. Vibes ad exitum licentia præcipites libertate liberavit.

Præcep's, itis, omn. gen. Slim Præcipes, quem de loco dicitur, altus & prætrupus, unde quis facile in præcep's deturbari potest. { πρεσβύτης, πρεσβύτης. GAL. Fort ais à cheoir, aisé & facile de mettre du haut en bas. ITAL. Precipite. GERM. Sich/storhig/ein ort an dem einer bald den halß abfallen kündt. HIS. Cosa que cae de cabeza abaxo. ANGL. Headlong very sodame, rash stoyst. } Cic. p. o. Plautio, Vita præcep's & lubica. Virg. 2. Æneid.

Terrim in præcipiti stantem summisque sub astra

Eductam rectis.

Præcep's item dicitur qui ex loco sublimi deorsum decidit. Idem 2. in Pharmaceutria.

Præcep's aeris specula de montis in undat

Defrat

Dicit autem videtur præcep's, à capite, sicut & antecep's, biceps & triceps. Propriè enim præcipitem dari dicimus qui ita ex editiore loco deturbatur, ut deorsum decidat in caput. Iacere aliquem in præcep's. Tacit. lib. 4. Per idem tempus Plautius Silvanus prætor incertis causis Aproniam coniugem in præcep's iecit Virg. 6. Æneid.

Bis patet in præcep's tantum, tenetque sub umbras;

Quantus ad aetherium cali suspectus Olympum.

¶ Per metaphoram autem præcep's dicitur qui nulla ratione, aut modo quid agit, & quasi rem & tempus præoccupat. { ίνδα ποχέρ ίνδα ποχέρ. } Cic. de Arusp. resp. Ille demens, & iam pridem ad poenam, exitiumque præcep's. Virg. 3. Æneid.

Mox feso ad littora præcep's

Cum flatu, præcipitusque tulit.

hoc est sine respectu salutis, inquit Sevius. Itaque pro nimis festino poni solet. Virg. 2. Æneid.

Præcipites atra ceu tempestate columba.

¶ Præcipites palmites apud Col. sunt qui de hornotinis virgis enati, in duro alligantur. Hi (ut lib. 5. cap. 6. idem scribit) plurimum fructus ferunt, sed & mati maximè nocent. Itaque nisi extremis ratis, aut si vitis arboris cacumen superavit, præcipiti palmitem non oportet. Habet autem hoc nomen varius in oratione usus. Agere præcipitem, Abire præcipitem, Defrati præcipitem, Deiici præcipitem, Cadere præcipitem, Deturbari & exturbari, Decidere in præcep's, Cœlo præcipites labentes stellæ, Committere se in locum præcipitem. Date aliquem præcipitem, pro depellere & deturbare: & per translationem pro festinante eiicere, sive expellere. Præcipitem in terram dare, Præcipitem agere, præcipitem ferri. Amentia & cæcum, ac præcipitem ferri, & præcipitem ferri in hostem. Præcipitem trahere: id est, secum deorsum rapere. In præcipiti esse, id est, in summo discrimine. Præcep's senectus; id est, decrepita.

Præcipito, as, per præcep's tuo, iacio, & cado. { ποχέρ σχαμάτινος μιχθάρ. } GAL. Præcipitur, ruer, ou jeter de haut en bas. ITAL. Praeipitare, rompere. GERM. Abh in stürzen. HIS. Derribar, d' despenar. ANG. To cast her hurle dorone heath long. } Cic. pro Cœ- cito

cin. Præcipitatus ex locis superioribus. Præcipitate se de turri. Liv. lib. 23. Præcipitate se in flumen. Cæs. 4. bell. Gall. Præcipitate palmitem, flagellum & huiusmodi pro deo sum, reflectere. Colum. lib. 5. c. 6. Quæ pars palmitis præcipitata est, fructu induitur. Præcipitate ad mortem, vel dementiam. Cels. lib. 6. cap. 7. Aurium inflammaciones dolorisque interdum etiam ad dementiam mortemque præcipitant. Præcipitate moras, id est, festinanter abiice. Aliquando neutraliter & absolute ponit pro in præcepso eo, cado, ruinam minitor. Cic. pro P. Sylla. Reipublicæ præcipitanti subveni. Præcipitat hyems, hoc est, ingruit, & repente advenit. Cæs. lib. 3. de bell. civil. Præcipitaverat iam hyems. Præcipitate in fluvium aliquem. Suet. in August. cap. 67. Et c. 27. Se præcipitare de morte voluntaria. Ideas in Cæs. cap. 64. Se præcipitare in seapham. Ovid. 4. Fast.

Scorpius in virides præcipitatur aquas.

Et admissos præcipitavit equos, ibidem.

Iamque pætum non præcipitata negabat.

idem Eleg. 3. lib. 1. Trist. Quieta necdum præcipitata Rep. Velleius. Præcipitat Nilus, id est, præcepso ruit, & ex alto delabitur. Præcipitant curæ, id est, urgent. Aliquando accipitur pro temere, & inconsideratè rem aliquam aggredi. Plaut. Trinummo. Nam qui in amorem se præcipitavit, peius perit quam si de saxo saliat. Præcipitare palmitem, flagellum & eiusmodi, pro deo sum reflectere. Colum. lib. 4. c. 2. 4. Tum Vnum à gellum si macrion humus erit, vel duo, si plenior, brachio cuique summittito, ea iugo superposita præcipitato, id est, deo sum reflectito. Idem lib. 5. c. 6. Quæ pars palmitis præcipitata est, fructu induitur: at que vinculo annexa sursum tendit, ea materiæ sequente anno præbet. Præcipitare ad solutionem, presser de payer. Vlp. d. lib. 2. 3. t. 3. l. 33. Ut unque partendum marito, qui cum non præcipitavit ad solutionem, qui douaverat. Ibid. Viserit ad exsolutionem.

Præcipitans, particip. { υδω σχόμετ ιδον μεμαγγήρ. κενπιζερ. Transitive & absolute ponit, ut suum verbum: ut, Cella præcipitans sese de Leucade Sappho. Cic. pro Client. Præcipitantem igitur im. pellamus, & perditum prosternamus. Sic Solem præcipitantem dicimus, occasui vicinum: item ætatem præcipitantem, hoc est, cadentem, & ad interitum properantem.

Præcipitans, adverb. Idem quod consideratè, temere. { κατηράς, αντίτος. GAL. Hastivement, avec precipitation, inconsideratement. ITA. Fretolosamente, inconsideratamente. GERM. Unbesinneter rociß / gächlingen. HIS. Osadamente, no bien mirando. ANGL. Rashlie. { Lucr. lib. Currit agens manus ad villam hic præcipanter.

Præcipitantia, & Vide in sequenti dictione.

Præcipitatio, verbale: & Præcipitantia, præcipitantia, { κατηράς, αντίτος. GAL. Chute ou jettement du haut en bas. ITAL. Cadimento è precipito d'alto à basso. GERM. Überab stürzung. HIS. Obra de caer, o derribar y despeñar. ANGL. Casting down headlong. { Senec. lib. 1. de Ira. Sed consilium & pœnitentia irrevocabilis præcipitatio abscondit. Gell. lib. 6. c. 2. Causam quidem ei & initium præcipitantia feceris. Idem c. 1. lib. 9. Præcipitantia ipsa & pondere cadentis teli corruptitur. ex verbis Quadrigat.

Præcipitatum, ij, Logus præruptus, unde præcipitari facilè quis potest. { δασέργου, δασέργου, νεκαρ. GAL. Un lieu haut & malaisé, par lequel on ne peut descendre sans danger de choir. ITAL. Præcipito luogo scosces & dirupato. GERM. Ein vast gâch vnd storig ort. HIS. Despenadero, o derribadero. ANGL. steep down place dangerous to go down. { Quintil. lib. 1. Est etiam non ineruditè ad declamandum facta materia, in qua ponit tibicen qui sacrificanti phrygium cecinerat, acto illo in insaniam, & per præcipitia delato, accusari quod causa mortis extiterit. Sueton. in Aug. c. 79. In præcipitum propellere.

Præcepto, præceptas, Præceptor. Præceptix, Præceptum. Vide Præcipio, Præcepo, is, Antè carpo. { κερπίτουμ. GAL. D. florar & cueillir premier qu'un antre. ITA. Sforare, raccogliere prima. GERM. Ein hinnemmen vor abbrechen. HIS. D. florar, coger delante. ANGL. To pluck or gather before. { plin. lib. 18. c. 19. Ne gremium tenera præciprant. Cic. 6. Verr. Non præcepo fructum officij tui, non alienam mihi laudem appeto. Quidam. præcepitur omnis gratia novitatis.

Præcettatio, nis, verbale à præcerto, Futuræ pugnæ quasi præludium. { κατηρά. GAL. Commencement de debat, premier assaut qu'on donne. ITA. Cominciamento di contesa. GERM. Ein vorkampf oder vorzance. HIS. Comienzo di pelea. ANGL. A striving before. { Ad Heren. lib. 4. Mihi tecum præcettatio non est, id est quod populus Romanus, me nolo dicens, ne cui fortè arrogans videar, te autem sapere ignominia dignum putavit.

Præcatores dicebantur, qui Flaminii diali, id est, Sacerdoti Iovis antecedebant clamantes, ut homines se ab opere abstinerent, quia tunc opus facientem videre irreligiosum erat. Fest. legendum autem hic antecedentes clamabant. Vide Præsul.

Præcido, dis, ex pæ, & cædo, Antè cædo, hoc est, ante immolo, ut interpretetur: Festus. { γεράκισθέτες γηράτες κατάβ. ιατρικός, αγριών, άγριων. GAL. Couper pres, ou rogner. ITAL. Tagliare. GERM. Vorhin schlachten. Item, abhauwen/vorlchnedden. HIS. Cortar aves. ANGL. To cut off or before. { Præcidere oannes sinus (in navigando.) Senec. Epist. 5. 4. Præcidere sibi gulam. Senec. de vita beata, c. 19. Item, si fortuna pæcideret agendi facultatem. Idem cap. 3. de tranquillitate. Et plaut. Aul. sc. 4. 1. Cui ego iam linguam præcidam. Idem Capt. sc. 5. 3. Tuas vel præcidi iube (manus.) Ponit pro amputate, obrunca, Cic. 5. Tusc. At Cinna collegæ sui Consulis Cn. Octavij præcidi caput iussit. Præcidere specie alicuius rei, est auferre, sive præcludere, apud Cic. 2. Verr. Præcidere aliquando designare est: ut quum quis non simpliciter, & in universum admittitur ad dicendum, aut oppugnandum, sed cogitur id designare quod oppugnare velit. Bud. Ponit aliquando pro durè negare, Cic. ad Attic. lib. 10. Quod quia planè, quum in Formianum venisset, præciderat, asperius ad te de eo scribere solebam. Idem Attic. lib. 3. Nunquam reo cuiquam tam humili, tam nocenti, tam præcisè negavi, quam hic mihi planè sine villa exceptione præcidit. Præcidere, etiam est acquiniscentem puerum incurvare, sive inclinare, atque dividere pædiconum more. Martialis.

Præcidi gaudes, præcibus Papile ploras.

ναγαρυγίαν, καταρά. Senec. quæst. natural. Quid portò, non est iniquum fortes anima sumere, & in castris pernoctare, & pro vallo obligatis stare vulneribus, interim in urbe securos esse præcisos, & professos impudicitiam. { Os præcidere, colaphum impingere, πανιζων, παρδάλης καργίψης. Idem Senec. quæst. natur. lib. 4. cap. 4. Nam, ut fallat tibi, verum mihi quidem persuadetur, qui me usque ad mendacia hæc leviora, quibus os præcidi, non oculi erui solent, credulum præsts. Rectius percidere. Vide supra.

Præcitus, participium. { γεράκισθέτες γηράτες κατάβ. δασέργου, δασέργου. GAL. Taillé. ITA. Tagliato. GER. Abgehaugen / vorabgeschnitten. HIS. Cortado. ANG. Cutte of. { ut præcicum caput, apud plin. lib. 11. c. 37. Ponit quoque pro abrupto, & abscisso. Quintilian. lib. 10. Qui præcisis conclusionibus obscuri, &c. Idem, præcisi montes & iupes. { Præcicum (inquit Nonius) dicitur pars carnis & viscerum, hoc est, circa quod viscera involuta sunt, quod oras circumcisas habeat. Lucil. lib. 20. referente eodem Nonio, Illi præciso, atque epulis capiuntur optimis. Præcitus pro impudico & patiente muliebria. Unde Senec. de providentia. Quid portò, inquit non est iniquum, fortes anima sumere, & in castris pernoctare, & pro vallo obligatis stare vulneribus: interim in urbe securos esse præcisos & professos impudicitiam? In quo sensu & verbum præciso frequenter usurpatur. Martial. lib. 7. c. 61. Reclusis foribus grandes præcidis Amille: Et te deprendi, quia facis ista, cupis.

Præcise, est ut δασέργου, rigidè: Præcise negare, Præcise dicere, strictè compendiose. { δασέργου, συνρόπως. GAL. Precisement, brievement, ITA. Cortamente, brevemente. GER. Beschnittiglich, kurz. HIS. Determinadamente y brevemente. ANG. Streiclie, shortlie. { Cic. 2. de natura deor. Sed id præcise dicitur, ut si quis dicas Atheneusum Reipublicam consilio regi, desit illud Arcopagi.

Præciso, verbale. { γεράκισθέτες γηράτες κατηρά. GAL. Coupe, coupure. ITAL. Taglio. GER. Beschneidung. HIS. Cortadura. ANG. A cutting of or away. { Cicero. 3. de Orat. Et huic contraria sèpè præciso est & plus ad intelligendum quam dixeris, significatio, & distinctè concisa brevitas.

Præcidanus, a, um, quod ante cædi, i. immolari solet. Idem & præcidarium appellabant festus solus. { γεράκισθέτες γηράτες κατηρά. GAL. Qui on coupe le premiur. ITAL. Che si taglia prima. GERM. Das man zu erst oder vor ranhin schlachte vor und hindann hauroet. HIS. Cosa que se corta antes. ANG. That is cutte before an other. { ut, Præcidanea agna que ante alias cædebat. Præcidaneæ feriæ que solennes legitimas ferias præcedebant: Præcidaneæ hostiæ, que ante sacrificia solemnia pridie cædebantur. Præcidanea porca dicebatur, teste Festo, que Cereris maestabatur ab eo qui mortuo justa non fecisset. i. glebam non objecisset: quia mos erat eis id facere priusquam novas fruges gustarent. Hæc ille. Præcidaneus, inquit Nonius, idem quod præcidendus. Vari. de vita pop. Rom. Quod humatus non sit, heredi porca præcidanea suscipienda Telluri, & Cereris: aliter familia pura non est. Præcidaneæ hostiæ, & præcidanea porca, præcidaneæ feriæ, que Gell. c. 6. lib. 4.

Præcingo, is, xi, etum. Antè cingo, ad opus apparo. { γεράκισθέτες γηράτες κατηρά. GAL. Ceindre. ITA. Gingere. GERM. Umhgüten. HIS. Ceñir. ANGL. To gird. { Plaut. Bacch. Cincticulo præcinctus, in sella apud magistrum assidere. Ovid. 1. Trist.

Et latro, & cautus præcinctus ense viator.

Castris præcincte fluvium, Claudi. de bell. Germ. Littera muto præcincte. Sil. lib. 3. Inde

Præcinctio, actio præcinctentis, & passio præcincti.

Præcinctus, participium. { γεράκισθέτες γηράτες κατηρά. GAL. Ceint. ITA. Cinto. GER. Umhgüttet. HIS. Ceñido. ANGL. Girted. { Horat. 2. Serm. Satyr. 8.

ut omnes

Præcincti rectè pueri, comprique ministrent.

Præcincti parietes opere testacei, id est, obducti. plin. epist. 2. 56. Altè præcinctus, & fortis, strenuus, virilis, minimè mollis. Fluxior laxiorque præcinctura, argumentum erat mollitiei, ut discinctum esse efficiunt. Horat.

Hoc iter ignavi divisimus, altius ac nos,

Præcinctu unum. i. strenuoribus.

Idem, puer altè cinctus, i. strenuus, Senec. etiam lib. epist. 4.

Præcinctura, cinctus. { γεράκισθέτες γηράτες κατηρά. Macrobius Saturnal. lib. 2. c. 3. In Czarem quoque mordacitas Ciceronis dentes suos strinxit. Nam pitem post victoriam Cæsar's interrogatus, cum electione partis erat, respondit præcinctura me decepit.

Præcino, is, jui, entum, Antè cano. { γεράκισθέτες γηράτες κατηρά. GAL. Chanter devant, commencer le chant. ITA. Cantare innanzi, predire. GERM. Vorsingen voranhin singen. HIS. Cantar antes, dezir de antos. ANGL. To sing before. { Cic. 4. Tusc. Nec verò illud non eruditorum temporum augmentum est, quod & deorum pulvinaribus & epulis magistratum fidès præcinctum. Tibul. lib. 1. Eleg. 5.

Carmine quum magico præcinctus annus.

Interveni idem quod prædicto, divino, vaticinor, quemadmodum & simplex Cano. Plin. lib. 8 cap. 46. Hi greges repeatè lymphati, futura præcinctunt. { Præcincte etiam dicuntur, ægris remedia præstantes. Macrob. comm. lib. 2. c. 3.

Præcentio, nis, Modulatio illa cum quæ ante initium cantus fieri solet, quasi præludium. { γεράκισθέτες γηράτες κατηρά. GAL. Prelude du chant, le commencement de chanter. ITAL. Principio di canto, il preemo d'una canzone. GERM. Ein vorgesang/ein vorlauff des gesangs. HIS. El canto primero delante que cantar. ANGL. The entree or beginning of a song. { Cic. de Arusp. resp. Tui sacerdotij suar thensæ, cunicula præcentio, ludi, libationes, epulæque ludorum. Gell. lib. 1. cap. 11. Tibicines inter exercituum positi canere incepabant. Ea in præcentratione tranquilla & venerabili, ad quandam quasi militaris musicæ disciplinam invictus & impetus militum, ne sparsi dispersi palatique prouerent, cohibebatur. Quapropter & exordium, sive initium, sive principium, sive proloquium, sive anteliquum, quidam præludium, alij præcentrationem vocavere, ad similitudinem

similidinem Gr̄corum qui id nō nominant, propterea quod eius causa est.

P̄ceptoris, qui canendo p̄cedit, ἔργοντας, ἐπάρχοντας, sicut

P̄ceptori, qui saltantum choream dicit. P̄ceptori, i. p̄cepterit. Ut Cāpsit (quod apud Festum per p̄hēderit exponit) p̄cepit. Cato de R.R. Villici officia quae sunt? quae dominus p̄ceptit.

P̄ceptio, i. p̄. & capio, Antecapio, p̄occupatio, antesumo, absimo.

{ בְּרַקְעָדֵן וְגַלְעָדָא GAL. Prendre premier, p̄occupier. ITAL. Pigliare innanzi, p̄occupare. GERM. Vordannen nemmen. HIS. Tomar antes. ANG. To tak befor an other, to prevente. } Virg. 3. Eclog.

Cogite oves pueri: si lac p̄ceperit astus,

Vt nuper frusta pressabimus ubera palmis.

Cicero lib. 2 de Offic. P̄cepti, iaut oratione benigna multitudinis animas, ad benevolentiam allicant milites, blando sermone deliniant. Sic p̄cepto e pecuniam antequam debeatur, dixit Cās. lib. 3. de bell. civil. Ovid. Eleg. 3. l. 3. Trist.

Vel p̄ceptisset mors properata fugam.

* id est, p̄occupasset. Et Liv. lib. 6. d. 4. Vbiq̄ p̄ceptere viam. Et l. 3. ab Urb. Sedulo tempus terens dum p̄ciperent iter missi in casta. Sec. cap. 23. de consol. ad Mart. P̄ceptere etatē (id est, ante etatē.) ¶ Nonnunquam ponitur prop̄ p̄ceptere. Cās. lib. 3. de bell. civil. P̄ceptere vietō i in animo. Virg. 6. Aeneid.

Omnia p̄cepi, atque animo mecum' ante p̄regi.

{ Itai, pro iubere. { בְּרַקְעָדֵן וְגַלְעָדָא GAL. Commander. ITAL. Commandee. GERM. Befehlen/heißen. HIS. Mandar. ANG. To command an teacher. } Salust. in Jugurtha, Micipsa pater meus mihi p̄cepit. Plaut. Asin. sc. 1. a. 3. Mater mihi quo pacto p̄cepis? Idem ibid. sc. 4. a. 2. Cui non licet unam rem mihi semel p̄ceptere iure (id est, iubere.) Sequitur impērare. Id m Pseud. sc. 1. a. 1. Tibi hoc p̄ceptio ut n̄ faciat ales. ¶ Item pro monete, instruere, docere. { בְּרַקְעָדֵן הַוָּרָהָה רְגִזְעָה גַּלְעָדָא GAL. Enseigner, instruire. ITA. Insegnare, instruire. GERM. Bildungsbericht geben. HIS. Enseñar, dando preceptos. } plin. lib. 18. c. 24. Heliod. qui p̄inceps omnium de agricultura p̄cepit. Ovid. Eleg. 1 lib. 1. Trist. Hic a tem mudi p̄cepit ille trochi. Plaut. Capt. sc. 2. a. 2. Dice, demonstra, p̄cepte. Idem Mil. sc. 2. a. 2. Monstra p̄cepte, ut teneat consilia.

P̄cepto, וְגַלְעָדָא, antiqui dixerunt pro frequenter p̄ceptio, quod verbum in Saliari carmine usurpatum fuisse, auctor est Festus.

P̄ceptus, a. um, participium. Ante captus. { וְגַלְעָדָא GAL. Prins le premier, anticp. ITA. Pigliato, innanzi. GERM. Vordannen hin genommen. HIS. Tomado antes. ANG. Taken before, prevented. } Liv. lib. 1.

Tēpore illi p̄cepto. Cic. 3. Tuf. Hæc cogitante fore beatū p̄cepterim si & an è p̄ceptis bonis cōtētus esset, nec mortē, nec deos exp̄esseret, id est, p̄ceptatis, & ante captis. ¶ Aliquando ponitur p̄ius, { בְּרַקְעָדֵן מְטֻבָּה וְגַלְעָדָא GAL. Cōmandé. IT. Comandato. GER. Befohlen. HIS. Mandado. } ut p̄ceptum est tibi ne discedas.

P̄ceptiūs, dīsgānōs. Adiōtivū. Senec. Epist. 95 Ergo ista pars p̄ceptiva submovenda est, id est, quæ p̄cepta tradit.

P̄ceptum, i., Mandatum, sive iuslio. { בְּרַקְעָדֵן מְטֻבָּה וְגַלְעָדָא GAL. Commandement, enseignement. p̄cepte. ITA.

Percepto, ordinatione. GERM. Ein gebort. HIS. Doctrina, p̄ceptio. ANG. A commandement. } Cic. Lucio lib. 5. Epist. Tuis monitis, p̄ceptis que omnis est abiiciendus dolor, Haud decorum est adversari te meis p̄ceptis. filia Plaut. Asin. sc. 1. a. 3. P̄cepta facito ut memineris. Idem. Milit. sc. 4. a. 2. Oneiabo meis p̄ceptis hominem. Idem. Pseud. sc. 4. a. 2. ¶ Aliquando pro disciplina, sive documento, sive admonitione, & quasi regula quadam bene vivendi: ut quum p̄ceptitur quid vir uxori, quid uxor viro debet. } cic. 1. Offic. neque illa officii p̄cepta firma, & stabilia, cōiuncta naturæ tradi possunt, nisi aut ab iis qui solam virtutem; aut ab iis qui maximè honestatem propter se dicant extēndam. Hinc dicimus Date p̄cepta de aliqua re, sive tradere. Idem de clar. Orat. Hermagoræ disciplina dat rationes certas, & p̄cepta dicendi. & Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Invenies eadem blandi p̄cepta Properti.

Senec. cap. 16. de consol. ad Helviam, P̄cepta altiūs descendunt quæ teneris imprimuntur ætatis. ¶ P̄cepta propinquorū, pro Cohortatione. Cās. 2. de bell. civ. 1. P̄ceptum in veter. II. est aliquando instrumentum, seu privilegium: tempe synechidicē pro statuto, quo non tantum aliquid iubetur, aut vetatur, sed & ius alicui concessum narrati, & confirmatur: ut dicuntur P̄cepta judicium, p̄cepta regalia, p̄ceptum immunitatis, p̄ceptum libertatis.

P̄ceptio, nis, וְגַלְעָדָא, actio p̄cipientis. Cic. de nat. Deor. lex. est recti p̄ceptio, pravique depulso. vide Nizolium, D. 1. 20. tit. 2. l. 2. Si pecunia quæ domi relata non est, per p̄ceptionem relata sit, ut un universa a cohēredibus p̄ceptanda sit.

P̄ceptō, i., verbale, Artium magister, docto, institutor. { בְּרַקְעָדֵן me- la n̄medh. וְגַלְעָדָא, didicere. GAL. P̄cepteur, maître, regent. ITA.

Cinistrisse e insegnā, maestro, regente. GERM. Ein lehrmeister, onderroccser. HIS. El maestro que enseña. ANG. A teacher or commander. } Cic. 3. de Orat. Sed iudicēt eiā vivendi p̄ceptores, atque dicendi. Autorem aliquem & p̄cepto: em consiliorum habere. Idem in Ant. 2. Ovid. 1. de Arte.

Æac de Chiron, ego sum p̄ceptor amoris.

Horum placira, p̄cepta & p̄ceptiones dicuntur. Cicero. 3. Offic. Ita quæ propria est ea p̄ceptio Sto: corum, &c. Plaut. Pseud. sc. 7. a. 4. Qui ille Pseudolus? P̄ceptor tuus qui te fallacias eas docuit.

P̄ceptrix, verbale, scim gen. { בְּרַקְעָדֵן molamēdhet. וְגַלְעָדָא, gal. Celle qui enseigne. ITAL. Donna che insegnā. GERM. Ein lehrerin, onderroccser. HIS. La maestra que enseña. ANG. Se that teacher or commander. } Cic. lib. 1. de fin. Sapientia p̄ceptrice in tranquillitate vivi potest.

P̄cipiūs, a. um, peculiaris, proprius, qui p̄. aliis capit. . X. communis. { בְּרַקְעָדֵן, וְגַלְעָדָא, GAL. Principal, singulier, souverain. ITA. Precipuo soprano, singulare. GERM. Führer, führerlich, sonderbar. HIS. Señalado y principal. ANG. Chieffo, principal. } Plin. lib. 1. c. 27. Est & ad serpentis iclus p̄ceptua. Plaut. in Trin. His.

Calepini Pars II.

homo est omnium hominum p̄cipiuus. Cicer. Quoniam autem omne quod est bonum, primum locum tenere dicimus, necesse est nec bonum esse, nec malum hoc, quod p̄ceptum, vel p̄ceptum nominamus. P̄cipiuum contrā, Saluberrimum. Plin. lib. 8. cap. 32. Contra mos: sus veð p̄ceptum remedium ex coagulo hinnuli in utero occisi. Suet. in Neron. c. 3. i. P̄ceptua coētationum rotunda. Idem in Galb. c. 3. P̄ceptuo herede inter legatarios. Idem in August. cap. 1. Octavian gentem p̄cipiuam, populariter, Des plus appartenentes & renomines. Idem cap. 6. i. P̄ceptua officia. (i. singularia.) ¶ P̄ceptum; legatum quoddam per p̄ceptionem apud Iul. & consultos. Sueton. in Galbas. Namque quingenties. HS. cùm p̄cipiuam inter legatarios habuisset, quia notata, non p̄scipta erat summa.

P̄ceptū, adverbium. P̄ceptuo modo, potissimum, potissimum, maximè, וְגַלְעָדָא, GAL. Souverainement, singulierement, principalement. ITA. Specialmente. GERM. Führerlich. HIS. Señaladamente y principalmente. ANG. Chieffo. } Cic. Curioni. Cur non mihi tam mea salus clara fuit in qua p̄ceptuē sum ab illo adjutus, quām pietas erat in fereuda gratia iucunda, id est, ante alias. Plaut. Most. sc. 3. a. 1. Que illi p̄ceptuē moiem geras (sup. amanti.) ¶ P̄ceptus omnium, וְגַלְעָדָא, Cels. lib. 1. c. 23. Habent hanc facultatem nastarij radiculæ, p̄ceptuē tamen omnium suapi. Vel p̄ceptuē, idem l. 4. c. 9. & l. 5. c. 28. Quæ vel p̄ceptuē fatigat medicos solent.

P̄ceptus, vide P̄cepto.

P̄ceptamo, as, Ante clamo, { וְגַלְעָדָא GAL. Crier avant, crier devant. ITAL. Gridare innanzi. GERM. Vorschreyen. HIS. Gritar y llamar deante. ANG. To cry before. }

P̄clamāto, as, ex quo p̄clamatores dicebant qui clamarem Dialem, hoc est, sacerdotem Iovis antecedebant clamantes, ut homines ab operibus abstinerent: quia ei opus facientem videre ut religiosum videbatur.

P̄clārūs, a. um, Valde clavis. { בְּרַקְעָדֵן menat seachich nichbā: וְגַלְעָדָא addit. וְגַלְעָדָא GAL. Forte clair, fort renommé, excellent. ITA. Chiaro illustre. GERM. Vast heiter. Item, obertauß surtrasslich; Vast heitlich/Aufschändig. HIS. Muy ejercido y lucido, noble. ANG. Very noble, excellent, or renowned. } lucid. lib. 5.

P̄clārūmque velint cali restringere Solem.

¶ per translationem accipitur p̄o celebri & illustri, sicut & simplex clavis, in quo scilicet glorie & famæ fulgor quidam resplendet. Cicero. de Orat. Multi erant p̄cepta p̄clari in philosophia, & nobiles. Non nunquam in eadem significazione accipitur qua bonum, sive bellum dicimus. Idem ad Attic. lib. 10. P̄clara igitur conscientia sustentans quum cogito me de Republica aut in eruisse optimè, &c. Idem 3. Philipp. O p̄clarum: custodem ovium (ut aiunt) lupum. Idem 6. Verre. O dij immortales p̄clarum conscientiam. Magnificum & p̄clarum genus dicendi, idem 2. de Orat. Ovid Eleg. 5. lib. 3. Trist.

— P̄clari funeralis exequia.

Tibull. lib. 4.

Ergo ubi p̄clares poscent tua facta triumphos:

P̄clārē, adverbium, Bene, bellè. { וְגַלְעָדָא, GAL. Honorablement, fort bien, excellentement. ITA. Molto bene, excellentemente. GERM. Gar vrool oder heitlich / vberaus fein. HIS. Esclarecidamente, y muy bien. ANG. Very excellently, passing well. } Cic. 4. Acad. P̄clara quæ secum agi potest, si Idem 3. Ver. Quis hoc non perspicit, p̄clara est nobiscum actum: i si populus Romanus istius unius supplicio contentus erit? ¶ P̄clariſſimē. Hircius de bello Alexandrino: ac P̄clariſſimē gesta. ¶ P̄clārē, Approbantis vocabulum & annuentis. Idem 3. Philipp. Pacem vult M. Lepibus p̄clariē, si tale in potest efficere, qualem nuper effecit.

P̄clārā, ian, telle Nonio, pars vestis erat quæ ante clavum texebatur. Asterius, Tertiam diem p̄clavium unum texere. Idem in Fratriis, Mea nutrix surge, si vis, p̄ficer purpūam, p̄clavium contextus.

P̄clūdo, is, si, sum, Claudio, intercludo, p̄cepto. { בְּרַקְעָדֵן sagħār. וְגַלְעָדָא GAL. Serrare, fermer le passage. ITAL. Serrare. GERM. Verschließen/vorschließen. HIS. Cerrar. ANG. To shut or stop up that one can not passe or enter. } Cicero. pro Plancio, Nam maiestimos cuius p̄cludobat hyemis magnitudo. Cās. 2. bel. Gall. Deditis tribus in aitēm oppidi cohortibus à Varone p̄ceptio, per se cohortes ejicit, portisque p̄clausit. Pro cīcū avenire, fallacitē q; & insidiosē intercepto, ut iatra retia intercludent ut ferri. Suet. in Neron. c. 32. Cunctos negotiatores p̄cepto, i. deprehendit. Cicero. antequam ire in exilium. Animus ad exp̄ouendam indignitatem p̄cludi tur. Ovid. 1. Metam.

Sed nobet esse Deum, p̄clausaque janua letiki.

P̄clārā, ian, valde clavis & inclitus es. Gl. Isid. à clave celebris sum.

P̄cepto, nis, vide infra Pracones.

P̄ceptō, as, are, Ante & prius cogito. { וְגַלְעָדָא GAL. Penser devant. ITAL. Pensare innanzi. GERM. Voranhaben / zwoer betrachten. HIS. Pensar delante. ANG. To advise and think before. } Quintil. lib. 12. Licet p̄cepto: plura.

P̄cepto: adject. p̄cepto: s. s. Senec. Epist. lib. 10. in fine. P̄cepto: tali malo mollius ictus venit.

P̄cepto: cognitus: quamvis rādē p̄cepto: reperiatur.

{ וְגַלְעָדָא GAL. Cognu & entendu devant, prevenu. ITA. Conosciuto innanzi. GERM. Der voranhaben wœsst. HIS. Conocido de antes. ANG. Known before. } Plancus ad Ciceronem lib. 10. Quod si latto p̄cepto nostro adventu, usus in Italianam se recipere cœperit: Brutus erit officium occurtere ei.

P̄ceptō, is, P̄cepto, ante colo. { וְגַלְעָדָא GAL. Orner, cultiver auparavant. ITA. Laborare, ornare prima. GERM. Vorbereiten / zuvor eben. HIS. Labrar y ornar delante. ANG. To deck before and prepare or mak trimme. } Cicero. in partit. Sunt autem alij quidam perfecti animi habitus ad virtutem quasi p̄cepti, & p̄cepti rectis studiis & artibus, וְגַלְעָדָא. P̄ceptum genus dēcendi. Quid nō.

P̄ceptō, participiū, sive noīen ex partic p̄o. P̄ceptatus. { וְגַלְעָדָא GAL. composé & accosté par avance. ITA. Compagno, innanzi. GERM. Vorhig getüst. HIS. Compuesto de ante. ANG. Prepared and made ready, þut. Os p̄cepto: compotum. Ovid. in Fast.

Non erit, & vīnu oculique animique natabant.

Qym

Quem præcomposito nuntius ore venit.

PRAECONCIPITUS, a, um, Ante conceptus. { οὐεραντημός, προσανθεῖς. GAL. Conceperant. ITAL. Conceptio avanti. GERM. Vorhin empfangen. HISP. Concepido delante. ANG. Conceived before. } Plin. lib. 2. cap. 82. Præconceptum enim spiritum exhalant.

PRAECONSVM, is, Ante consumo. { οὐεραντημός, προσανθεῖς. GAL. Consumer paravant. ITAL. Consumare per avanti. GERM. Vorhin verzehren. HISP. Consumir delante. ANGL. To eat before. } Ovid. posuit pro consumo. lib. 7 Metam.

utilius bellum putat esse minari,

Quam gerere, atque suas ibi præconsumere vires.

PRAECONSUMPPIUS, a, um, part. { οὐεραντημός, προσανθεῖς. GAL. Consumē auparavant ITA. Guasto per avanti. GERM. Vorhin verzeret. HIS. Consumido antes. ANG. wasted before. } Ovid. Trist. 4. Eleg. 6.

Ist quodque non minimum vires offere recentes,

Nec præconsumptum temporis esse malis?

PRAEONES, à præcīnendo dicti sunt. Vide indicem Quintiliani quasi præcanes, quod antē canant. & annuntient quod est faciendum. { κύριοις, GAL. Crieurs publics, trompettes iurez, qui font les cris publics. ITAL. Trombettisti, banditori GERM. Austrifer/die aus der Oberkeit gehisst etwas öffentlich ausschreyen. HIS. Pergoneros o mensajeros ANG. Trumpeters or any manthat forr roarneth and cryer b:fore. } Vel (ut inquit Priscianus) à p:re, id est, valde canendo. Sunt enī qui iussu magistratus publicè aliquid ore denuntiant, quique olim auctionem faciebant, & audientiam in theatris indicebant. Plaut. Asin. prolog. Face iam tu p:reco nunc omnem auritum populim. Senec. Epist. 47. P:reco in prima decuria vocem expeditur. Plaut. in Pæn. Exurge p:reco, fac populo audientiam. Virg. 5. Æneid.

Victorem Æneas præconis voce Cloanthum

Declarat.

Praeones (ut diffusus dicam) erant in iudiciis qui Senatus consulta prædicabant, & recensebant, posteaquam decreta erant: qui iudices & candidatos suis nominibus appellabant: quales sunt quos Ostiarios vulgo vocamus, qui etiam litteras in Senatu publicè legebant: qui item bona quæ proscibebantur, publicæ auctioni proponebant, ac proclamabant, & p:retia, ut inquit Cicero, conficiebant. P:raeones laudum nostratum dicuntur, qui res à nobis gestas laudando divulgant. Idem Cicet pro Archia O fortunato, inquit, adolescens, qui tuæ virtutis Homerum p:reconem inveneris. Hos quoque curiones vocatos legimus.

PRAEONIUM, ij. Ista vox, minus partésque p:reconis. { κύριος, αναγέζεις. GAL. La criée d'un crieur public. ITAL. Grida che fa un banditore. GERM. Ein austreibung oder austundung. HIS. El pregón del p:reconero. ANGL. Fore roarning or fore crying of a trumpeter. } Cicer. Lepta. 1.6 Eos qui aliquando p:reconium fecissent, in municipiis Decuriones esse non licere. Sueton. in Nerone. Et p:reconio ubique contendit. Plaut. Menach. sc. vlt. p:reconium ut mihi detis. Idem Psud. sc. 7. a. 4. De imp:obis viris auferti p:reconiu & p:raedā decet. Tibull. 1.4.

Non ego sum satis ad tanta p:reconia laudis.

Ovid. Eleg. 5 lib. 1. Trist.

Quantumcumque tamen p:reconia nostra valebunt.

¶ Aliquando in malam partem. Ovid. Eleg. 9 lib. 4. Trist.

Nostra per immensu ibunt p:reconia gentes.

¶ Sed quoniam à p:recone res gloriæ etiam pronuntiati solent, ideo quandoque pro laude fama, & gloria sumitur, quum scilicet aliquis laudatur à genere, aut virtutibus, ceterisve bonis animi, corporis, aut fortunæ. Idem Epist. 1.5.

Magna quidem de terumor p:reconia fecit.

Idem 4. de Ponto.

Carmina veterarum peragunt p:reconia laudum.

Aliquando est p:reconis officium. P:reconium apud Catonem cap. de oleis pend. leg. p:ro mercede p:reconis, qui auctionera oleis fecit. Coactor, inquit ante decimum à Cat. Novembr. meusem rediget pecuniam, nisi quod p:reconium p:recessit est non in diem, sestertium numimum quinquaginta.

P:recono, οὐεράπαιος. Vetus Lex. Frequens est apud Irenæum p:reconiare, i. p:re:dicare, annunciat: e. Gl. Cy, κηρύξσειν p:recono, p:re:dictio. G. Basil. οὐεράπαιος, ηγετός σύνδικος.

P:reconesus. A. sub P. Constant. nōp.

P:recontratār, Ante contractare. { οὐεραντημός. GAL. Toucher & maior devant. ITAL. Manegiare per avanti. GERM. Vorhin angreissen. HIS. Tocar delante. ANGL. To touch and handle before. } Ovid. 6. Metamorph.

Spectat eam Tereus, p:recontrellatque videndo.

P:recoquo, is, Ante tempus suum, vel præmaturè coquo. { οὐεραντημός. GAL. Chire auparavant. ITAL. Cuocere per avanti. GERM. Sojett oder gat zeitlich Kochen vorhin Kochen. HIS. Cozer antes. ANGL. To seeth before. } Colum. lib. 5. Vua commodius insolata p:recoquantur, hoc est, ante tempus aliorum fructuum maturantur. ¶ Non nunquam ponitur valde, vel nimis coquere. Plin. lib. 18. cap. 2.9. Acini que p:recoquantur in collum. Aliquando nihil aliud est, quam antē, vel prius coquere. Sc medicis iubent porru: antequam p:risane admisceatur, in aqua p:recoqui, ut ponat acrimoniam. Ad eundem etiam modum utitur hoc verbo idem Plinius, scribens quodam passum conficeret ex qualibet vua, sed p:recocta, antequam scilicet exprimitur. lib. 14. c. 9. Quidam è quacunque dulci, dura p:recocta, alba faciunt siccantes sola.

P:reordi, orum. { τοῦτο tucheth. ταχύδοπις, φίππη. GAL. Le parties au tour du cœur. ITAL. Parti vicine al cuore, le interiori. GERM. Das herz fel / oder die theil des leibs die nah bey dem herzen oder auch zu beiden Seiten zunächst vndt den rippen ligen. HIS. Las telas del corazón ó lungen y cosas propinquas del corazón. ANG. The heart strings. } Propriè partes laterales dicuntur, nostris costis subiectæ, hepatis & lieni superiacentes: quæ quod ταχύδοπις, hoc est, sub cartilagine sitæ sunt, à Grecis ταχύδοπις appellantur. Celsus lib. 4. & 8. Dextia parte sub p:reordiis vehementis dolor est. Idem alibi. Periculorum est etiam post aquatum morbum febrem oiri, utique si p:reordia in dextra parte

dura manerint. Suet. in Aug. c. 81. Initio veris p:reordiorum infestatione tentabatur. ¶ Plin. lib. 11. c. 37. p:reordia accipere videtur p:ro diaphragmate, sive septo transverso, quo vitalia viscera à naturalibus separantur. Extra homini, inquit, ab inferiori viscerum parte separantur membranis, quæ p:reordia appellant, quia cordi p:retenduntur. Græci appellant Phrenas. Idem lib. 30. c. 5. extra ipsa p:reordiorum nomine significari tradit. ¶ Quandoque etiam generalius hoc nomen possum inventus pro quibusunque partibus interiorebus cordi vicinis. Cic. s. de finib. Felix cursus quum is ipse annulus in p:reordiis piscis inventus est. virtus reddit p:reordia nota. Virg. 1. Æneid. Senec. c. 26. de cons. ad Mart. Detectas mentes, & aperta p:reordia. Quint. Totis p:reordiis stentem.

P:RECORRVM, is, Ante consumpo. { οὐεραντημός. GAL. Corrompre auparavant. ITA. Corrompere per avanti. GERM. Vorhin verderben und bestechen. HIS. Corromper antes. ANG. To corrupt before. } Ovid. 14. Metam. Dum tamē hanc sperat dum p:recorrumpere donis Me cupit. P:recorrūptus, a, um, particip. { οὐεραντημός. GAL. Corrompu auparavant. ITA. Corrotto per avanti. GERM. Vorhin verderbi und bestochen. HIS. Corrompido antes. ANG. Corrupted before. } Ovid. 9. Metam. Illa quidem venit, sed p:recorruta.

P:RECOX, ocis genetis omnis p:recoquus & p:recoquis. Quod p:reter memorem cætorum, vel ante cæteris cœctum & maturum factum est. Vide Gellium cap. 11. l. 10. בְּכִחֵה vel bacchūr. οὐεραντημός. GAL. Meur avant la saison, trop tôt meur. ITAL. Cid che è inanzi tempo, maturo avanti la stagione. GERM. Früzeitig vor rechter zeit. HIS. Cosa temprana antes que las otras cosas. ANG. Ripe before the tyme or soone. } ut, P:recox vua, p:recox fucus. ¶ P:recoxia poma, ex persicorum genere, quæ primò maturescunt. Galli. Abricotia vocant. Plin. lib. 15. c. 12. Persica Duracina post Autumnum maturescunt, rite late p:recoxia, intra triginta annos reperta, & primò denariis singula vñndata. Eadem & p:recoqua dicuntur. Martial. l. 13.

Vilio maternis fueramus p:recoqua ramis:

Nunc in adorpius persica cara sumus.

¶ Per translationem p:recox ingenium dicitur, quod nimis citè matritatem est consequtum, & ante tempus videtur adoleville. Quintilian lib. 1. c. 3. Illud ingeniorum velut p:recox genus non temerè unquam pervenit ad frugem. P:recox fuga. Variò Synephebus. Quod si non manumittet, fugies si me audies, quum tempus revocat, ea est p:recox fuga. P:recox pugna, apud Eunium lib. 8. Annalium. P:recox fuis, Plin. lib. 7. in p:rasat. At herc'e illes p:recox ille, & celerrimus, ante quadragesimum diem nulli datur. ¶ Legitur & hic & hac p:recoquis, & hoc p:recoque. Colum. l. 3. c. 2. Quæ quum talis est conditio, maxime p:recoques, & duracing, dum denique purpureæ & humasti, &c. Eodem lib. c. 9. Quam pulch'è memineris à me dus iugera vinearum intra tempus biennij ex una p:recoque vite, quam in Ceretano tū possides insitione facta consumata. Idem l. 1. c. 6. Quæ fumi quodam tenore p:recoquem maturitatem trahunt. N'qvis apud Non. huic puellæ p:recoquis libido inest. ¶ p:recoxi oppositit serotinum: unde dicimus serotinas vuas, quæ post consuetum tēpus tardè maturescunt.

P:recrastus, a, um, Valde crassus. Plin. lib. 16. c. 18. Cortex p:recrastus, ac renascens. οὐεραντημός. GAL. Forte gros & espais. ITAL. Misto grosso & spesso. GERM. Gardick vñnd gross. HIS. May grueso. ANG. Ve y grosse or thik. }

P:racupidus, a, um, qui est fort desireux. Suet. in Aug. cap. 71. p:racupidus Corinthiolum.

P:RACTERO, is, Autè curro, celeriter antecedo. { οὐεραντημός. GAL. Courir aller devant, prevenir. ITA. Correre innanzi, andar avanti. GERM. Vorlaufen HIS. Correr delante. ANG. Torunne before. } Ter. Eunuch. Abi, p:recurse, ut sint Domi parata omnia. Cf. 6. bell. Gall. P:racurrunt equites quanto res sit in periculo cognoscunt. Cic. 1. de divin. Sed in à principio inchoatum esse mundum ut certis rebus certa signa p:recurrerent, Idem in Orat. Horum uterque Isocratem aetate p:racurrit. Plaut. Amph. Clanculum alia via p:racurrit. Idem Aul. sc. 3. n. 4. Illuc p:recursum & inscendam in arbo:em. Idem Menach. sc. 8. n. 1. Quantum potes, p:racurristi, ut quæ fecisti, inficias eas. Idem Cet. l. 2. de bell. civ. P:racurris autè omnes. ¶ P:recurse, p:ro p:raccuruerit p:raccupata. ε. οὐεραντημός. Lucifer.

Illud in hu: rebus ne te deducere vero

Possit, quod quidam dicunt p:racurrere cogar:

P:racurrit, tis, οὐεραντημός. Cic. in Partit. ut p:imoidia rerum, & quasi p:recurrerentia, in quibus inest aliquid argumenti.

P:racurrit, us, { οὐεραντημός. GAL. Avancourement, avantage de courir ou aller. ITA. Eſſo correre avanti. GERM. Ein vorlauff. HIS. Aquila corrida delante. ANG. A running before. } Plin. lib. 16. c. 26. Omnia intra VIII. Iulij idus Etehium p:racurrit.

P:racū:lio, nis, verbale. { οὐεραντημός. GAL. Avancourement. ITAL. Eſſo correre avanti. CERM. Vorlauffung/vorgang. HIS. Corrida delante. ANG. A running before. } Cic. de Fato, Itēnque illi qui ab hoc dissentient, confidentes non fieri assensiones sine p:racurzione viſorum. ¶ P:racurso pro eo quod Boëtius p:racursum causam vocat. Cic. in Top. Alia autem p:racurcionem quandam adhibent ad efficiendum, & quedam afferunt per se adiumenta.

P:racū:tor, is, aliud verbale. { οὐεραντημός. GAL. Avancoureur. ITAL. Corritore avanti. GERM. Ein vorläufser/vorbot. HIS. El que corre delante. ANG. A runner before. } Cic. 7. in Verr. Quem iste in decumis, in rebus capitalibus, in omni calumnia p:racusorem habere solebat, & emissarium.

P:racursois Plin. Epist. lib. 4. Tacito. Hæc quasi p:racursoria epistola rogo.

P:RADAX, à pariendo (ut inquit Vatro) quasi parida, quod manu parta sic οὐεραντημός bat. οὐεραντημός. GAL. Proye, pillage, burst. ITA. Preda botino. GERM. Ein raub. HIS. Presa, el robo, o hurto. ANG. A prey, booty or pillage. } Et sunt (ut Gell. lib. 13. c. 2. inquit) propriæ corpora ipsa rerum quæ capita sunt: manubia vñd pecunia ex venditione p:radæ redacta. Virg. 1. Æneid.

Ideas 9. Æneid.